

W. M. BRANHAM A FOST EL MESAGER DIVIN ? ESTE ÎNVĂȚĂȚURA LUI DE LA DUMNEZEU ?

Calea Creștină

2020 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro

CUPRINS

CAPITOLE:

PAGINA:

1. Un scurt istoric despre W.M. Branham	4
2. Care sunt semnele unui profet autentic?	6
3. Este W.M. Branham profetul Ilie?	50
4. Este W.M. Branham mesagerul Bisericii din Laodiceea?	58
5. Învățăturile lui W.M. Branham nu corespund cu Biblia!	70
6. Concluzia finală	107

Notă:

Citatele Biblice sunt scrise cu text **bold**, iar alte citate sunt scrise cu text *italic*. Citatele sunt puse în ghilimele „”.

Dacă nu se face nici o mențiune, citatele biblice sunt luate din (BC) Biblia Cornilescu sau (BCR) Biblia Cornilescu Revizuită.

Siglele altor traduceri la care se face referire în acest material:

NTR - Noua Traducere Romanească.

CLV - Noul Testament din 1993 (Christliche Literatur-Verbreitung).

GBV - Biblia București 2001, editat de Gute Botschaft Verlag.

NTTF - Noul Testament Traducerea Fidelă.

SCC - Scripturile Calea Creștină.

Prescurtări:

n.s. - notă de subsol.

d.C. - după Cristos.

W.M. - William Marrion

Introducere:

În mărturia de credință a mișcării religioase instituite de W.M. Branham, intitulată: **„Ce cred creștinii?”** se afirmă, la punctul 17: MESAGERUL: *„Noi credem că Dumnezeu a avut în fiecare epocă un trimis pentru epoca respectivă. Moise un trimis pentru timpul lui. Prorocul Ilie un Mesaj pentru timpul lui. Ioan Botezătorul un trimis special pentru un timp special...Apoi Mesajele pentru cele șapte epoci ale bisericii din Apocalipsa cap. 2 și 3, prin îngerii sau trimișii epocilor respective. Luther trimisul epocii Sardes un mesaj pentru epoca lui „cel drept va trăi prin credință”. Filadelfia l-a avut pe John Wesley cu Mesajul „sfînțirii”. În ultima epocă a Bisericii lui Dumnezeu trebuia să trimită Bisericii un mesager cu un Mesaj care să pregătească Biserica Aleasă pentru răpire...Noi credem că mesagerul epocii noastre a venit în persoana fratelui William Branham, care a fost trimis cu un Mesaj clar pentru ultima epocă a bisericii.”*

[sublinierea îmi aparține].

Despre W.M. Branham se crede că este ultimul mesager al bisericii, și prin urmare îngerul bisericii din Laodiceea, profetul lui Dumnezeu. În cartea **„O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii”**, W.M. Branham, spune la p.325: *„Dumnezeu are să trateze pe acest ultim mesager ca un profet DEOARECE EL ESTE UN PROFET”*.

Se ridică câteva întrebări, este W.M. Branham mesagerul lui Dumnezeu pentru biserica din zilele noastre? Este el îngerul bisericii din Laodicea? Sunt profețiile și descoperirile lui de la Dumnezeu? Sunt ele în armonie cu Biblia? Sunt doctrinele sau învățăturile lui în acord cu **„credința sfinților dată o dată pentru totdeauna”** (Iuda 3)? Pe parcursul acestui material vom vedea care este realitatea despre W.M. Branham, descoperirile lui, slujba lui și învățăturile lui, după cum urmează:

1. Un scurt istoric despre W.M. Branham

W.M. Branham s-a născut pe 6 aprilie 1909, în munții statului Kentucky. El a fost primul din nouă copii. Tatăl lui a fost tăietor de bușteni și prima lor casă a fost o cabană din bușteni. Lui Branham i s-a spus de către mama sa, că nașterea lui a fost însoțită de un semn supranatural. El s-a născut înainte de ivirea zorilor. I s-a spus că atunci când mica fereastră a cabanei s-a deschis, s-a văzut o mică lumină în deschizătură. (**Fratele Branham**, predica înregistrată și scrisă, pag.21).

Viața lui Branham a fost intersectată și influențată de numeroase viziuni și vizite angelice. El își amintește că la vârsta de șapte ani a auzit o voce: „*Să nu bei niciodată, nici să nu fumezi, sau să-ți întinezi trupul în vreun fel. Când vei fi mai mare vei avea o lucrare de făcut*”. (Ibid., pag.24). Branham repovestește despre alte comunicări audibile și viziuni, care i-au împărtășit informații specifice referitoare la evenimente viitoare care urmau să se întâmple.

Branham s-a convertit în jurul vârstei de douăzeci de ani și s-a căsătorit cu Hope Brumbach. Convertirea sa a fost rezultatul unei serii de viziuni care au avut loc în timpul și după o boală care i-a amenințat viața (**Faptele profetului** pag. 40-43). Branham a fost la început ordonat ca predicator baptist, dar după participarea la o adunare penticostală a decis că nu avea tot ce-i trebuie pentru a predica („**Evangelia Supranaturală**”, pag.11). Astfel, a continuat să-l caute pe Dumnezeu și apoi a pretins că i s-au făcut revelații, aratări ale îngerilor, a auzit glasuri care i-au vorbit și a primit viziuni ale viitorului (vezi: „**Așa vorbește Domnul**”, vol.2, nr.5, pag.28-29).

Una din aceste pretinse revelații este tipărită cu constanță în diversele publicații pe care adepții teologiei lui le răspândesc și este aceea a norului circular, chipurile format de îngerii care i-au descoperit taina celor șapte peceti. Recent despre același nor s-a afirmat că ar fi chipul Domnului Isus (vezi: „**Impactul Descoperirii**”).

La începutul slujirii sale, a luat contactul cu Penticostalii „*Only Jesus*”. Aceasta sectă s-a rupt de mișcarea tradițională penticostală, susținând doctrina modalistă despre Dumnezeu, și anume că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt ar fi o singură persoană. El a participat la una dintre convențiile lor naționale și a fost invitat să predice. Unii dintre

conducatorii lor l-au invitat să conducă programe închinare trezirii. El s-a întors acasă și și-a informat sotia: „*Oh, am întâlnit crema recoltei. Este ce poate fi mai bun. Oamenii aceștia nu se rușinează de religia lor*” (**Fratele Branham**, pg.39).

Cu toate ca a fost convins de familie și colegii de slujire, să nu mai continue asocierea, Branham a fost influențat enorm de această mișcare penticostală: „*Only Jesus*”. El a adoptat câteva dintre punctele lor doctrinare, preintre care și doctrina monarhistă/modalistă despre Dumnezeu, cum că Dumnezeu se manifestă sau arată în trei moduri: ca Tată, ca Fiu și ca Duhul Sfânt, dar cei trei nu sunt trei persoane distincte; ci, trei manifestări ale aceleiași persoane.

Sotia lui Branham și fițița au murit în 1937 de meningită.

În 1946 Branham a primit în mod repetat de la o voce audibilă, ceea ce el a numit „schimbarea sa”. În timp ce boteza convertirii în râul Ohio, pretinde a se fi întâmplat aceasta: „*și tocmai când un vârtej s-a coborât din cer a venit acea Lumină, stralucind jos ... și S-a oprit deasupra locului unde eram. De acolo a vorbit o voce și a spus: „Așa cum Ioan Botezatorul a fost trimis înainte de venirea lui Hristos, tu ai ...un Mesaj care să-l prezinte pe predecesorul celei de-a doua veniri a lui Hristos*” (**Fratele Branham**, pag.71).

Nu după mult timp de la însărcinarea primită de a fi predecesorul celei de-a doua veniri a lui Hristos, Branham a fost vizitat de un înger. I s-a spus că-i vor fi date două daruri de slujire. El va primi „darul vindecării” și darul „cunoașterii cuvântului”.

Branham a ajuns să creadă că acest înger a fost sursa tuturor viziunilor. Branham a făcut cercetări asupra îngerului, de ce ar trebui să creadă că era un înger al lui Dumnezeu. Îngerul i-a spus că, conducatorii religioși din zilele lui Cristos, L-au numit pe Isus un diavol. El nu trebuie să se îngrijoreze de opoziția din partea familiei și a tovarășilor de slujire. Ghicitorii, la o întrunire făcută pe neașteptate i-au spus lui Branham, că are un dar special de la Dumnezeu și că s-a născut sub un semn. Îngerul l-a asigurat că până și demonii au confirmat că Isus era Hristosul și să nu-și facă griji datorită mărturiei ghicitorilor (**Fratele Branham**, pag.74,75,79).

În duminica următoare, prima provocare a lui Branham a fost o femeie pe moarte, bolnavă de cancer, care a fost adusă în fața lui. Întocmai cum îi spusese îngerul, el a avut o viziune și s-a rugat pentru femeie. Ea a fost vindecată. Faima lui s-a răspândit în lung și în lat (Ibid., pag. 80). Începând de atunci, Branham a pretins că

îngerul a fost cu el zi și noapte. El a afirmat că dacă îngerul nu se afla lângă el, era incapabil de slujire (**Occult Bondage and Deliverance**, pag. 49,50).

De obicei, Branham cădea în transă în timpul serviciilor de vindecare și atunci îngerul său lucra prin el. Când era întrebat dacă vindecările sale erau săvârșite de către Duhul Sfânt, Branham răspundea: „*Nu, îngerul meu le face*” !?

Viața lui W.M. Branham s-a curmat brusc în anul 1965, la șase zile după ce mașina lui a fost lovită frontal de un șofer beat.

Mulți din urmașii lui Branham au crezut că într-adevăr **el venise în duhul lui Ilie**. Adepții lui, au așteptat trei zile ca să învie din morți !!! Însă, până în această zi, trupul lui Branham zace în mormânt. Piatra sa funerară, o piramidă, se poate vedea într-un cimitir din Jefferson, statul Indiana. Înscrișă pe ea este pretenția lui că ar fi fost „profetul” bisericii din zilele din urmă. Acum, deși Branham este mort, învățăturile sale sunt încă promovate, printre cei care-i răspândesc mesajul său. Dar să vedem în continuare:

2. Care sunt semnele unui profet autentic?

În publicațiile mișcării religioase ale lui W.M. Branham, se susține că el este: mesagerul bisericii din Laodicea, ultima epocă a bisericii, că el este Ilie care va întoarce inimile părinților spre copii, că el este un profet al lui Dumnezeu care a vorbit doar Cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru a se susține această teză, se face apel la tot felul de dovezi, dovezi ce țin de viața lui, experiențele lui, semnele supranaturale, lucrarea de vindecare cât și faptul că el a restabilit Cuvântul original a lui Dumnezeu.

Conform Bibliei, lumina de la nașterea lui W.M. Branham, anumite voci sau mesaje ce le-a primit pe parcursul vieții, chiar experiențele lui cu îngerii, vindecările ce le-a făcut, toate acestea nu indică neapărat că lucrarea lui a fost de la Dumnezeu. Biblia ne învață că chiar și Vrașmașul poate imita lucrarea lui Dumnezeu, știm că Cel rău a semănat neghină, care seamănă cu grâul, și doar la seceriș poate fi deosebită de grâu (Matei 13:24-43).

În multe publicații din mișcarea lui W.M. Branham, apare o poză cu o lumină deasupra capului, poză făcută în anul 1950, prin care încearcă să se adeverească că este omul lui Dumnezeu. Pe fotografie se vede o lumină deasupra capului lui W.M. Branham, care a fost

fotografiată în timpul unei adunări în Houston, Texas, de un fotograf de presă:

Aceea lumină dacă nu este dintr-un defect fotografic, poate veni de la cel rău, nu găsim nicăieri în Biblie ca o astfel de lumină să apară deasupra capului vreunui slujitor al lui Dumnezeu, sau că oamenii lui Dumnezeu vor avea un astfel de semn, numai sfinții catolici influențați de închinarea la Zeul Soare au o aureolă deasupra capului!

Apoi, în 28 februarie 1963 a apărut acest nor supranatural deasupra muntelui Sunset, în nordul Tucsonului, Arizona, care se prinde a fi fața DOMNULUI.

Găsim în Biblie că o lumină deasupra capului cuiva sau un nor în formă de cap, adeverește pe cineva ca profet al lui Dumnezeu? Nu! Aceste semne puteau să le facă și cel rău. De fapt, mulți nori de pe cer au o formă ciudată, care pare a reprezenta un cap de om, și în România după revoluție, a apărut o poză a unui nor, ce s-a mediatizat, care „chipurile” Îl reprezenta pe „Cristos”!

Apoi acest nor poate fi o lucrare a celui rău, ca și steaua ce i-a călăuzit pe magi. Acei magi nu erau altceva decât niște cititori în

stele, niște astrologi din Orient (Matei 2:1,2). Practică pe care Biblia o dezaprobă categoric (vezi: Deuteronom 18:10-13). Ar fi condus Dumnezeu la nou-născutul Isus, niște oameni ale căror practici le condamna? În Matei 2:1–16, se arată că steaua i-a călăuzit pe astrologi mai întâi la regele Irod și apoi la Isus și că după aceea Irod a căutat să-l ucidă pe Isus. Nu se menționează nicăieri că „steaua” ar mai fi fost văzută de altcineva în afară de astrologi. După plecarea lor, îngerul lui Dumnezeu, l-a avertizat pe Iosif să fugă în Egipt pentru a ocroti copilul. Așadar, cine a făcut să apară acea „stea”? Dumnezeu sau cineva care voia să-l ucidă pe Fiul lui Dumnezeu? Să remarcăm că relatarea biblică nu spune că magii l-ar fi găsit pe micuțul Isus într-o iesle, așa cum este reprezentată, de obicei, această scenă în tradiția legată de Crăciun. Când au sosit astrologii, Isus și părinții săi locuiau într-o casă. În ce privește vârsta pe care o avea atunci Isus, să ne amintim că Irod, pe baza celor auzite de la astrologi, a decretat să fie uciși toți copiii din ținutul Betleemului de la doi ani în jos. — Matei 2:1,11,16. Dacă Satan a putut face să apară o stea deosebită pe cer, nu putea face el să apară o lumină deasupra capului unui om sau un nor ce pare a fi un chip!

Apostolul Pavel, vorbește despre lucrarea de imitare și amăgire a celui rău, când spune în 2Corinteni 11:13-15: **„Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se prefacă într-un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor”.**

Iubite cititor, obsearvă: Satan se poate prefacă într-un înger de lumină! Să ne aducem aminte de cazurile din istorie: Ioana d'Arc, din Franța, care profetea, auzea voci, dar Dumnezeul ei era un Dumnezeu catolic, până la urmă vocile nu au scăpat-o și a fost capturată și predată și vândută regelui Angliei, după cum nici pe Branham îngerul cu care comunica, nu l-a scăpat de accidentul de mașină!

Sau să ne aducem aminte la noi în țară, de cazul Petrache Lupu și minunea de la Maglavid, în care în vedenie i-a apărut chipurile: „Dumnezeu”, bineînțeles că Petrache Lupu, care era un cioban de meserie și sărac la minte, dar cel mai important lucru, el nu era născut din nou, el nu avea cunoștință biblică să deosebească adevărul de fals. El a crezut că acea apariție a fost Dumnezeu și s-a făcut o mare vâlvă cu acea experiență, dar noi știm cine a fost ?!?

În mod asemănător, să nu uităm că în viața lui W.M. Branham, au apărut lucruri supranaturale ca copil, înainte ca el să aibă putere de discernământ!

Să nu uităm de Fecioara din Parepa (Maria Petre), care avea viziuni chipurile de la Dumnezeu, avea darul vindecării, chiar a spus profeții ce s-au împlinit, de pildă înainte de al doilea război mondial, ea a profețit: „*Tatăl ceresc mi-a spus că mari necazuri se vor abate peste România, dacă poporul nostru nu va respecta legea ortodoxă: un război mare, cutremure, inundații, secete, foame, boli și stăpânire rusească*”. În vedenie i-a apărut un bătrân, chipurile: „Dumnezeu”, i-a spus că pe locul în care i-a apărut, să spună patriarhului ortodox din acea vreme, Miron Cristea, să înalțe o biserică, o troiță și o capelă. A primit pe cale supranaturală: darul tămăduirii, dar și al prorocirii, precum și al cunoașterii oamenilor încă din prima clipă în care-i vedea. Ba mai mult, în ziua îngropării ei, pe 7 iunie 1996, mii de oameni au fost martorii unui alt semn neobișnuit. În timpul slujbei oficiate de 20 de preoți, pe cerul senin a apărut o cruce mare, făcută parcă din nori argintii!

A fost Dumnezeu ei trinitar ortodox, Dumnezeu Bibliiei? În lumina Bibliiei putem spune că NU! Dar și ea ca și Branham a avut parte de proroci, vindecări, minuni, semne în cer? Dar la ce a încurajat ea, ce a învățat ea? La a respecta legea ortodoxă, o religie care nu-i duce pe oameni la mântuirea biblică, care nu este în armonie cu Sfânta Scriptură, cu credința sfinților dată pentru totdeauna (Iuda 3)!

Biblia arată că există un alt Dumnezeu, un al Cristos un alt Duh și o altă Evanghelie (2Corinteni 11:4), mulți spun că ei învață în mod autentic despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, că au experiențe cu Dumnezeu Bibliiei, dar o cercetare atentă va arăta că ei răstălmăcesc Scriptura spre pierzarea lor, ei învățând de un alt Dumnezeu, un alt Cristos un alt Duh! Și experiențele lor sunt de la un alt duh!

Semnele și minunile pot fi contrafăcute, în acest sens putem vedea chiar cazuri în Biblie:

Să ne gândim la magicienii Egiptului, nu au reușit și ei să facă din toiegele lor șerpi? Sau nu au reușit ei să facă apa să se transforme în sânge? (Exod 7:10,11,21,22). Ba da!

Sau să ne gândim la cazul Simon din Fapte 8:9,10, care a pus în uimire (extaz) pe poporul Samariei, samaritenii văzând lucrarea lui Simon o numeau: „**Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește „mare”**”. Dar lucrarea aceea nu a fost de la Dumnezeu!

Apoi, să ne gândim la fiara cu coarne ca de miel care va face **„semne mari, încât chiar foc din cer să se coboare pe pământ”** (Apocalipsa 13:13). Iată, semnele cerești nu sunt neapărat Dumnezeiești!

Biblia ne avertizează în Proverbe 14:12: **„Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte”**

Vom vedea pe parcursul acestui material dacă Cristosul Bibliei este tot una cu Cristosul lui Branham, dacă Dumnezeu Bibliei este tot una cu Dumnezeu descris de W.M. Branham, și dacă Duhul Sfânt descris în Biblie este același cu cel descris în învățătura lui W.M. Branham!

Astfel, experiențe supranaturale în sine nu sunt dovezi de necontestat. Multe secte aflate în conflicte în ce privește doctrina, ideologia, se laudă cu dovezi similare de semne și minuni în mijlocul lor. Este imposibil ca Dumnezeu adevărului să le reverse semne și minuni peste grupuri de oameni care învață lucruri contradictorii! Poporul Său are o singură credință (Efeseni 4:5)!

Însă, Duhul Sfânt este dat, doar celor care ascultă de Dumnezeu (Fapte 5:32), doar celor ce păzesc poruncile lui Dumnezeu (1Ioan 3:24), doar celor ce nu s-au abătut de la Evanghelie predată de apostoli (1Corinteni 15:1,2), celor ce au rămas în Cuvântul Adevărului (Efeseni 1:13; 1Petr 2:22-25).

Domnul Isus în repetate rânduri ne-a avertizat: **„Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva. Căci vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Hristosul” și „Vremea se apropie.” Să nu mergeți după ei”** (Luca 21:8). În mod similar în Matei 24:24: **„Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși”**.

(vezi și: 2Tesaloniceni 2:9; Matei 7:22-29; 1Ioan 4:1-3).

Există mai multe semne ale unui profet autentic!

Încă din legea lui Moise, se dau două semne prin care poate fi recunoscut un profet autentic a lui Dumnezeu. În Deuteronom 18:20-22, se spune: **„Dar prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea.”** Poate că vei zice în inima ta: **„Cum vom cunoaște cuvântul pe care nu-l va spune Domnul?”** Când ceea ce va spune prorocul acela în Numele Domnului **nu va avea loc și**

nu se va întâmpla, va fi un cuvânt pe care nu l-a spus Domnul. Prorocul acela l-a spus din îndrăzneală: să n-ai teamă de el".

Cele două semne sunt: 1) el nu va vorbi în Numele altor Dumnezeui falși; 2) profețiile spuse de el se împlinesc.

În numele cărui Dumnezeu a vorbit W.M. Branham? La ce Dumnezeu ne cheamă W.M. Branham prin mesajul și învățătura sa, să ne închinăm?

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**” de W.M. Branham, la p.8, se spune: „*Există un Dumnezeu cu trei titluri, Tată, Fiul, și Duhul Sfânt*”. Iar la p.17: „*Acum aceasta este descoperirea: Isus Cristos este Dumnezeu. Iehova din Vechiul Testament este Isus din Noul.*”

Un studiu amănunțit, despre doctrina care susține că Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, vei găsi în cartea: „**Este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt o singură persoană?**” Pentru a nu repeta ce am scris în aceea carte, nu voi dezvolta foarte mult în acest material problema doctrinei modaliste, însă totuși, voi da mărturie despre Adevăratul Dumnezeu.

În Biblie găsim învățături clare, care demolează pur și simplu interpretarea potrivit căreia Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt o singură persoană, și trei titluri ale Aceluiași Dumnezeu, a aceleiași persoane! Să vedem în continuare primul semn al unui profet autentic:

1) el nu va vorbi în Numele altor Dumnezeui falși:

BIBLIA ÎNVĂȚĂ CĂ: DUMNEZEU ESTE DOAR TATĂL!

Învățătura clară a Domnului Isus, Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind doar Tatăl.

În Ioan 6:27, El afirmă: „**Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea, care rămâne pentru viața veșnică și pe care v-o va da Fiul omului; căci Tatăl, adică, însuși Dumnezeu, pe el L-a însemnat cu pecetea Lui.**” Cine este Dumnezeu? Conform afirmației lui Isus: Tatăl este „**însuși Dumnezeu**”!

Tot la fel în Ioan 6:45, Domnul Isus învață: „**În proroci este scris: Toți vor fi învățați de Dumnezeu.**” Așa că oricine a **ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine**”. Domnul Isus Îl identifică pe Dumnezeu care Îi învață pe toți, cu „**Tatăl**”, iar cine a primit învățătura Lui, vine la Mine. Expresiile: „**Lui**” și „**Mine**”, desemnează două persoane distincte. Astfel Dumnezeu nu se arată când ca Tată, când ca Fiul; ci, Tatăl și Fiul sunt două persoane diferite, și doar Tatăl este descris de Isus ca Dumnezeu!

În Ioan 8:54: „**Isus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu însumi, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeul vostru”**. Domnul Isus descoperă cine este Tatăl Lui, El nu este Altul decât Dumnezeu vostru, al evreilor cu care vorbea Isus, despre care în lege era scris: „**ca să cunoști că DOMNUL El este Dumnezeu și nu este alt Dumnezeu afară de El**” - Deuteronom: 4:35. Iar Acest Dumnezeu era un altul decât Isus, căci Isus precizează că dacă El Însuși se slăvește, slava Lui este nimic, doar dacă Altul, adică Dumnezeu (Tatăl Lui) Îl slăvește, El este trimisul Lui cu adevărat (vezi Ioan 8:42), căci El nu a venit în Numele Lui propriu (Ioan 5:43,44)!

Domnul Isus, declară în Ioan 17:1,3, ceva ce contrazice flagrant modalismul: „**...Tată, a sosit ceasul!...Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe tine SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.**” (Ioan 17:1,3). Iată! Domnul Isus, declară că Singurul Dumnezeu Adevărat este Tatăl, la care El se ruga. De fapt poate Dumnezeu să se roage la Dumnezeu? Are nevoie Dumnezeu de ceva sau cineva (Fapte 17:24,25)? Domnul Isus nu a spus că Adevăratul Dumnezeu este El, sau că este: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt; nici că este: Tatăl și Fiul; ci, El a afirmat că Dumnezeul adevărat este doar Tatăl.

Tot la fel, apostolii au înțeles că Dumnezeu este doar Tatăl, ei învățau:

1Corinteni 8:5,6: „**Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că în lume un idol este tot una cu nimic și că nu este decât un singur Dumnezeu. Căci chiar dacă ar fi așa numiți „dumnezei” fie în cer, fie pe pământ (cum și sunt într-adevăr mulți „dumnezei” și mulți „domni”), totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.**”

Textul acesta spune clar și fără echivoc, că pentru creștini nu există decât un singur Dumnezeu; și că Acesta este: „**Tatăl**”, iar Tatăl este o altă persoană diferită de Isus, pentru că „**de la**” El vin toate lucrurile; pe când Isus, are rolul de agent, fiindcă: „**prin El ...sunt toate lucrurile**”. Cel „**de la**” care vin toate lucrurile, este altul de Cel „**prin care**” vin toate lucrurile!

1Petru 1:2,3: „**după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite!**

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos!” Iată că și apostolul Petru, învăța ca și Pavel, că Dumnezeu este Tatăl, și că Acesta este distinct de Isus Cristos și de Duhul Sfânt!

De fapt, dacă citim introducerile de la toate epistolele Noului Testament, vom găsi aproape în toate, această distincție, între Dumnezeu care este prezentat ca fiind: Tatăl, de Isus Cristos (prezentat ca Fiu sau ca Domn), și de Duhul Sfânt, dar să prezint în continuare câteva exemple în acest sens.

BIBLIA ÎNVĂȚĂ CĂ DUMNEZEU ESTE DISTINCT DE ISUS CRISTOS ȘI DE DUHUL SFÂNT

Dacă Scripturile Îl prezintă pe Dumnezeu ca fiind distinct de Fiul și de Duhul Sfânt, aceasta ar fi fatal atât doctrinei trinității, cât și cea a modalismului, care Îl include și pe Fiul alături de Tatăl în Ființa lui Dumnezeu. Să vedem câteva exemple:

1Timotei 5:21: „Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus și înaintea îngerilor aleși, să păzești aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte și să nu faci nimic cu părtinire.”

Observăm din acest text, că Biblia face o distincție între Dumnezeu (Tatăl), și Cristos Isus; după cum în text se face o distincție între Cristos și îngerii. Dacă Isus este Dumnezeu, de ce Biblia face această distincție ?

Romani 15:30: „Vă îndemn, fraților, prin Domnul nostru Isus Cristos și prin dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine” (NTR - 2007).

În acest pasaj se face aluzie la Domnul Isus, la Duhul Sfânt și la Tatăl, însă nu este vorba de o triadă de persoane într-un Dumnezeu. Nu, Dumnezeu este prezentat distinct de Domnul Isus și de Duhul Sfânt, „**prin**” care ne luptăm în rugăciuni către Dumnezeu. Prin urmare, Romani 15:30, nu susține că Dumnezeu este o treime de persoane, nici că este o dualitate de persoane, nici nu susține că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ar fi arătările aceleiași persoane așa cum susține modalismul; ci, susține că există un singur Dumnezeu, și alte două persoane intermediare, prin care omul se roagă la Dumnezeu.

2Corinteni 13:14: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și împărtășirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toți! Amin.”

Chiar dacă și acest text face referire la Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, nu spune că ei sunt o singură persoană așa cum susține modalismul, nici că sunt egali sau de o-Ființă așa cum susține trinitarismul, ba mai mult, se arată că Ființa lui Dumnezeu este separată și distinctă de Fiul și de Duhul Sfânt!

În **Efesenii 2:18**, se precizează clar intermediarii prin care ne putem apropia de Dumnezeu: „**Căci prin El [Cristos, v.12] și unii [evreii] și alții [neamurile] avem acces la Tatăl, printr-un singur Duh [Duhul Sfânt]**”. Iată, la Tatăl avem acces prin intermediul Fiului și a Duhului Sfânt. Iată că Fiul și Duhul Sfânt sunt intermediari la Dumnezeu, ei nu fac parte din Ființa lui Dumnezeu. Cei trei sunt distincți și ca persoane și ca funcție! Tatăl fiind Dumnezeu și ascultătorul final al rugăciunii, iar Fiul și Duhul Sfânt mijlocitori!

Efesenii 4:6: „**Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.**”

Iată crezul primilor creștini exprimat simplu, și studiindu-l în contextul Noului Testament, ne putem da seama că expresia: „**un singur Duh**”, nu se poate referi decât la Duhul Sfânt, mijlocitor în rugăciune (Efesenii 2:18; 6:18), și deci diferit de „**un singur Domn**”, care nu este altul decât Isus (1Corinteni 1:3; 2Corinteni 1:2; etc.) și diferit de „**un singur Dumnezeu**”. Căci acest singur Dumnezeu, este descris ca fiind: „**Tată al tuturor**”, și deci și Tată al Domnului nostru Isus (Ioan 20:17; Efesenii 1:17).

Iar tot în epistola către Efesenii (6:23), se arată din nou această distincție între Dumnezeu și Domnul Isus, când se spune: „**Pace, fraților, dragoste și credință de la Dumnezeu și de la Domnul Isus Cristos!**” (NTR - 2007).

Iuda 20,21,25: „**Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră Preasfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică...singurului Dumnezeu, mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin.**”

Acesta este un alt text care surprinde diferența dintre: Duhul Sfânt prin care ne rugăm, Dumnezeu, și Isus Cristos. Astfel, persoana „**singurului Dumnezeu**”, este distinctă de ce a lui Isus Cristos, și a

Duhului Sfânt **prin** care ne rugăm. Este interesant că această situație a unui ‘singur Dumnezeu’, care este altul decât Isus, exista încă înainte de nașterea lui Isus din Maria; căci Dumnezeu nu se schimbă, este același, mai înainte de epoci, acum și pentru totdeauna.

Întrebarea care se ridică pentru tine iubite cititor, este următoarea: *Dumnezeul Tău, este Același, Unicul, Singurul, diferit de Isus, și Duhul Sfânt, PRIN intermediul cărora Îi dăm lui Dumnezeu: „slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci.” ???*

Fie ca fiecare cititor să-și răspundă personal la această întrebare, pentru a se asigura că îl recunoaște ca Dumnezeu pe Tatăl, Dumnezeu Bibliiei, Dumnezeu lui Isus, Dumnezeu apostolilor, și nu pe alt Dumnezeu trinitarian sau modalist inventat de mintea omenească.

TATĂL ESTE SUPERIOR FIULUI

Tatăl cu Fiul nu sunt egali:

În 1Corinteni 11:3, se menționează: **„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos”**. Iată că Cristos are un cap, pe Dumnezeu (Tatăl), asta indică clar că Tatăl este superior ca poziție dar și ca natură, pentru că natura divină cuprinde *tot ce este* Dumnezeu (comp. cu 2Petru 1:4-11), dacă Dumnezeu este capul lui Cristos, această virtute face parte din natura Lui!

Domnul Isus este numit: Robul lui Dumnezeu, atât cât a fost pe pământ, cât și după înviere (Fapte 4:27,30). Cum poate robul lui Dumnezeu să fie egal cu Dumnezeu? Cum poate robul lui Dumnezeu să fie Însuși Dumnezeu!

Sau, când Isus a fost numit: **„Bunule Învățător”**, de ce El nu a acceptat acest titlu ca apelativ, spunând că unul singur este Bun: Dumnezeu, cu referire la Tatăl (Luca 18:19)? Deoarece El știa că doar Dumnezeu este bun în sens absolut, iar El reflectă această bunătate, iar creștinii reflectă bunătatea lui Isus. Domnul Isus nu este bun prin El Însuși, căci El a spus: **„nu fac nimic de la Mine Însuși, ci că spun aceste lucruri așa cum M-a învățat Tatăl”** (Ioan 8:28 NTR), sau: **„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine, ci doar ceea ce-L vede pe Tatăl făcând. Ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai”** (Ioan 5:19 NTR).

De repetate ori, Isus s-a referit la Tatăl său folosind expresia **„Dumnezeul meu”**, chiar și după ce a revenit la gloria cerească

(Matei 27:46; Ioan 20:17; Apocalipsa 3:2,12). Numai un inferior, un închinător se poate referi la altcineva folosind expresia „**Dumnezeul meu**”. Dar cum se face că nu găsim nici măcar o singură dată că Tatăl se adresează Fiului sau Duhului Sfânt, folosind expresia „**Dumnezeul meu**”? Și de ce nu citim niciodată că Tatăl sau Fiul se adresează Duhului Sfânt, folosind expresia „**Dumnezeul meu**”?

Pentru că doar tatăl este Dumnezeu în deplinătatea cuvântului!

Tatăl cu Fiul nu sunt egali ca putere și autoritate:

Chiar dacă Isus, are toată autoritatea, o are deoarece Tatăl, i-a dat-o, nu o are prin Sine (Matei 28:18; Ioan 17:2). Domnul Isus mai spune că El va sta la dreapta puterii (Matei 26:64), ceea ce înseamnă că El îl consideră pe Tatăl – izvorul (sursa) „**puterii**”, sau persoana care are „puterea” în sensul absolut.

El a mai spus în Ioan 10:29: „**Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.**” În acest pasaj, sensul expresiei „**este mai mare**”, este de mai tare, deoarece nimeni nu poate smulge oile din mâna Lui.

În 1Corinteni 15:24-28, se afirmă clar: 1Corinteni 15:24: „**În urmă, va veni sfârșitul, când El va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Căci trebuie ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, într-adevăr „a pus totul sub picioarele Lui”**”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înțelege că în afară de **Cel ce I-a supus totul**. Și când toate lucrurile **Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.**” Isus se supune, El poate nimici orice putere și domnie, deoarece Tatăl a pus totul sub picioarele Lui și I-a supus Lui totul.

Tatăl și Fiul nu sunt egali ca cunoștiință:

Isus nu cunoaște ceea ce cunoaște Tatăl, în Marcu 13:32 se spune clar: „**Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.**” Deci cum putea Isus să fie egal în cunoștiință cu Dumnezeu, dacă El nu cunoștea ziua și ceasul sfârșitului, și doar Tatăl le cunoștea?

Dar nici chiar după înviere, nu există o egalitate în cunoaștere și înțelepciune, căci se afirmă că informațiile despre timpuri și perioade sunt sub stăpânirea Tatălui (Fapte 1:7). Iar izvorul și posesorul înțelepciunii este descris în Romani 16:27, unde se

precizează: „**a lui Dumnezeu, care singur este înțelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin.**” Vedem aici că Pavel, inspirat fiind, spune despre Dumnezeu (prezentat aici distinct de persoana lui Isus) că „**singur este înțelept**”; deci doar El singur este înțelept, în sensul suprem și absolut, doar El are înțelepciunea în sensul unic. În mod similar, Ioan spune în Apocalipsa 1:1, că revelația aceasta, Cristos a primit-o de la Dumnezeu. Ce nevoie avea Isus, dacă era Dumnezeu Atotcunoscător, să primească revelație sau descoperire de la Dumnezeu? Dacă Isus cunoaște totul, nu are nevoie să mai primească informații de la nimeni.

Tatăl și Fiul nu sunt egali ca vârstă:

În general, trinitarienii susțin că Fiul a existat din eternitate **alături** de Tatăl, ca o entitate și persoană distinctă de El. Dar ce spune Biblia? Dumnezeu este descris ca fiind fără început și sfârșit, ca fiind din veșnicie în veșnicie (Psalm 90:2), ca Fiind: „**Cel bătrân de zile**” (Daniel 7:9,13,22 BCR), ca fiind singurul care are nemurirea prin Sine (1Timotei 6:16). Însă, Isus este descris ca având început al existenței Sale, în Coloseni 1:15, se spune despre El că este: „... **cel întâi-născut din toată zidirea**”; astfel, El este primul creat, deoarece este pus aici în categoria creației (zidirii), fiind întâiul născut al acesteia. Acest lucru reiese și din Apocalipsa 1:5; 3:14 unde se spune despre Isus Martorul Credincios și Adevărat, că este: „...**începutul creației lui Dumnezeu**” (BCR). Iar în Proverbe 30:4 este descris Isus ca fiind ‚Fiu al Creatorului’; dar de ce este numit Isus: ‚Fiu’, înainte de nașterea Sa din Maria, dacă Acesta nu are început? Poate cineva să fie Fiu, dar să nu fie creat? (vezi și Proverbe 8:22). Dacă Isus era co-etern cu Dumnezeu, ar fi fost numit: ‚frate cu Dumnezeu’, nu Fiul lui Dumnezeu. În concluzie, Isus nu este egal în ce privește vârsta, după cum un tată cu un fiu nu sunt egali ca vârstă.

Tatăl și Fiul nu sunt egali ca stăpânire:

Chiar dacă Isus a primit stăpânirea, autoritatea, domnia, alături de Tatăl (Apocalipsa 5.13), această stăpânire este pentru un timp, și Fiul o exercită după voința Tatălui, prin puterea și înțelepciunea Tatălui (Ioan 5:30; 12:49; 14:31). În plus, trebuie să precizăm că există lucruri pe care Tatăl nu le-a delegat Fiului. În Fapte 1:6,7, se precizează: „**Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceasta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a**

păstrat sub stăpânirea Sa.” Iată că Tatăl a păstrat timpurile și perioadele „**sub stăpânirea Sa**” (vezi și Marcu 13:32; Apocalipsa 1:1), Tatăl Îi va ordona Fiului când să vină pe pământ, Tatăl va întinde sceptrul puterii Sale și va spune: „du-te și Domnește în mijlocul dușmanilor Tăi” (Psalm 110:1,2,5).

Un alt aspect, Isus spune în Matei 20:23: „**Și El le-a răspuns: „Este adevărat că veți bea paharul Meu și veți fi botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu: dar a ședea la dreapta și la stânga Mea, nu atârnă de Mine s-o dau, ci este păstrată pentru aceia pentru care a fost pregătită de Tatăl Meu.”** Iată că nu atârnă de El locurile în împărăție, ci de hotărârea Tatălui. Atunci se poate spune atunci că Fiul este egal cu Tatăl în toate privințele, așa cum susțin trinitarienii?

Tatăl și Fiul nu sunt egali ca LUCRARE:

Lucrarea pe care o face Fiul este a Tatălui, și o face după voia și porunca Tatălui (Ioan 4:34; 5:30; 6:38; 9:31), nu putem spune despre cineva care este sub ordine și face voia Altcuiva, cu puterea Aceluia că este egal cu Acela! În plus, planul făcut înainte de întemeierea lumii, Tatăl l-a făcut singur, chiar dacă l-a făcut în Cristos, alegându-ne în El, ca mădulare a Lui, totuși planul este numit: „**taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine însuși**” (Efeseni 1:4-9). Când Domnul Isus a fost pe pământ El a spus despre lucrările ce le-a făcut, că nu El, le-a făcut; ci „**Tatăl, Care locuiește în Mine, Își face lucrările Lui**” (Ioan 14:10 NTR).

Tatăl și Fiul nu sunt egali ca Titluri:

Cu siguranță că raporturile de titluri dintre Tatăl și Fiul, sunt de: rob – Domn, Stăpân (Fapte 4:27,30; Matei 6:13; 11:25; Luca 10:2); Fiu – Tată (2Ioan 1:3); Mijlocitor, Mare Preot – Dumnezeu (1Timotei 2:5; Evrei 4:14-16; 7:25,26; 9:11,12,24); nu indică egalitate; ci, subordonare, o subordonare datorită inferiorității Fiului față de Tatăl!

Tatăl este mai mare ca Fiul:

Biblia arată că Fiul nu este egal sau „**deopotrivă**” cu Tatăl (Filipeni 2:6); ba chiar Isus Însuși, a afirmat: „**Tatăl este mai mare decât Mine**” (Ioan 14:28), căci Tatăl este mai mare ca toți (Ioan 10:29).

În concluzie, Domnul Isus, atât înainte de întrupare, precum și ca om, și după înălțare la cer, este inferior Tatălui, ca un Fiu supus și dependent de Tatăl. De fapt, toată autoritatea lui Isus, și toate titlurile sale de: Stăpân, Judecător, Domn, Salvator, Mare Preot,

Mijlocitor, etc., nu le are de la El (prin Sine), ci le-a primit de la Tatăl (Matei 28:18; Ioan 5:21,22; 17:2; Fapte 5:31).

Are nevoie Dumnezeu Atotputernic să primească de la cineva ceva? Sau are nevoie ca Altul să-I supună toate lucrurile (1Corinteni 15:27)? De fapt, la sfârșitul domniei sale de o mie de ani, El va preda domnia în mâna Tatălui (1Corinteni 15:24-28).

Deci, în toate timpurile, se aplică principiul autorității din 1Corinteni 11:3, care este descris prin cuvintele: **„Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat, că bărbatul este capul femeii și că Dumnezeu este capul lui Hristos”**, Adevărul că acest principiu se aplică în toate timpurile reiese și din context, deoarece bărbatul este capul femeii încă de la facere, căci femeia este făcută din coasta bărbatului; tot așa, Isus este născut din Tatăl (1Corinteni 11:3-9). Iar după cum bărbatul este capul femeii; tot așa, Dumnezeu este capul lui Cristos, adică conducătorul suprem în toate timpurile. În plus, Dumnezeu este prezentat ca fiind capul lui Cristos, tocmai pentru că în viziunea apostolilor, Dumnezeu era Tatăl, și distinct de Fiul, care avea astfel ca și cap pe Dumnezeu, adică pe Tatăl.

FIUL ESTE SUPERIOR DUHULUI SFÂNT

Conform Scripturilor, Tatăl este superior Fiului, iar Fiul este superior Duhului Sfânt, atât în poziție cât și în atribute (însușiri, calități) – Ioan 16:13-15.

Duhul sau Spiritul Sfânt, a venit în existență după Fiul, fiind născut **din** Tatăl, însă **prin** Fiul. Biblia afirmă clar în 1Corinteni 2:12: **„Spiritul Cel din Dumnezeu”** (NTTF - 2008), tot la fel în 1Ioan 4:2, apare în greacă: **ek = din**, (tradus în Cornilescu cu **„de la”**), indicând că Spiritul este **„din Dumnezeu”**.

Trinitatea susține că Fiul și Duhul Sfânt au existat dintotdeauna lângă Tatăl, pe când Biblia afirmă negru pe alb, că atât Fiul este **„născut din Dumnezeu”** (1Ioan 5:18), precum și Spiritul Sfânt a ieșit **„din Dumnezeu”**, deci El are un moment al nașterii Sale. Această naștere, este prin Fiul, deoarece toate sau create prin Fiul (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17), cu excepția Fiului care a fost născut direct de Tatăl (Ioan 1:14,18; 1Ioan 5:18), și toată creația (inclusiv Fiul și Duhul Sfânt) a fost creată în cele șase zile de creare (Exod 20:11). Această venire a Duhului Sfânt în existență, a avut loc la început, în începutul primei zile de creație, imediat după nașterea Fiului din Tatăl în început (Coloseni 1:15-18; 1Ioan 2:13,14;

Apocalipsa 3:14). Căci nu putea exista „**Duhul Fiului**” (Galateni 4:6), înainte de Fiul (Proverbe 30:4). Duhul Sfânt a fost creat la început ca și Fiul, înainte de restul creației, tocmai pentru a fi împreună cu Fiul, un agent al creației (Geneza 1:2; Psalm 33:6), precum și un susținător al vieții creației (Geneza 6:3).

Dumnezeu Tatăl trăiește prin Sine, Fiul trăiește prin Tatăl (Ioan 6:57; 2Corinteni 13:4), iar Duhul Sfânt prin Fiul este menținut în existență (Coloseni 1:15-17; Coloseni 1:3). Doar Dumnezeu Tatăl are aseietatea, adică existența prin Sine, El este singurul care are nemurirea prin Sine, și nu are nevoie de nimeni să existe (Fapte 17:24-28; 1Timotei 1:17; 6:16; Apocalipsa 4:11).

Doar Dumnezeu Tatăl este Atotcunoscător (Iov 12:13; Psalm 92:5; Romani 11:33-36), El „**singur este înțelept**” în mod absolut (Romani 16:27), Fiul nu cunoaște anumite lucruri (Marcu 13:32; Fapte 1:6,7), și cunoașterea pe care o are, a primit-o de la Tatăl (Ioan 5:19,20; 12:49,50; Apocalipsa 1:1), iar Duhul Sfânt cercetează lucrurile lui Dumnezeu (1Corinteni 2:10), o persoană atotcunoscătoare nu mai are nevoie să cerceteze, ea cunoaște totul!

Duhul Sfânt este inferior Fiului și suspus Acestuia (Ioan 16:13-15); puterea Lui este deci mai mică decât a Tatălui și a Fiului, iar Duhul Sfânt își folosește puterea, și execută diferite lucrări după voia lui Dumnezeu, fiind trimis fie de Tatăl (comp. Luca 24:49, cu Fapte 1:4,8; Ioan 14:26) fie de Fiul (Ioan 15:26), El nu acționează independent; ci, după voia lui Dumnezeu (Romani 8:26,27; Evrei 2:4).

Dar să vedem în continuare un al doilea semn descris în Deut. 18, al unui profet autentic:

2) profețiile spuse de el se împlinesc.

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**” de W.M. Branham, la p.162, se spune: „...*vedenile pe care Dumnezeu mi le dă NICIODATĂ NU DAU GREȘ, NICIODATĂ*”.

Dar tocmai pe baza acestor vedenii, care chipurile nu dau greș niciodată, el a dat profeții false.

În cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.31, se spune: „*Dacă este adevărat, și este, că fratele Branham a fost acolo pe munte când acest nor a coborât, unde au apărut șapte îngeri sub formă de piramidă și i-a fost spus de către al șaptelea înger: “Întoarce-te la Jeffersonville de unde ai venit, pentru că a sosit vremea deschiderii celor șapte peceti”*”, atunci acest lucru

trebuie să fie de mare importanță pentru noi. Între 17 și 24 martie 1963, W.M. Branham a vorbit despre cele șapte peceti din Cartea Apocalipsei”.

Iată o viziune în care W.M. Branham vede 7 îngeri, primește un mesaj profetic că în martie 1963, se vor deschide cele șapte peceti descrise în cartea Apocalipsa, și o misiune din partea îngerilor de a se întoarce în „Jeffersonville pentru deschiderea pecetilor”. A fost această profeție de la Dumnezeu? Cei șapte îngeri au fost îngerii lui Dumnezeu sau a celui rău deghizați în îngeri de lumină? A fost acest mesaj adevărat?

Oricine citește cartea Apocalipsa cap. 6-11, unde sunt descrise evenimentele ce au loc când se rup cele 7 peceti, își poate da seama că această profeție este un fals grosolan. Îngerii văzuți de Branham nu sunt de la Dumnezeu, căci îngerii lui Dumnezeu nu spun minciuni, mesajul este de la Satan, misiunea este de la Satan, profetul este slujitorul lui! Căci deschiderea pecetilor nu a avut loc în 1963! Ci începând cu anul 1989!

Înainte de a veni sfârșitul, trebuie să se îplinească Cuvintele Domnului care le dă răspuns ucenicilor care L-au întrebat de semnul sfârșitului acestei epoci. El vorbește de două epoci în răspunsul Lui, de „**începutul durerilor**” și de „**necaz mare**” (Matei 24:8,21).

În Evanghelia după Matei cap. 24, versetele 4-8, se referă la „**începutul durerilor**”, iar v.9-26, la necazul cel mare, iar v.27-31 la ziua revenirii Domnului Isus.

Aceste nenorociri sunt: apariția multor profeți falși, și mesageri falși care vin „în numele lui Isus”, chiar în țările fost-comuniste, datorită unei libertăți obținute de galopul călărețului de pe calul alb (Apocalipsa 6:2). Deci prima pecete s-a rupt în anul 1989, o dată cu pornirea galopului calului alb ce a adus libertatea firească în țări din Europa, Asia și Africa.

Apoi vor fi războaie de proporții reprezentate de calul roșu, când se va lua pacea de pe pământ, apoi foametea reprezentată de calul negru, și epidemii, cutremure de pământ, moartea. Aceste nenorociri aduse de cei patru călăreți apocaliptici, nu vor însemna decât „**începutul durerilor**” (Matei 24:4-8).

Revenind la mișcarea lui Branham este demn de menționat că într-o broșură ce conține **Întrebări adresate fratelui Ewald Frank de către frați slujitori din diverse țări**, la „**Întrebarea nr. 7: Credeți în deschiderea celor șapte peceti?**”

Răspuns: *Da, cred în deschiderea supranaturală a peceților. Fratele Branham mi-a spus personal la începutul lui decembrie 1962 că se va muta în Tucson cu familia sa, în ianuarie 1963. Lui i-a fost spus într-o viziune că atunci când primăria va începe lucrările pe strada unde locuia el, când va fi pus gardul pe gazonul lui și când grederile și mașinile de răzuit se vor mișca în sus și în jos pe stradă, acela va fi timpul în care el se va muta în Tucson. Am văzut cu ochii mei gardul așezat pe gazon și buldozerele mișcându-se în sus și în jos pe strada Ewing Lane. În 22 decembrie 1962, fratele Branham a avut viziunea despre apariția norului supranatural, la care s-a referit în predica sa din 30 decembrie 1962. Apoi, pe 28 februarie 1963, i-a fost spus din norul supranatural să se întoarcă la Jeffersonville pentru deschiderea peceților”.*

Și totuși, Ewald Frank se contrazice singur, în cartea: **„Apocalipsa O carte cu 7 peceți”**, de Ewald Frank, la p.30, el explică ceva diferit despre timpul și împlinirea ruperii celor șapte peceți: *„Când Mielul a rupt prima pecete, una din cele patru făpturi a strigat cu un glas ca de tunet: "Vino și vezi!" Ioan relatează mai departe: "M-am uitat și iată că s-a arătat ca un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc; i s-a dat o cunună, și a pornit biruitor, și ca să biruiască." (6:2). În spatele acestui tablou nimeni nu ar bănuî ceva rău, până nu va fi descoperit prin Duhul Sfânt. Așa este cu puterea tainică anticreștină în stadiul ei de la început. Culoarea albă a calului înseamnă cât de nevinovată s-a arătat această putere la început și nu era încă pătată cu sânge. Ea nu era în stare de aceasta, pentru că nu posedea încă nici o putere lumească. La început totul părea foarte religios și "creștinesc". Călărețul este în orice caz demascat ca înșelător. El avea un arc, dar nu avea săgeată, deci a simulat numai ceva. În comparație cu Hristos al cărui Nume este "Cuvântul lui Dumnezeu" (Apocalipsa 19:13), adversarul nu are nume, ci numai titluri”.*

La p.31, se spune: *„Dezvoltarea corespunzătoare primei peceți se extinde până în primele secole. Această linie care deviase de la Cuvânt, câștigase teren pretutindeni, până când în sfârșit s-a unit din nou puterea statală cu cea bisericească în timpul lui Constantin. Biserica stătea apoi în slujba statului, iar statul în slujba bisericii. Prima pecete s-a extins până în epoca a treia a Bisericii. Această putere anticreștină s-a manifestat de la început și s-a dezvoltat în paralel cu Biserica adevărată a lui Isus Hristos”.*

Acum întrebarea care se ridică, când se împlinesc pecețile începând cu primul secol d.C. sau în martie 1963, când cei șapte îngeri au

venit la Branham, și i-au spus: „a sosit vremea deschiderii celor șapte peceti”?

E. Frank spune în cartea sa: „În comparație cu Hristos al cărui Nume este „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19:13), adversarul nu are nume, ci numai titluri”. Adeversarul lui Dumnezeu are un nume, ca orice creatură spirituală (Apocalipsa 12:9), căci Dumnezeu a dat nume îngerilor (Luca 1:26), chiar stelelor (Isaia 40:26).

Dar și această carte „**Apocalipsa O carte cu 7 peceti**”, plină de păreri omenești și susține lucruri greșite și neautentice.

În ea se explică teoria că Calul alb este „puterea tainică anticreștină în stadiul ei de la început”, unde spune Biblia așa ceva? În cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.46, se spune: „Numai dacă cineva rămâne în Cuvânt, va rămâne în Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să acceptăm Cuvântul, ca să putem apoi rămâne în el. Necesitatea acestui ceas este să recunoaștem cine este un Hristos mincinos, un prooroc mincinos sau ambele, folosindu-ne doar de mărturia din Sfânta Scriptură”. Acum folosindu-ne de acest principiu, întrebăm: unde învață Biblia că calul alb este „puterea tainică anticreștină în stadiul ei de la început”, unde mai găsim așa ceva în Scripturi? Știm că nici o profeție nu se tâlmăcește singură (2Petru 1:20).

În Scripturi mai găsim despre călărețul alb în Apocalipsa 19:11, și găsim și că îngerii sunt pe cai albi (Apocalipsa 19:14). O profeție asemănătoare cu Apocalipsa 6:2, este Zaharia 1:8-10. Este clar că Domnul Isus nu poate fi Cel ce călărește pe calul alb din Apocalipsa 6:2, deoarece Isus este Cel ce rupe pecetea (Apocalipsa 6:1).

Dar lăsând Biblia să interpreteze Biblia, călărețul și calul nu pot fi decât doi îngeri uniți într-o lucrare. Despre cal, găsim următoare interpretare dată prin revelație de un înger la profetul Zaharia: „**Îți voi arăta ce înseamnă cai aceștia!**” Omul care stătea între mirți a luat cuvântul și a zis: „**Aceștia sunt aceia pe care i-a trimis Domnul să cutreiere pământul!**” Și ei au vorbit Îngerului Domnului, care stătea între mirți și au zis: „**Am cutreierat pământul și iată că tot pământul este în pace și liniștit!**” (Zaharia 1:9-11). O relatare asemănătoare o găsim tot în cartea profetului Zaharia la cap. 6, unde ni se dă niște detalii în plus. În Zaharia 6:2-8: „**La carul dintâi erau niște cai roșii, la al doilea car cai negri, la al treilea car cai albi și la al patrulea car cai bălțați și roșii. Am luat cuvântul și am zis îngerului, care vorbea cu mine: „Ce**

înseamnă aceștia, domnul meu?” Îngerul mi-a răspuns: „**Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.**” Caii cei negri, înhămați la unul din care, s-au îndreptat spre țara de la miazănoapte și cei albi au mers după ei; cei bălțați s-au îndreptat spre țara de miazăzi. Cei roșii au ieșit și ei și au cerut să meargă să cutreiere pământul. Îngerul le-a zis: „**Duceți-vă de cutreierați pământul!**” **Și au cutreierat pământul. El m-a chemat și mi-a zis: „Iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miazănoapte fac să se mai potolească mânia Mea în țara de la miazănoapte.”**

Observăm caii din Zaharia 1:8-11, că au rolul de a cutreiera fața pământului, de a cerceta, de a observa, la fel cai din Zaharia 6:2-8, observăm că îngerul dialoghează cu ei nu cu carele, pe care ei le trag: „**Cei roșii au ieșit și ei și au cerut să meargă să cutreiere pământul. Îngerul le-a zis: „Duceți-vă de cutreierați pământul!”**”. Mai primim două descoperiri din acest pasaj, cine sunt ei, îngerul îi explică profetului Zaharia că „**Aceștia sunt cele patru vânturi ale cerurilor, care ies din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ**”. Iată cine sunt cei patru cai din Apocalipsa, nu trebuie ca noi să speculăm, să ne dăm cu presupusul și apoi să ne pretindem mari profeți! Biblia se interpretează pe sine. Cei patru cai, sunt patru îngeri, sau patru vânturi, în Biblie vânturile sunt îngerii (Evrei 1:7), însă acești îngeri sunt speciali, ei sunt cei care ies „**din locul în care stăteau înaintea Domnului întregului pământ.**”

Tot Biblia ne descoperă un rol al lor, pe lângă rolul de a cutreiera pământul. Ei au un rol de pedepsire asupra locuitorilor pământului. Observăm că îngerul îi spune profetului autentic Zaharia: „**Iată că cei ce se îndreaptă spre țara de miazănoapte fac să se mai potolească mânia Mea în țara de la miazănoapte.**” Iată mânia lui Dumnezeu este potolită de acești cai, care aduc judecățile și pedepsele lui Dumnezeu pe pământ. Cele patru vânturi mai apar în multe texte în Scriptură, și în alte părți ei sunt descriși ca executori ai judecăților divine (vezi: Ieremia 49:36; Apocalipsa 7:1).

Cine sunt călăreții care călăresc acești îngeri? Din nou nu trebuie să speculăm, Biblia ne răspunde, să lăsăm ca ea să se interpreteze singură:

Apocalipsa 7:1: „**După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac**”. Cine are controlul asupra celor

patru vânturi? Conform Bibliei patru îngeri, ei au putere să țină vânturile ca ele să-și desfășoare putere și misiunea doar la timpul potrivit.

De cine se folosește Dumnezeu, ca să aducă unele nenorociri descrise în cartea Apocalipsa? Să lăsăm ca Biblia să răspundă: Apocalipsa 7:2: „**Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, căroră le fusese dat să vatăme pământul și marea**”.

Astfel cei patru călăreți sunt patru îngeri, care călăresc cele patru vânturi, care stau înaintea Domnului întregului pământ și la timpul fixat de Dumnezeu, ei își vor începe galopul pe pământ, împlinindu-și lucrarea ce o au.

Lucrarea lor descrisă în Apocalipsa 6:1-8, coincide cu profețiile Domnului Isus spuse în Matei 24; Marcu 13; Luca 21. Lucrarea lor începe înainte de neacazul cel mare, în perioada numită de Domnul Isus: „**începutul durerilor**”, descrisă în Matei 24:5-8.

Astfel calul alb este o perioadă de libertate religioasă ce precede neacazul cel mare, și corespunde cu Cuvântul lui Isus din Matei 24:4,5; Marcu 13:5,6; Luca 21:8, în care se arată că în această perioadă de libertate religioasă, se înmulțesc Cristoșii și profeți mincinoși.

Apoi vor fi: războaie, foamete, tulburări, epidemii, cutremure de pământ, dar toate acestea nu vor fi decât „**începutul durerilor**” (Matei 24:6-8; Marcu 13:7,8).

Doar, apoi va veni neacazul cel mare care durează cca. trei ani și jumătate și este descris în Matei 24:9-28. Iar apoi la sfârșitul neacazului, este ziua arătării sau venirii lui Cristos, descrisă în Matei 24:29-42.

Călărețul de pe calul alb nu are săgeată; ci, doar arc și a pornit să biruiască, deoarece el nu reprezintă războiul; ci, el aduce libertatea religioasă. Rezultatul lui este asemănător celui descris în Zaharia 1:11: „**Am cutreierat pământul și iată că tot pământul este în pace și liniștit!**”

Să vedem în continuare cum explică E. Frank, ceilalți călăreți. În cartea: **Apocalipsa O carte cu 7 peceti** de Ewald Frank, la p.32, el explică: „*La deschiderea pecetii a doua, făptura a doua a strigat: „Vino și vezi. ‘Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce sta pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare.” (6:4). Ioan nu a mai*

văzut ca la început un cal alb, ci unul roșu aprins. Vremea pentru o trăire pașnică trecuse definitiv, acum direcția duhovnicească-religioasă a primit putere lumească, iar prigonirea celorlalți credincioși începuse. Aceasta este simbolizată prin sabia care i s-a înmănat. Așa cum știe fiecare din istorie, prin fanatismul orb din partea religiei organizate, s-a vărsat mult sânge”.

În primul rând, galopul călăreților nu a început în primul secol d.C. apoi calul roșu nu poate reprezenta prigoana din două motive: 1) acel cal va lua **„pacea de pe pământ”**, faptul că anumiți creștini au fost persecutați nu înseamnă că milioane de păgâni nu au avut pace! Chiar cele 10 valuri de prigoană ale creștinilor din primele trei secole de creștinism, nu au prigonit pe toți creștinii deodată; ci, în anumite zone sau teritorii au fost doar prigonii. Persecuția era sporadică și nu afecta toate adunările în același timp (vezi cartea: **„Graiul martirilor creștini”** de Petre Popovici). 2) Apoi îngerii lui Dumnezeu nu aduc prigoană asupra creștinilor.

Acest cal roșu nu reprezintă prigonirea creștinilor; ci, reprezintă războaiele ce vor avea loc în perioada numită de Isus: **„începutul durerilor”**, războaie între națiuni, nu contra creștinilor. Isus a profetizat: **„Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății”** (Matei 24:7). Acestui călăreț i s-a dat **„o sabie mare”**, ceea ce înseamnă: arme de distrugere în masă, arme care vor secera mult mai multe vieți decât armele obișnuite, convenționale, el va lua pacea de pe pământ. Nici cu ocazia primului război mondial, nici cu ocazia celui de-al doilea război mondial nu a fost luată pacea de pe pământ, au existat în ambele războaie mondiale țări neutre. Dar în viitor pacea va fi luată de pe pământ, **„pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții”**. Acest călăreț încă nu a început să galoazeze, dar timpul lui este aproape!

În cartea: **Apocalipsa O carte cu 7 pecetei** de Ewald Frank, la p.33, se explică: *„La deschiderea peceteii a treia, a strigat a treia făptură: „Vino și vezi!” M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă. și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: „O măsură de grâu pentru un leu. Trei măsuri de orz pentru un leu! Dar să nu vațami untdelemnul și vinul!” (6:5-6). După această vreme de subjugare și prigonire a celorlalți credincioși, a început o altă epocă, cu nenorociri și mai mari. Moartea și-a căutat prada într-un fel sau altul într-o măsură bogată. Epoca întunecată a fost simbolizată prin calul negru.*

Călărețul, deci acel ce acaparase puterea, ținea cumpăna în mână sa. Oamenii erau acum dependenți de bunăvoința lui. El hotărâra cine, ce și cât să primească. Cei ce nu se subordonau lui și care nu-i făceau voia, trebuiau să sufere. Dintre aceștia erau mulți și astfel moartea și-a făcut o pradă bogată”.

Ce răstălmăciri ale Cuvântului lui Dumnezeu! Călărețul negru reprezintă foametea fizică, și corespunde perfect cu Cuvintele Domnului Isus din evanghelii: **„pe alocurea, vor fi...foamete”** (Matei 24:7).

Cântarul (cumpăna, balanța) cel avea călărețul de pe calul negru reprezintă că oamenii vor trebui să mănânce pâinea cu cântarul, indicând o mare lipsă de alimente. În Levitic 26:26, Cuvântul Domnului învață: **„Când vă voi trimite lipsă de pâine, zece femei vă vor coace pâine într-un singur cuptor și vi se va da pâinea cu cântarul; veți mânca, dar nu vă veți sătura”** (vezi și Ezechiel 4:10). În Ezechiel 4:16, este și mai clar ce reprezintă cântarul: **„El mi-a mai zis: „Fiul omului, iată că voi sfărâma toiagul pâinii la Ierusalim, așa că vor mânca pâine cu cântarul și cu necaz și vor bea apă cu măsură și cu groază”.** Înaintea distrugerii Ierusalimului oamenii trebuiau să mănânce plini de îngrijorare pâine cântărită (Ezechiel 4:16).

În timpul lui Ioan, o măsură de grâu reprezenta porția zilnică a unui soldat. Cât costa această porție? Un dinar, adică tot salariul pe o zi (Matei 20:2)! Dar ce se întâmpla dacă un om avea familie? Atunci el putea cumpăra trei măsuri de orz. Dar chiar și în acest caz nu putea fi hrănită decât o familie mică. Iar orzul nu era considerat un aliment de calitate, așa cum era grâul.

Ce se înțelege prin cuvintele **„să nu vatămi uleiul de măsline și vinul”**? Este un avertisment prin care ți se spune să ai mare grijă de aceste lucruri căci ele vor lipsi în acea perioadă de foamete, ele trebuie consumate cu economic. Altfel, ele aveau să fie ‘vătămate’, adică aveau să se termine înainte să treacă foametea.

În cartea: **Apocalipsa O carte cu 7 peceti** de Ewald Frank, la p.34, se spune: *„La deschiderea peceții a patra, a strigat făptura a patra cu glas tare: „Vino și vezi!” M-am uitat, și iată că s-a arătat un cal gălbui. Cel ce sta pe el, se numea Moartea, și împreună cu el venea după el Locuința morților. Li s-a dat putere peste a patra parte a pământ ului, ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă și cu fiarele pământului.”* (6:8). Al patrulea stadiu arată pe dinafară creștin, dar în realitate este o putere mare lumească, durează până

la sfârșitul ultimei epoci a Bisericii. În ultima treaptă de dezvoltare, care mai există și în prezent, primele trei au fost unite. Dacă se amestecă primele trei culori, atunci rezultă a patra. Atunci nu mai este nimic de văzut din începutul neînsemnat al calului alb, nimic de la roșul ca sângele al calului al doilea, nimic de la calul negru: la sfârșit este totul amestecat și apare în culoarea aceasta nedefinită, palidă și ștearsă a ultimului cal. Călărețul însuși se numește "Moartea". Nu este de mirare că este scris: "... și împreună cu el venea după el Locuința morților." Așa cum prin Hristos vine viața dumnezeiască, tot așa prin Anticrist și sistemul lui religios vine moartea spirituală. În călărețul al patrulea ne este descrisă constelația din timpul sfârșitului, așa cum ni se înfățișează acum înaintea ochilor noștri. Omenirea nu observă că în această instituție universală descrisă în peceți, este reunit totul: limbajul unui miel, prigonirea altora, dominarea maselor și dominația în toate domeniile. A mai rămas doar o formă religioasă, nu mai este nici o urmă din puterea lui Dumnezeu. Singurul scop este exercitarea puterii lumești sub o manta evlavioasă. Această lucrare este arătată prin călărirea măreață a acestui cal".

Pur și simplu să râzi sau să plângi citind interpretarea „prorocului” !?! O mai mare răstălmăcire nu am văzut asupra acestui pasaj! Iubite cititor gândește-te, dă amestecul din culorile: alb, roșu și negru, culoarea: gălbui?

Fă o încercare! Căci profetul „chipurile” ne spune că „Dacă se amestecă primele trei culori, atunci rezultă a patra”. Ce înseamnă să nu ai lumina lui Dumnezeu, da-i tot felul de învățături stricate, speculații, suceli, care nu au nimic de a face cu adevărul.

Textul biblic este clar, el ne spune cine este călărețul de pe calul gălbui: Moartea, noi nu trebuie să speculăm!

De asemenea, călărețul al patrulea nu poate fi anticreștinismul în forma sa cea mai dezvoltată, unde totul este amestecat, căci lui nu i s-a dat putere decât „peste a patra parte a pământului”.

Este potrivit ca Moartea să călărească pe un cal gălbui, deoarece cuvântul gălbui (în grecește: *khlorós*) este folosit în literatura greacă pentru a descrie un om palid, atins de o boală. Este potrivit și ca Moartea să fie urmată (versetul nu spune cum) de Locuința Morților (Hades), deoarece Hadesul primește victimele tot mai multe ale celui de-al patrulea călăreț.

De fapt lucrarea călărețului al patrulea, care poate ucide „a patra parte a pământului” (un sfert din populația globului), prin

intermediul: sabiei, foametei, bolilor și prin intermediul animalelor sălbatice care se vor înmulți pe pământ când orașe și țări vor fi pustiite (comp. cu Deuteronom 7:22). Astfel, al patrulea călăreț va culege roadele călăreților roșu (războaie) și negru (foametea), cât și roadele nefaste ale cutremurelor de pământ și epidemilor care însoțesc de obicei războaiele și foametea (Matei 24:7).

În concluzie, Branham și mesajul său nu vin de la Dumnezeu. Învățăturile lui nu vin de la Dumnezeu, revelațiile lui, experiențele lui cu îngerii, nu sunt de la Dumnezeul Bibliei, cele șapte peceti nu au început să se împlinescă nici din primul secol d.C. nici din martie 1963!

Iubite cititor nu uita: „*Numai dacă cineva rămâne în Cuvânt, va rămâne în Dumnezeu*”, cine crede răstălmăcirea lui W.M. Branham nu va mai putea rămâne în Cuvântul lui Dumnezeu și implicit ÎN DUMNEZEU!

O altă profeție falsă, o găsim în cartea: „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, unde W.M. Branham spune la p.385: „*Astfel tocmai în acest moment noi suntem în împlinirea completă din Matei 24:24...*”. Iată o profeție falsă! Matei 24:24, nu s-a împlinit în anii '60; ci, se împlinește în necazul cel mare dacă citim contextul:

Matei 24:21-24: „**Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Atunci dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici sau acolo” să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși**”.

Când are loc necazul cel mare, a început el deja?

Conform Bibliei, necazul cel mare este sinonim cu „**timpurile neamurilor**” (comp. Matei 24:21,29 cu Luca 21:24-26), care durează doar trei ani și jumătate sau 42 de luni (Apocalipsa 13:5).

De multe ori profeți falși încercă să devanseze în timp anumite profeți ale Cuvântului lui Dumnezeu, la fel face și Branham, care se dovedește fără înțelepciune divină, căci înțeleptul „**cunoaște și timpurile și judecata**” (Ecleziast 8:5), spunând că se împlinește deja în timpul lui în mod complet, ceva ce nu a avut loc în timpul lui.

Să mergem la o altă prezicere falsă a lui W.M. Branham.

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, W.M. Branham spune la p.322: „*Epoca Laodicea a început cam la începutul secolului al Douăzecilea, probabil în 1906. Cât va dura aceasta? Ca un slujitor al lui Dumnezeu care a avut mulțimi de vedenii, din care NICI UNA nu a dat greș vreodată, lăsați-mă să prezic (eu nu am zis să profetesc, ci prezic), că această epocă se va sfârși în jur de 1977*”. Iar la p.323: „*Astfel eu repet, eu cred sincer și susțin ca un student particular al Cuvântului, împreună cu inspirație Divină că 1977 s-ar cuveni să sfârșească sistemele lumii și să introducă mileniu*”. [sublinierile îmi aparțin].

Ce vedem în această afirmație a lui? Vedem o adăugire la Cuvântul lui Dumnezeu sau nu? Vedem un adevăr sau o minciună? Vedem un Cuvânt de la Dumnezeu sau unul de la Tatăl minciunilor, căci în cartea „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.36,37, se spune: „*Tot ceea ce nu-și are originea în Dumnezeu, vine de la Satan. Nici un fals, nici o minciună nu poate veni din Adevăr (1Ioan 2:21)*”.

William Marion Branham încearcă să o dreagă spunând că „*eu nu am zis să profetesc, ci prezic*”, care este diferența între prezicere și profecie? A profeti înseamnă în anumite cazuri a prezice viitorul. Să nu uităm că el a spus nu doar că este o părere personală a lui; ci, el a afirmat acest lucru împreună cu „*inspirația divină*”, așa ca și apostolii care au spus: „**Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă**” (Fapte 15:28,29), doar că el a spus invers EL și Duhul Sfânt!

W.M. Branham a susținut că în „*1977 s-ar cuveni să sfârșească sistemele lumii și să introducă mileniu*”. Dar chiar de ar fi o părere personală a lui, profetii nu-și permit să învețe păreri personale, căci conform cu definiția dată de însuși mișcarea Branhamistă, în cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.36,37, ei nu urmează: „*propriile lor interpretări*”. Apoi un mesager al bisericii se aseamănă cu Cristos, care a spus despre Sine:

Ioan 7:18: „**Cine vorbește de la sine, caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui ce l-a trimis, acela este adevărat și în el nu este strâmbătate**” Sau în: „**...nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu**” (Ioan 8:28)!

Din acest punct de vedere W.M. Branham este descalificat ca mesager fidel al lui Dumnezeu care nu transmite nimic de la el, ci numai ce le-a „*spus Dumnezeu*”. De fapt, Biblia specifică că

„voința proprie este ca și nelegiuirea și idolatria” (1Samuel 15:23). Iar Domnul Isus ne-a învățat că **„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”** (Luca 16:10).

Apoi vedem un alt semn al profeților adevărați ei predică Cuvântul original, vom vedea pe parcursul acestui material mai multe învățături ale lui W.M. Branham care nu corespund cu învățătura Bibliei, care sunt erezii nimicitoare, astfel și din acest punct de vedere, el este descalificat ca profet al lui Dumnezeu!

În cartea: **„Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit”**, de Ewald Frank, la p.36,37, se spune despre caracteristicile adevăraților profeți:

„CHARACTERISTICILE

Având în vedere că mulți prooroci mincinoși și Hristoși mincinoși au pășit pe scena religioasă, așa cum a fost prezis de Domnul Isus Hristos, este important să subliniem caracteristicile unui prooroc adevărat conform Scripturilor. Sunt enumerate mai jos câteva caracteristici: Ei sunt chemați direct de către Dumnezeu. Ei sunt însărcinați în mod direct de către El. Ei sunt trimiși în mod direct. Ei au primit Cuvântul în mod direct. Ei au apărut pe scena religioasă la porunca lui Dumnezeu. Ei sunt văzători, ei au viziuni. Ei au spus numai ceea ce a spus Dumnezeu. Ei au făcut numai ce i-a însărcinat El să facă. Ei au fost întotdeauna respinși și persecutați. Ei L-au cunoscut pe Singurul Dumnezeu, pe care L-au slujit.

Toate aceste caracteristici le lipsesc proorocilor falși. Ei nu au o chemare directă sau o însărcinare divină. Ei nu sunt trimiși de Dumnezeu, ei nu predică Cuvântul original, ci mai degrabă propriile lor interpretări și urmează propriile lor programe, fără să se supună planului de mântuire al lui Dumnezeu. Semnele și minunile în sine nu constituie o legitimare divină. Următoarele versete clarifică această problemă importantă: “Dacă se va ridica din mijlocul tău un prooroc sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune, și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: “Haidem după alți dumnezei”, dumnezei pe care tu nu-i cunoști, “și să le slujim!”, să n-ascuți cuvintele acelui prooroc sau visător de vise, căci Domnul Dumnezeul vostru, vă va pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeu vostru din toată inima și din tot sufletul vostru. “Voi să mergeți după Domnul, Dumnezeul vostru, și de El să vă temeți; poruncile

Lui să le păziți; de glasul Lui să ascultați; Lui să-I slujiți, și de El să vă alipiți. Proorocul sau visătorul acela de vise să fie pedepsit cu moartea, căci a vorbit de răzvrătire împotriva Domnului, Dumnezeului vostru, care v-a scos din țara Egiptului și v-a izbăvit din casa robiei, și a voit să te abată de la calea în care ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău să umbli. Să scoți astfel răul din mijlocul tău!” (Deuteronom 13:1-5)” [sublinierile îmi aparțin].

Iată că se recunoaște că „*Semnele și minunile în sine nu constituie o legitimare divină*”, apoi vedem că un profet autentic este chemat, însărcinat, trimis de Dumnezeu, ei au viziuni de la Dumnezeu (vezi în acest sens și Numeri 12:6).

Chiar dacă W.M. Branham a făcut vindecări, chiar dacă a spus profeții din care unele s-au împlinit, în Deuteronom 13:1-5, ni se spune că chiar dacă se ridică un visător de vise sau un profet și va spune **un semn care se va împlini**, dar ne cheamă să ne închinăm la alți Dumnezei, să nu ne ducem!

La ce Dumnezeu ne cheamă W.M. Branham prin mesajul și învățătura sa, să ne închinăm?

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**” de W.M. Branham, la p.8, se spune: „*Există un Dumnezeu cu trei titluri, Tată, Fiul, și Duhul Sfânt*”. Iar la p.17: „*Acum aceasta este descoperirea: Isus Cristos este Dumnezeu. Iehova din Vechiul Testament este Isus din Noul.*”

Am văzut câteva pagini mai înainte că Dumnezeul Bibliei este doar Tatăl, și El este distinct de Fiul și Duhul Sfânt.

De fapt, Branham, face afirmații ce contrazic propria doctrină despre Dumnezeu, căci în aceeași carte la p.29, el spune: „*De aceea, când frații lui l-au urât [pe Iosif] aceasta era fără motiv. Dar el era preaiubitul tatălui Său. Tatăl lui era un profet și a înțeles. Aceasta face un model perfect al lui Cristos. Dumnezeu Tatăl a iubit pe Fiul dar frații (cărturarii și fariseii) L-au urât...*”. Cum putea Dumnezeu Tatăl să-L iubească pe Fiul dacă Fiul nu era o altă persoană? Iar la p.29, el spune: „*Există UN mijlocitor între Dumnezeu și oameni...numai Isus*”. Cum poate fi Isus mijlocitor între Dumnezeu și oameni, dacă Isus este aceeași persoană cu Dumnezeu? A fi mijlocitor înseamnă a fi altcineva decât persoana la care mijlocești! Mijlocirea este un nonsens conform doctrinei modaliste. În versiunea modalistă, toate aceste roluri, nu sunt decât un simulacru, un teatru, pasaje lungi în Scriptură despre rolul de Mijlocitor și mare Preot al lui Isus, sunt un nonsens în varianta modalistă, sunt scrise în

zadar, căci nu există un Dumnezeu și un Mijlocitor; ci, Dumnezeu este și Mijlocitor și Mijlocitorul este Dumnezeu!

Pentru ce se mai roagă ei la Dumnezeu în Numele lui Isus atunci? Iarăși sunt inconsecvenți! Tocmai că Isus este Marele Preot, iar marele preot este un altul decât Dumnezeu. Căci cel ce mijlocește trebuie să fie un altul decât cel ce primește sau ascultă mijlocirea, altfel nu ar fi nici o mijlocire reală; ci, doar un teatru!

Cei ce susțin modalismul, fie sunt în ignoranță în ce privește termenul: „Mijlocitor”, fie vor să își susțină teoria trecând peste înțelesul clar al cuvintelor! În DEX '98, la cuvântul mijlocitor se spune: „*Persoană care mijlocește, intermediar*”. Iar dicționarul NODEX: „*Persoană care mijlocește o înțelegere; mediator; intermediar*”. Cum poate fi Isus și Dumnezeu și Mijlocitor (Intermediar) în același timp? Este o problemă fără rezolvare pentru cei ce susțin că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt o singură persoană!

În cartea „**Conciliul**” de E. Frank, la p.95-97, se vorbește de Isus-mijlocitorul, Isus-mare preot și Isus-avocatul, vă las în compania unui fragment din această carte și singuri vă veți da seama că este o contradicție flagrantă în teologia mișcării branhamiste! Este clar că Isus nu poate fi și Dumnezeu și Mijlocitor!

Voi sublinia frazele cheie:

„**HRISTOS - MIJLOCITORUL**

Acum vrem să privim pe Domnul Isus ca Mijlocitor. Această temă aparține mântuirii și se împletește deseori cu temele anterioare. Și aici Domnul Isus nu este arătat ca o a doua persoană în Dumnezeire, ci ca om lângă Dumnezeu, și Fiu lângă Tatăl.

În 1Timotei 2:5-6 scrie: “Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hrist, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare...”. Acest verset vorbește despre un singur Dumnezeu. Aceasta este foarte important, mai ales pentru cei care fac dintr-un singur Dumnezeu, trei dumnezei. Noi vedem pe Isus Hristos descris aici ca om. EL este înfățișat ca Mijlocitor, care S-a dat ca preț de răscumpărare. EL este deci Mântuitor și Mijlocitor, o singură Persoană. EL stă între Dumnezeu și oameni, și mijlocește. În EL trebuie să se unească și să se împace omenirea cu Dumnezeu.

În Fapte 7:38 acest lucru este făcut mai clar: “El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă”. În cuvântul acesta ne este arătat Moise în slujba de

mijlocitor. *El primește de la Dumnezeu și dă oamenilor mai departe. El este deci un mijlocitor.*

Așa este Hristos Mijlocitorul Nou-Testamentar. EL primește și împarte. Ceea ce este arătat parțial prorocilor, în Hristos este plinătate, așa cum spune Pavel în Coloseni 2:9: “Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. Acesta este un lucru minunat! Dumnezeu se descoperă lumii în Isus Hristos! EL vrea să ne dăruiască viața, Duhul Lui și binecuvântarea Lui, pe EL însuși cu totul ce este și ce are; și aceasta prin Hristos, Mijlocitorul. În El a fost binecuvântată omenirea.

Păcatele noastre au fost iertate; fărădelegile noastre plătite. În Galateni 3:20 scrie: “Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe când Dumnezeu, este unul singur.” Poate fi scris mai clar că Dumnezeu este numai unul Singur? Mijlocitorul însă nu este numai pentru unul singur, ci pentru mai mulți, pentru toți aceia care vreau să vină la Dumnezeu. De aceea spune Domnul Isus: “Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” - Ioan 14:6.

În Evrei 8:6 scrie: “Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune”. În Cuvântul acesta ne este arătat Domnul Isus Hristos ca Mijlocitorul Nou-Testamentar, așa cum era Moise în Vechiul Testament în slujba de mijlocitor. Prin aceasta este dovedit din nou că Dumnezeu a dat Bisericii Nou-Testamentare, prin Isus Hristos, totul pe deplin.

În Evrei 12:24 scrie: “Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.” În toate aceste texte găsim pe Domnul Isus ca Mijlocitor între Dumnezeu și omenire. EL este singurul Mijlocitor”.

Concluzie la primul fragment, ce este mai clar chiar din cartea lor, că Isus este o altă persoană „lângă” Singurul Dumnezeu și nu făcând parte din Ființa lui Dumnezeu! Ei susțin că „Domnul Isus ca Mijlocitor între Dumnezeu și omenire. EL este singurul Mijlocitor”. Iată, cineva (Isus) între omenire și Altceineva (Dumnezeu). Domnul Isus, nu este doar o arătare a lui Dumnezeu, căci atunci nu ar exista o mijlocire reală!

Să mergem la un alt fragment din aceeași carte:

„ISUS HRISTOS - MARE PREOT

Slujba de Mare Preot are multe puncte comune cu slujba de Mijlocitor și cu Mielul de jertfă. Și în această slujbă, Isus Hristos este descris ca Om lângă Dumnezeu, când aduce, ca Mare Preot,

jertfa cu valabilitate veșnică. În Evrei 9:7 scrie: “Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului”. Aici ne este arătată slujba de mare preot. El intra cu sângele jertfei în Locul prea sfânt, ca să primească împăcarea cu Dumnezeu. De aceea ne este arătat Isus Hristos ca Mare Preot, care a intrat odată pentru totdeauna în Locul prea sfânt - Evrei 9:11: “Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare...” (versetul 12) “... și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt... cu însuși sângele Său, după ce a câpătat o răscumpărare veșnică”.

Iată ei spun: „Isus Hristos este descris ca Om lângă Dumnezeu”, dacă El este lângă Dumnezeu, atunci El nu poate fi Dumnezeu! Mai putem adăuga două pasaje din Biblie despre slujba de mare preot:

Evrei 7:25: „**De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei**”. În acest pasaj Dumnezeu și Fiul sunt două persoane, ce afirmație mai clară vrem: „**pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El**”. Prin cine se apropie oamenii de Dumnezeu? Prin El, prin Fiul! Dumnezeu și marele preot nu pot fi aceeași persoană, nu au fost nici în vechiul legământ aceeași persoană, nici în noul legământ nu sunt aceeași persoană!

Evrei 9:24: „**Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu**”. Unde s-a înfățișat Cristos, înaintea Lui Însuși? Nu în fața lui Dumnezeu!

Tu poți iubite cititor să te înfățișezi înaintea ta Însuși?

În aceiași carte găsim despre: „*ISUS HRISTOS - AVOCAT*”

În această slujbă din nou este descris Domnul Isus ca om lângă Dumnezeu, așa cum L-am găsit în temele anterioare. În cele patru Evanghelii îl găsim pe Isus ca om lângă Dumnezeu și ca Fiu lângă Tatăl. Dar aceasta numai pentru cauza împlinirii planului lui Dumnezeu, care s-a împlinit în Isus Hristos, Domnul.

În Vechiul Testament găsim deseori descris cum prorocii mijlocesc pentru popor. Mai ales la Moise găsim acest lucru. Citim în Exod 32:9: “Domnul a zis lui Moise: “Văd că poporul acesta este un popor încăpățânat.”; versetul 10: “Acum, lasă-Mă; mânia Mea are să se aprindă împotriva lor: și-i voi mistui...”; versetul 11: “Moise s-a rugat Domnului...””. Moise mijlocește pentru popor. El nu învață

poporul numai legile lui Dumnezeu, el și mijlocește pentru un popor neascultător. Mila și îndurarea sa, chiar dragostea lui sinceră față de poporul lui Dumnezeu, îl duce la o foarte mare decizie, cum găsim în Exod 32:32, când Moise spune: “Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci, șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o!”. Aici vrem să facem o paralelă cu Domnul Isus. De câte ori a trebuit să intre ca Avocat pentru noi, fiindcă suntem atât de meascultători! Dar mila și îndurarea Lui Îl forțează la aceasta, ca să intre pentru noi ca Avocat, și sângele Lui vorbește pentru noi, așa cum am văzut-o și la Moise. El era un tip (simbol) spre Hristos. El era dispus să-și dea propria viață pentru popor... Vedem că dezlegarea și mijlocirea printr-un mijlocitor se poate înfăptui numai pe baza prețului de răscumpărare. Despre omul acela scrie Iov mai departe în versetele de la 26 la 28: “Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie și-i dă înapoi nevinovăția. Atunci el cântă înaintea oamenilor, și zice: “Am păcătuit, am călcat dreptatea, și n-am fost pedepsit după faptele mele; Dumnezeu mi-a izbăvit sufletul ca să nu intre în groapă, și viața mea vede lumina!”.

În Noul Testament ne este descris Domnul Isus Hristos ca Mijlocitor (Avocat) la Tatăl. În Ioan 2:1 scrie: “Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit”.

Și noi trebuie să recunoaștem că de multe ori am fost nedemni și n-am făcut voia Domnului. Dar Domnul Isus mijlocește pentru noi, dacă ne recunoaștem vinovați și cerem har de la El. Un lucru este sigur: există un singur Mijlocitor (Avocat) și Acela este Isus Hristos, așa cum există o singură mântuire cu un singur Mântuitor.

Ideea aceasta cu mai mulți mijlocitori este o invenție omenească și o înșelătorie. Isus Hristos este singurul Miel de jertfă. Nimeni altul nu s-a jertfit pentru noi afară de El, de aceea nu avem voie să ne adresăm altcuiva decât numai Lui. EL este singurul Mijlocitor, prin El suntem împăcați cu Dumnezeu. Numai El este garanția noastră pentru fericirea noastră veșnică. Isus Hristos este singurul Mare Preot care a intrat cu propriul sânge în Locul prea sfânt ceresc, ca să asigure o mântuire veșnic valabilă.

Așa putem să ne adresăm numai Lui în problema mântuirii. EL este singurul Avocat. Cine își recunoaște păcatele înaintea Lui, pentru acela mijlocește ca să fie justificat și împăcat. Afară de El nu este alt mijlocitor.

Ca Mijlocitor, L-a văzut și Ștefan lângă Dumnezeu. În Fapte 7:56 scrie: “și a zis: “Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”.

Modaliștii sunt obligați să recunoască adevărul că Domnul Isus este lângă Dumnezeu, însă încearcă să dilueze acest adevăr măreț, adăugând: „*numai pentru cauza împlinirii planului lui Dumnezeu, care s-a împlinit în Isus Hristos, Domnul*”. Ce să înțeleg din această afirmație!? Tocmai pentru împlinirea planului Dumnezeu L-a trimis pe Isus să moară pentru noi, apoi L-a înviat, S-a înălțat la cer prin dreapta lui Dumnezeu, și stă la dreapta lui Dumnezeu unde mijlocește ca avocat, mijlocitor și mare preot pentru noi, aceasta este învățătura Scripturii! - (Fapte 2:33; Romani 8:34; Coloseni 3:1; Evrei 10:12; 1Petru 3:22).

Ceea ce spun branhamiștii este o contradicție în termeni, fie este lângă Dumnezeu și mijlocește fie nu este! O manifestare, arătare, nu are un Sine propriu, nu are sentimente proprii, gândire proprie, voință proprie, o manifestare nu poate Mijloci, decât în cazul în care persoana care se manifestă, mijlocește! În cazul de mai sus este imposibil, Dumnezeu nu mijlocește pentru nimeni, astfel nici manifestarea lui Dumnezeu nu poate mijloci, căci manifestarea cuiva nu poate face decât ceea ce face acea persoană în cauză. O manifestare a cuiva nu poate mijloci la acea persoană, pentru că pentru a mijloci trebuie să fie o altă persoană, nu o manifestare/arătare! Astfel, altcineva este Avocatul care mijlocește și Altcineva este cine ascultă mijlocirea!

Chiar exemplele din Scriptură arată lucrul acesta: Moise care era un simbol al lui Cristos este o persoană distinctă de Dumnezeu, îngerul din Iov, la fel. Afirmația din carte: „*Nimeni altul nu s-a jertfit pentru noi afară de El, de aceea nu avem voie să ne adresăm altcuiva decât numai Lui*”, este o minciună, tocmai că nu lui Cristos ne adresăm; ci, la Tatăl prin El, Ioan explicând clar: „**avem la Tatăl un Mijlocitor**”. Și Isus la fel a învățat în Ioan 15:16: „**Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea**”. Și în Ioan 16:23: „**În ziua aceea, nu Mă veți mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da**”. Pentru cei sinceri comentariile sunt de prisos, acesta este Cuvântul original iubite cititor, nu un Dumnezeu care este și Dumnezeu și mijlocitor; ci, Fiul lui Dumnezeu Mijlocitor la Tatăl,

cum un avocat nu poate fi aceeași persoană cu judecătorul, numai în mintea lui Branham!

Tot la fel afirmația: „*Acela este Isus Hristos, așa cum există o singură mântuire cu un singur Mântuitor*”. Denotă o proastă cunoaștere a Scripturilor! Dumnezeu este numit: Mântuitor (1Timotei 1:1; 2:3; Tit 2:10; 3:4) și Fiul este numit: Mântuitor (Filipeni 3:20; Filipeni 3:20). Iar Fiul nu este Mântuitor prin El Însuși, prin propria putere; ci, El este făcut de Tatăl: Mântuitor! Iată din nou două persoane:

Fapte 5:31: „**Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor**”.

Dumnezeu este Mântuitor PRIN Isus, Fiul fiind agentul mântuirii (salvării):

Iuda 1:25: „**singurului Dumnezeu, mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci. Amin**”. Cine este singurul Dumnezeu și Mântuitor al nostru? Și prin cine este glorificat Acest Dumnezeu și Mântuitor? Prin Fiul Său!

1Tesaloniceni 5:9: „**Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos**”. Cine ne mântuie? Dumnezeu! Prin cine ne dă Dumnezeu mântuirea? Prin Domnul Isus Cristos!

Deci revin la W.M. Branham, învață el adevărul despre Dumnezeu și despre Domnul Isus? Am văzut că învățătura lui nu corespunde în multe puncte fundamentale cu Sfânta Scriptură!

În cartea **Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**, de Ewald Frank, la p.38, se spune: „Numai cei ce rămân în Cuvânt și în proorociile din Scriptură, vor scăpa de înșelăciunea fătarnică a proorociilor false”. Iar la p.39: „*Întreaga Biblie, Vechiul și Noul Testament, este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Domnul S-a exprimat prin proorocii și apostolii Săi. Ei au acționat conform poruncilor Sale. Pavel a putut scrie: „Iată, în adevăr ce va spunem, prin Cuvântul Domnului...” (1Tesaloniceni 4:15). Numai dacă spunem exact ceea ce au spus oamenii lui Dumnezeu din porunca Lui, putem exprima ce a spus Dumnezeu cu adevărat. Numai atunci o pot confirma ascultătorii: „Cunosc acum că ești un om al lui Dumnezeu și Cuvântul Domnului în gura ta este adevăr” (1Regi 17:24)*”.

Conform acestor calități ale unui profet adevărat emise de însuși mișcarea Branhamistă, se califică W.M. Branham ca profet a lui Dumnezeu, o dată ce el învață altceva decât ce învață Biblia? O dată ce el răstălmăcește adevărurile simple și clare ale Scripturii? Și un copil știe ce înseamnă a fi mijlocitor/intermediar, dar Branham când spune *că Isus este lângă Tatăl*, când spune *că este Tatăl*!?

Iubite cititor, numai rămânând în Cuvânt vei rămâne în Isus și în mântuire, altfel vei primi un alt Isus și un alt duh, și acest duh îți va da semne și minuni cu nemiluita, dar nu de la Dumnezeu! Adevărului!

Tot în cartea **„Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit”**, de Ewald Frank, la p.45, se spune: *„Din totdeauna au existat atât cei trimiși de Domnul, cât și cei care au ieșit în față din proprie inițiativă. Proorocii și hristoșii mincinoși ies în față independenți de Dumnezeu, dar ei se află în cadrul Împărăției Lui. Ei nu înșeală în mod intenționat, ei nici nu sunt conștienți de aceasta. Nu ei sunt falsificatorii, ei doar dau mai departe ceea ce a fost falsificat. Ei sunt sinceri, dar greșiți, pentru că ei au fost născuți în înșelătoria religioasă. Aceasta desfășurare a evenimentelor a fost, de asemenea, prezisă de apostoli. Toate falsificările au o tradiție lungă. Tot ceea ce nu este corect, adică ceea ce nu coincide cu Biblia, este automat greșit. Noi trebuie să luăm foarte în serios aceasta avertizare și trebuie să ne întrebăm: “Cine sunt astăzi proorocii mincinoși care aduc erezii nimicitoare și din cauza cărora calea adevărului este vorbită de rău, așa cum ne-a avertizat apostolul Petru (2Petru 2:1-3)?...Cine sunt astăzi cei care predică un alt Isus, care proclamă o altă evanghelie și se află sub influența unui alt duh (2Corinteni 11:4)?Cine sunt astăzi cei care se prezintă ca apostoli ai lui Hristos, părând îngeri de lumină, dar fiind lucrători înșelători (2Corinteni 11:10-15)? Cine sunt astăzi cei despre care Duhul lui Dumnezeu a spus că vor apărea în timpurile din urmă, ca să se alipească de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor (1Timotei 4:1-3)? Tot ceea ce nu-și are originea în Dumnezeu, vine de la Satan. Nici un fals, nici o minciună nu poate veni din Adevăr (1Ioan 2:21)”. [sublinierile îmi aparțin].*

Iată dragă cititor că profeții falși nu sunt neapărat și inovatori de învățături noi, ei dau mai departe ce alții au falsificat, ei au fost născuți în înșelătoria religioasă.

Cum a fost convertit W.M. Branham? Păi prima dată prin filiera baptistă, o filieră trinitariană, iar apoi a primit învățătura despre Dumnezeu de la mișcarea penticostală „**Only Jesus**”, unde a primit tocmai un Dumnezeu în trei manifestări, un Dumnezeu fals, un alt Isus și un alt duh, nu cel biblic! Nu uita, cartea citată mai sus spune: „*Toate falsificările au o tradiție lungă*”, dar și falsificarea modalistă are o tradiție lungă!

Teoria, monarhistă sau modalistă, că Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt nu sunt trei persoane, sau trei entități separate și distincte; ci, trei manifestări ale esenței divine, o singură persoană în trei ipostaze, sau în trei arătări. În același sens în care cineva este: artist, învățător și prieten, nu este nouă! Această învățătură a a părut de mult, de pildă Noetus din Smirna și Praxeas în secolul al II d.C. și Sabellius în secolul al III d.C. au învățat așa ceva.

Această doctrină susține că Dumnezeu, ca Tată, aceeași persoană ca Fiu a împlinit slujba de răscumpărare, și tot aceeași persoană dar revelată diferit, a împlinit serviciul Duhului Sfânt. Aceeași persoană, același Dumnezeu însă revelat (descoperit și arătat) diferit. Modalismul în diferite forme este învățat în mișcarea lui W.M. Branham, mișcarea „**Only Jesus**”, „Biserica Unită Penticostală” și „Biserica Unită Apostolică”, și alții, la ora actuală îl susțin. Dar această învățătură după cum am văzut nu este biblică chiar dacă are o tradiție veche.

O primă luptă importantă, despre natura lui Cristos, a fost în sec. III-lea d.C., când a apărut, erezia lui Sabelius, care susținea că dacă Dumnezeu e ca soarele, Isus și Duhul Sfânt sunt ca razele soarelui, având aceeași natură, fiind **o singură persoană** cu Tatăl. Această învățătură prezentă în secolul III d.C., a făcut ca Biserica adevărată a lui Dumnezeu adunată la Conciliul de la Antiohia din 267 d.C. să respingă teza, prezentată de Sabellius, conform căreia Isus este ‘*homo-ousios*’ cu Tatăl, adică ‘*de aceeași, esență, substanță sau ființă*’. Această doctrină, a fost respinsă de Conciliul din Antiohia din 267 d.C. ca fiind erezie, atunci „*Biserica a declarat că Isus este homoi-ousios, „dintr-o substanță asemănătoare cu Tatăl*” (vezi cartea „**Doctrinile harului**”, p.88,89, scrisă de R.C. Sproul – sublinierea îmi aparține).

Din păcate, despre acest conciliu, majoritatea trinitarienilor și modaliştilor nu știu nimic. Însă mai târziu, această erezie (a unei naturi identice), considerată de Biserică, și demascată de Conciliul din Antiohia din 267 d.C., ca un fals nebiblic, a fost adoptă ca crez oficial în conciliul de la Niceea, de către biserica falsă care încă

înainte de Conciliu de la Niceea (313 d.C.), la începutul sec. IV d.C. și-a pierdut sfeșnicul de adunare a lui Cristos (Apocalipsa 2:5)! Iar cei care au crezut corect despre Dumnezeu și Fiul Său au primit sfeșnicul, gruparea lor a fost considerată: semi-arianism.

La conciliul de la Niceea, *Constantin cel Mare* a obligat membrii conciliului și prin amenințarea cu excomunicarea și exilul, să accepte teza unității indisolubile între Isus și Dumnezeu, adică că ei sunt: *'homousios'* adică *'de aceeași, esență, substanță sau ființă'*.

De ce trinitarienii au preluat același termen de *homo-ousios*, termen pe care L-au susținut modaliștii prin Sabelius? Simplu, pentru că în esență, trinitatea nu se deosebește foarte mult de modalism! Teologia modalistă și trinitariană se bazează pe același fundament, pe același cuvânt: *homo-ousios*!

Ambele teorii susțin că există o singură ființă în trei manifestări, care la modaliști sunt trei roluri, titluri sau arătări, la trinitarienii, trei personalități, dar nu „*trei distincții personale*” așa cum recunoaște chiar un dicționar biblic. Astfel, în „**Dicționarul Biblic ilustrat**”, se spune: „În majoritatea formulărilor doctrinei se spune că Dumnezeu este *Unul singur în esența ființei Sale, dar că în ființa Sa există trei Persoane, însă fără a forma individualități separate și distincte. Există trei moduri sau forme în care există esența divină. Totuși, „Persoană” este o expresie imperfectă a adevărului, în măsura în care termenul indică pentru noi o individualitate rațională și morală separată. Dar în ființa lui Dumnezeu nu există trei indivizi, ci trei distincții personale în cadrul unei singure esențe divine. Totuși, în cazul omului, personalitatea subînțelege independența voinței, acțiunii și sentimentelor care duc la o conduită specifică pentru acea persoană. Nu putem gândi în asemenea termeni cu privire la Trinitate. Fiecare persoană este conștientă de sine și auto-direcționată și, cu toate acestea, nu acționează niciodată independent sau în opoziție. Când spunem că Dumnezeu este o Unitate înseamnă că, deși *Dumnezeu este în Sine un centru întreit de viață, viața Lui nu este împărțită în trei. El este Unul în esența, personalitatea și voința Sa. Când spunem că Dumnezeu este o Trinitate în Unitate, înțelegem că există o unitate în diversitate și că diversitatea se manifestă în Persoane, în caracteristici și în operațiuni.**” [sublinierile îmi aparțin].

Iată că trinitarienii spun că Dumnezeu este unul singur, „*că în ființa Sa există trei Persoane, însă fără a forma individualități separate și distincte. Există trei moduri sau forme în care există esența divină.*

Totuși, „Persoană” este o expresie imperfectă a adevărului, în măsura în care termenul indică pentru noi o individualitate rațională și morală separată. Dar în ființa lui Dumnezeu nu există trei indivizi, ci trei distincții personale în cadrul unei singure esențe divine...El este Unul în esență, personalitatea și voința Sa”.

Aproape poți să spui că această definiție a trinității, este modalsim! Un Dumnezeu trinitar, în trei moduri, dar nu trei individualități; ci, trei distincții personale dar o singură personalitate, o singură voință, (ca și cum ar fi de fapt o singură persoană), nu degeaba piatra de temelie și la trinitarienii și la modaliști este același termen: *homo-ousios*!

Iată și trinitarienii și modaliștii susțin că Fiul și Duhul Sfânt sunt ‘*homo-ousios*’ cu Tatăl, adică ‘*de aceeași, esență, substanță sau ființă*’ această doctrină, a fost respinsă de Conciliul din Antiohia din 267 d.C. de către biserica lui Dumnezeu în Cristos, ca fiind erezie. Ea este respinsă și de Biblie, ca fiind blasfemie, Tatăl este de neegalat în substanță sau natură conform Scripturilor (vezi: Luca 18:19; Ioan 10:29; 14:28; Marcu 13:32; Romani 16:27).

Revenind la profeți falși, cartea spune clar: „Tot ceea ce nu este corect, adică ceea ce nu coincide cu Biblia, este automat greșit”

Prin urmare ce fel de profet este W.M. Branham dacă teologia lui nu corespunde cu Biblia? Vă las pe voi să răspundeți! Cartea mai întreabă: „*Cine sunt astăzi cei care predică un alt Isus, care proclamă o altă evanghelie și se află sub influența unui alt duh (2Corinteni 11:4)? Cine sunt astăzi cei care se prezintă ca apostoli ai lui Hristos, părând îngeri de lumină, dar fiind lucrători înșelători (2Corinteni 11:10-15)?*” Cine predică un alt Isus și un alt duh, oare nu cei ce susțin că Fiul și Duhul Sfânt sunt ‘*homo-ousios*’ cu Tatăl? Și aceștia nu sunt decât trinitarienii și modaliști! Apoi „*Cine sunt astăzi cei care se prezintă ca apostoli ai lui Hristos, părând îngeri de lumină*”, păi care persoane se descriu ca înger, ca profet, ca mesager? Sunt doar câteva persoane: C.T.Russell, întemeietorul Studenților în Biblie, care a pretins că este îngerul bisericii din Laodicea, E. White, mesagera adeventisă care pretinde că mesajul ei este pentru ultima biserică Laodicea, biserica rămășiței, biserica adventistă și Branham care pretinde că este mesagerul bisericii Laodicea, profetul venit în duhul lui Ilie! Și poate și alții!

Dar să nu uităm: „Tot ceea ce nu-și are originea în Dumnezeu, vine de la Satan. Nici un fals, nici o minciună nu poate veni din Adevăr

(I Ioan 2:21) ” Dacă doctrinele acestor preinși profeți nu corespund cu Biblia, ei sunt profeți falși, iar lucrarea lor este de la Satan!

În mod asemănător spune, cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.46:

„**ACUM TOTUL TREBUIE TESTAT! MĂRTURISIREA TREBUIE SĂ FIE ADEVĂRATĂ ȘI ÎNVĂȚĂTURA TREBUIE SĂ FIE CORECTĂ.**

În prima epocă a bisericii, oamenii care au deviat de la învățăturile apostolilor au fost dovediți ca fiind mincinoși (Apocalipsa 2:2). Dar, în curând răul, lucrând prin influența falsă, a biruit adevărul. Cuvântul lui Dumnezeu a fost înlocuit cu cuvântul omului...adevărații oameni trimiși de Dumnezeu predică Cuvântul Său și Domnul confirmă Cuvântul cu semne și minuni. Acei oameni care ies în față din proprie inițiativă relatează povești, predică despre semne și minuni și îi conduc pe oameni pe un drum greșit, trecând pe lângă Cuvântul lui Dumnezeu. Numai dacă cineva rămâne în Cuvânt, va rămâne în Dumnezeu. Dar mai întâi trebuie să acceptăm Cuvântul, ca să putem apoi rămâne în el. Necesitatea acestui ceas este să recunoaștem cine este un Hristos mincinos, un prooroc mincinos sau ambele, folosindu-ne doar de mărturia din Sfânta Scriptură. Cuvântul a venit întotdeauna la adevărații prooroci. Proorocii mincinoși întotdeauna au avut propriile lor interpretări asupra Cuvântului, dar n-au avut niciodată Cuvântul original. Același lucru se aplică și la unșii falși. Ei nu posedă învățăturile adevărate ale lui Hristos și ale apostolilor, ei au propriile concepții doctrinare, care au fost introduse în cursul istoriei Bisericii. Dumnezeu Însuși a vorbit prin adevărații prooroci, în schimb proorocii mincinoși vorbesc despre El conform părerilor personale”.

Iată cum chiar această carte prezintă atât de clar, că prin Cuvânt și **numai prin Cuvântul lui Dumnezeu** putem deosebi un profet fals de unul adevărat!

Iar la p.48 a aceleiași cărți se spune: „...În versetele 21,22 ni se spune ceva mai mult despre ei: “Nu orișicine-Mi zice “Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui meu, care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: “Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău”. Cărei mișcări de trezire i se potrivește această descriere? Mai

trebuie să ne întrebăm dacă aceasta îi privește pe cei ce fac minuni în timpul nostru? Se găsesc ei printre marii evangheliști și predicatori carismatici? La început, acei “uriași ai credinței” Îi spun Domnului ce au făcut ei în Numele Lui: “N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău?” Nu este acesta un raport convingător? Dar Domnul nu este deloc impresionat și spune: “Atunci le voi spune curat: “Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege” (vers. 23). Expresia, “N-am făcut noi...toate aceste lucruri”, este foarte importantă. Ei nu au adus cinste și laudă Domnului, ci lor înșiși și erau mândri de aceasta, ca și cum propriul lor nume ar fi fost onorat! Adevărații slujitori ai lui Dumnezeu știu că mântuirea, vindecarea și toate binecuvântările vin de la Dumnezeu și respectă următorul verset din Scriptură: “Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1Corinteni 1:31; 2Corinteni 10:17-18)”.

Dragă prietene care citești această carte, și poate că ești în mișcarea Branhamistă, întreabă-te în mod onest și sincer este cinstit acest om: W.M. Branham? Nu este el ridicat mai presus decât ceilalți frați? Sunt pomeniți alți frați ai voștri la fel de des ca și el în literatura voastră? Oare nu aceasta este de multe ori lauda voastră în fața celorlalți credincioși din alte grupări? Biblia ne spune să nu ne lăudăm cu oameni (1Corinteni 3:21)!

Iar la p.49 a aceleiași cărți se afirmă: „Adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu au gândurile Fiului lui Dumnezeu și mărturisesc cu toată inima: “Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). Domnul nostru a spus: “Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38; 4:34). “Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10:7). “Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela Îmi este frate, soră și mamă” (Marcu 3:35). Prin această voie, toți adevărații copii ai lui Dumnezeu au fost sfințiți odată pentru totdeauna (Evrei 10:10). Voia lui Dumnezeu a fost împlinită de Fiul lui Dumnezeu în ascultare și supunere deplină, până la moartea de cruce. În opoziție cu aceasta stă voința proprie a lui Lucifer. Voința celui care a fost inițial uns în Cer se continuă în voința proprie a unșilor falși de pe pământ și înseamnă tot nesupunere și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură subliniază: “Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi” (1Samuel 15:23). Toți acei care acum pun accentul pe semne și minuni și continuă să predice

propria lor versiune asupra Evangheliei, vor fi foarte surprinși atunci. Ei sunt la fel ca toți ceilalți creștini care repetă rugăciunea Domnului, unde este scris: “Facă-se voia Ta precum în Cer și pe pământ!”, dar apoi își văd de treburile lor, ca de obicei, rămânând în voia unei denominații, a unei biserici sau congregații sau chiar în voia lor proprie”.

Dragă cititor faci tu voia lui Dumnezeu sau a oamenilor? Ai primit tu adevărul lui Dumnezeu prin revelație? Iubite cititor, ești tu învățat personal de Dumnezeu, așa cum spune Scriptura la Ioan 6:45? Auzi tu personal, iubite cititor, vocea Păstorului cel bun (Ioan 10:4)? Ți l-ai descoperit Fiul pe Tatăl (Matei 11:27), sau Îl cunoști pe Dumnezeu doar din ceea ce ai citit? Te-ai umplut tu de „**cunoștința deplină a voii Lui**” (Coloseni 1:9 BCR), sau cunoști doar din cărți, doar teorii omeneste?

Numai având o relație cu El, în care stai la sfat cu El și El cu tine, vei putea fi păzit de rătăcirii și erezii și nu vei cădea în capcana de a urma oameni!

În continuare mai adaug câteva criterii biblice de recunoaștere a unui profet autentic:

Sunt Sfintele Scripturi autoritatea lui în materie de credință, sau doar experiențele lui supranaturale (2Timotei 3:16,17), are El rădăcini adânci în Cunoașterea Bibliei și o studiază cu regularitate (Psalm 119:48; 2Timotei 2:15)?

Faptul că W.M. Branham are destule învățături false, care nu corespund cu Biblia așa cum vom vedea și la ultimul punct din acest material, îl descalifică ca profet autentic. Învățăturile lui sunt pline de răstălmăcirii, speculații, forțări de interpretări, el spune multe lucruri ce Biblia nu spune, glazurează predicile lui cu texte biblice, texte ce nu au legătură cu ideile lui, astfel unele din ideile lui nu au nici o susținere din Cuvântul lui Dumnezeu, ele nu vin de la Dumnezeu!

Vrea să-i conducă pe ceilalți la o reală maturitate, și o comuniune adâncă cu Dumnezeu, sau îi face dependenți de el și de darul lui (2Corinteni 1:24)?

Faptul că susține că doar el este mesagerul lui Dumnezeu, ceea ce neagă flagrant Scriptura care spune că „**Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi**” (1Corinteni 12:28). Sau: „**El a dat pe unii apostoli; pe alții,**

proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători” (Efeseni 4:11). Vedem că în biserică Dumnezeu a rânduit apostoli (la plural) și proroci (la plural) nu doar un proroc, reiese că mișcarea branhamistă nu poate fi biserica lui Dumnezeu! Dumnezeu dă mărturie prin mai mulți, nu doar printr-un singur martor!

Când s-a iscat neînțelegerea din Fapte 15, cu privire la neamuri dacă trebuie sau nu circumcise, vedem că Dumnezeu a revelat adevărul Său prin mai mulți. Hotărârea au luat-o apostolii și bătrânii din Ierusalim nu un singur om! Nicăieri în Noul Testament nu vedem că Dumnezeu să lucreze printr-un singur mesager!

În ce privește îngerii (mesagerii) bisericilor din Apocalipsa 2 și 3, ei erau 7 apostoli (cuvântul înger are înțelesul de ,sol, ‘mesager’ sau ‘trimis’), care conduceau 7 biserici în Asia mică din timpul lui Ioan. Ei, bineînțeles erau ajutați de ceata prezbiterilor și de diakoni (Filipeni 1.1; 1Timotei 4:14), deci nici acești îngeri (apostoli) nu conduceau adunările singuri! Lor le scrie Ioan scrisorile, el nu le scrie la îngerii din cer, nici la mesageri ai unor epoci, învățătura cu epocile, nu are nici o susținere în Biblie, lucru care îl vom analiza la următorul punct din material, în amănunt.

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, W.M. Branham, spune la p.330: „*DAR EU TĂGĂDUIESC PE DOVADA INFAILIBILĂ A CUVÂNTULUI CĂ AR EXISTA MAI MULȚI DECÂT UN MESAGER-PROFET MAJOR CARE VA DESCOPERI TAINELE AȘA CUM SUNT CONȚINUTE ÎN CUVÂNT*”. [sublinierea îmi aparține].

În Noul Legământ nu vedem ca Dumnezeu să lucreze în biserică printr-un singur om! Motivele sunt multiple! Există pericolul mândriei în care ar putea cădea acel om, apoi prin marele număr de sfătuitoari se câștigă biruința (Proverbe 11:14; 24:6). Oricât de înzestrat spiritual ar fi cineva, când sunt mai mulți profeți, mai mulți, pot să vadă mai bine sau pot vedea ceea ce unul singur nu poate înțelege sau vedea (Proverbe 18:17)! Dumnezeu nu dă toate revelațiile Sale unei singure persoane, ceea ce ar conduce sigur la mândrie și la o dependență bolnăvicioasă de un singur om! De aceea Dumnezeu descoperă la mai mulți, ca să se împlinească Scriptura care spune: „**Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori**” (2Corinteni 13:1). Unde este al doilea martor care să susțină ce a susținut W.M. Branham???

Domnul Isus a trimis pe cei 12 apostoli, doi câte doi, cei 72 au fost trimiși, doi câte doi, cine a fost trimis cu W.M. Branham?

Teoria lui că „*DAR EU TĂGĂDUIESC PE DOVADA INFAILIBILĂ A CUVÂNTULUI CĂ AR EXISTA MAI MULȚI DECÂT UN MESAGER-PROFET MAJOR CARE VA DESCOPERI TAINELE AȘA CUM SUNT CONȚINUTE ÎN CUVÂNT*” Este o opinie omenească, umflată de mândrie. Unde apare așa ceva în Scripturi? Care este dovada infailibilă a Cuvântului lui Dumnezeu? Sunt doar niște cuvinte pompoase pentru a-i speria pe cei ce nu cunosc Sfintele Scripturi!

Acest om nu a condus niciodată pe oameni la dependența de Învățătorul Isus Cristos, singurul învățător al nostru (Matei 23:8-12), și noi toți care credem în El suntem frați. Ci totdeauna profeți falși, îi face pe oameni dependenți de ei, de vederile lor, de darurile lor, nu vedem așa ceva în Scripturi.

Toți creștinii au ungerea, și prin ea cunosc despre toate lucrurile (1Ioan 2:20,27), ei nu au nevoie de SINGURUL MESAGER PROFET, ei au nevoie de SINGURUL ÎNVĂȚĂTOR ISUS care să-i învețe prin Duhul Sfânt (1Corinteni 2:10-13)!

Nicăieri Biblia nu ne învață să fim legați de un om în ce privește înțelegerea Scripturilor. Biblia ne învață că avem un singur Învățător: Isus, și că noi toți suntem frați (Matei 23:8-12). Biblia învață că Cristos este capul oricărui bărbat (1Corinteni 11:1). Astfel, Cristos nu este capul lui Branham, și Branham capul nostru! Apoi Biblia ne spune că toți vom fi învățați de Dumnezeu (Ioan 6.45), că Dumnezeu ne învață prin Duhul Său, caci El în noul legământ, a pus legea Lui în mintea noastră și în inima noastră și nu mai avem nevoie să fim învățați de cineva, caci fiecare Îl va cunoaște pe Domnul în mod personal (Evrei 8:7-12; 10:12-19)! Biblia spune că cine caută pe Domnul înțelege totul (Proverbe 28:5). Domnul Isus a spus ca oile Lui aud glasul Lui (Ioan 10:1-4).

Un profet fals, un mesager fals, vorbește mult de sine însuși, de experiențele avute de el. Profeți falși se predica pe ei înșiși și nu pe Cristos (2Corinteni 4:5). Scopul lucrării unui profet fals, nu este să ducă oameni la Învățătorul Isus, la Capul; ci, ca aceștia să aibă o relație cu Dumnezeu prin el, prin slujba lui, prin descoperirile lui, scopul lui este să-i facă pe oameni dependenți de el și de vederile lui. Pe când apostolul Pavel a spus, că nu a dorit să știe altceva decât pe Cristos și Acesta răstignit (1Corinteni 2:2).

Este profetul gata să-și supună viața la un examen critic, pentru a se observa dacă are o viață curată (Matei 7:22,23) precum și dacă Duhul Sfânt lucrează în caracterul lui (Apocalipsa 2:2)?

Domnul Isus ne spune să deosebim profeții adevărați de cei falși după roade, care a fost roada branhamismului, dezbinarea! Câte grupuri și partide au apărut după moartea lui Branham, numai Dumnezeu știe în mod exact! Însă ei nu au rămas **una** după moartea lui W.Branham. Iar Biblia ne spune că partidele, sectele, dezbinarea, sunt roadele firii pământești nu ale Duhului (Galateni 5:16-23).

O învățătură corectă produce roade bune, darurile Duhului exercitate în dragoste, produc roade bune, profeții lui Dumnezeu care îi fac pe oameni dependenți de Dumnezeu, și îi unește cu Capul Isus, chiar după moartea lor există unitate, pentru că unitatea este în Capul prin Duhul, nu prin oameni!

Iubite cititor, tu fără vreun om poți fi mântuit (salvat), poți primi viața veșnică și poți înțelege Scripturile, pentru că noi avem totul deplin în Cristos și că Duhul Sfânt ne va conduce în tot adevărul (Coloseni 2:10; Ioan 16:13-15). Dacă biserica lui Cristos timp de aproape 2000 de ani a putut exista fără Branham, poate exista și acum! Noi nu trebuie să vorbim de un om, apostolii prin inspirație divină, spun să nu ne lăudăm cu oameni (1Corinteni 3:21), ei spun că ei nu s-au predicat pe ei înșiși; ci, pe Cristos (2Corinteni 4:5).

Este fratele, mort față de lăcomia de avere sau dorința de preamărire, sau modul lui de exercitare a prorociei îl pune pe el în prim plan (2Petru 2:14-16)?

Toți cei care au citit predicile lui tipărite, învățăturile lui W.M. Branham, nu au văzut, în aceste publicații tendința ca Branham să nu fie băgat în seamă, remarcat, că el ar dori să se retragă într-un con de umbră; ci, dimpotrivă, el este prezentat prin poze, se vorbește de slujba fratelui W.M. Branham, de lucrările **lui**, de revelațiile **lui**, de experiențe **lui**. Oare, se vorbește în publicațiile respective tot așa de mult de slujbele altor frați din adunare? Se pomenesc numele și pozele altor frați din mișcarea Branhamistă la fel de mult cu a lui? Dacă nu, atunci nu putem vorbi de o egalitate! Domnul Isus a învățat: „**Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi, să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește**” (Luca 22:26). Ați văzut în W.M. Branham dorința de a fi cel mai mic, cel mai puțin remarcat, pomenit??? Ați văzut în el dorința ca el să devină o rampă de lansare pentru alți frați, pentru slujbele altor frați?

Îl face pe beneficiarul lui mai smerit și iubitor în relația cu frații (Efeseni 4:2-3)?

Slujba lui Branham și darul vindecării și cunoașterii, l-a făcut pe el mai smerit, mai responsabil, mai modest, sau a permis ca frații lui de credință să-l considere superior celorlalți!

Reflectă viața acelui om roada Duhului Sfânt (Galateni 5:22,23; Matei 7:15)?

Una din calitățile roadei Duhului, este dragostea. Iar „dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie”!

Este persoana care are slujba de profet o supunere față de alți frați cu autoritate din adunare, și promovează unitatea în trupul lui Cristos (Efeseni 4:16; 5:18,21)?

Un frate cu autoritate, de pildă un apostol, trebuie să aibă măcar frați egali cu el în slujbă la care să de-a socoteală. Astfel un apostol are alți apostoli la care dă socoteală, un profet are apostoli la care se supune și alți frați profeți egal cu el. La cine a dat socoteală W.M. Branham de lucrarea lui? Cine a fost egal cu el în slujbă? Pe cine l-a considerat el tovarășul lui de slujbă? Ce spune Scriptura despre apostolul Pavel de exemplu, considerat de Branham mesagerul bisericii din Efes, a fost el singur sau a avut tovarăși de slujbă?

Romani 16:9: „Spuneți sănătate lui Urban, tovarășul nostru de lucru în Hristos și lui Stache, preaiubitul meu”.

Romani 16:21: „Timotei, tovarășul meu de lucru, vă trimite sănătate; tot așa și Luciu, Iason și Sosipater, rudele mele”.

2Corinteni 8:23: „Astfel, fie având în vedere pe Tit, care este părtașul și tovarășul meu de lucru în mijlocul vostru; fie având în vedere pe frații noștri, care sunt trimeșii Bisericilor și fala lui Hristos”.

Filipeni 2:25: „Am socotit de trebuință să vă trimit pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimisul și slujitorul vostru pentru nevoile mele”.

Coloseni 4:7: „Tot ce este cu privire la mine, vă va spune Tihic, fratele preaiubit și slujitorul credincios, tovarășul meu de slujbă în Domnul”

Apostolul Pavel a avut tovarăși de slujbă, cei doisprăzece apostoli au fost trimiși doi câte doi, fiecare având un tovarăș de slujbă, care este tovarășul de slujbă a lui W.M. Branham?

Profește fratele după măsura lui de credință (Romani 12:6), sau trece dincolo de limitele cunoștinței și încredințării lui, creând o imagine de super-profet?

Biblia ne spune că Dumnezeu a pus *o măsură de credință* în fiecare creștin (Romani 12:3), în virtutea acestei măsuri de credință noi trebuie să prorocim (v.6).

Cu siguranță că Dumnezeu nu a pus acest dar, doar într-un om, nu a pus doar într-un om, **toată** măsura de credință, nu a dat la un singur om slujba de profet!

De fapt Biblia arată profetic, că în viitor, la căderea Babilonului cel mare, vor fi apostoli și profeți (la plural, deci mai mulți) – Apocalipsa 18:20. Însă, va recunoaște biserica Branhamistă pe aceștia, o dată ce învățătura lui Branham nu recunoaște alți mesageri, căci el spune: „*EU TĂGĂDUIESC PE DOVADA INFALIBILĂ A CUVÂNTULUI CĂ AR EXISTA MAI MULȚI DECÂT UN MESAGER-PROFET MAJOR CARE VA DESCOPERI TAIINELE AȘA CUM SUNT CONȚINUTE ÎN CUVÂNT*”???

Respingerea acestor mesageri trimiși cu adevărat de Dumnezeu, prevestiți de Biblie, poate însemna respingerea lui Dumnezeu, a lui Cristos și a Duhului Sfânt, iată ce înseamnă să fii legat de un singur om! (vezi: Matei 10:40).

Să analizăm în continuare dacă W.M. Branham poate fi profetul Ilie și mesgerul bisericii din Laodicea:

3. Este W.M. Branham profetul Ilie?

În ce privește W.M. Branham, acesta nu poate fi profetul Ilie, profețit din Maleahi 4, din mai multe motive, după cum urmează:

1) Lucrarea lui Ilie trebuie să fie înainte de sfârșitul zilei de har, înainte de ziua Domnului. Știm ca peste Ioan Botezătorul a fost duhul și puterea lui Ilie Tișbitul (Luca 1:17), și că în prima aplicare a textului se referă la Ioan Botezătorul (comp. Maleahi 4:5,6 cu Marcu 9:11-13). Dar este clar că un alt profet Ilie, trebuie să vina înainte de ziua lui Iehova, de Armaghdon ca să se împlinească Scriptura.

În cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.17, se spune: „*Ioan a apărut la începutul zilei de har. Ultimul prooroc trebuie să apară la sfârșitul zilei de har, înainte ca judecată să cadă asupra pământului, înainte ca soarele să se transforme în întuneric și luna în sânge (Isaia 13:6-16; Ioel 2:31; Țefania 1:14-18; Fapte 2:19-21; 1Tesaloniceni 5:2; 2Petru 3:10; Apocalipsa*

6:12-17). *Acesta este adevărul curat, este “AȘA VORBEȘTE DOMNUL” din Cuvântul Lui*”.

Iată că dacă Ioan care a venit în duhul lui Ilie a venit la începutul zile de har, cel din urmă Ilie va trebui „să apară la sfârșitul zilei de har”. Când a apărut W.M. Branham? S-a sfârșit cu el ziua de har? A apărut el la sfârșitul zilei de har? Nu, ne amintim că el a murit acum 49 de ani, nu a fost martirizat ca Ioan Botezătorul; ci, ucis de un șofer beat într-un accident de mașină, chinuind 6 zile înainte de a-și da duhul.

Ioan Botezătorul l-a întâlnit pe Isus, pregătindu-i calea, astfel cel din urmă Ilie nu poate muri cu zeci de ani înainte de venirea Domnului Isus, misiunea lui este tocmai de a pregăti poporul pentru venirea Lui.

O generație conform Bibliei are cca. 40 de ani (Numeri 32:13), cum a pregătit Branham generația care va prinde venirea Domnului, dacă el a murit acum 49 de ani?

2) Lucrarea lui Ilie este pentru Israel nu pentru biserică! Acest Ilie din urmă, ca și Ilie Tișbitul și ca și Ioan Botezătorul, are o lucrare în Israel, nici unul dintre cei numiți de Biblie ca fiind: **Ilie**, nu a slujit neamurile!

Dumnezeu a rânduit în biserică Sa: apostoli, profeți, păstori, învățători, evangheliști prin care sfinții ajung desăvârșiți (perfecti) și ajung la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu la starea de om matur în Cristos (Efeseni 4:11-13). O data ce Dumnezeu, încă din primul secol a dat aceste slujbe, și ele vor fi până la revenirea Domnului, la sfârșitul lumii (1Corinteni 1:7,8; 13:8-12), iar **ele sunt suficiente** pentru zidirea și perfectiunea (desăvârșirea) bisericii, **nu mai este necesar un profet Ilie pentru biserică.**

Prin urmare, este clar că o slujbă ca a lui Ilie în biserică este în plus, căci cu ea sau fără ea, biserică va ajunge la desăvârșire prin slujbele rânduite deja, însă de slujba lui Ilie, are nevoie Israelul, care trebuie pregătit ca să devină din nou poporul lui Dumnezeu în mileniu pe pământ (Romani 11:25,26)! Astfel că la revenirea Domnului Isus, poporul Israel să rostească cuvintele profetice: „**Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!**” (Matei 23:39). Și astfel peste ei să se coboare Duhul de îndurare și rugăciune ca să fie salvați pentru pământ (Zaharia 12:10; 14:12-121).

Revenim la Ilie din Biblie, în Maleahi 4, și Luca 1:17, se spune că unul din rolurile lui Ilie este să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători spre înțelepciunea celor dreți, cu ce scop? Cu scopul ca să gătească un popor bine pregătit pentru Domnul, ca nu cumva la venirea Lui să loveasca țara (nu biserica) cu blestem. Care țară? Creștinii nu au o țară? Numai Israelul are, numai Israelul actualmente este lipsit de înțelepciune, creștinii au înțelepciunea dată de Duhul Sfânt (1Corinteni 2:12-14). Numai Israelul nu este pregătit pentru Domnul, creștinii adevărați, așteaptă și grăbesc venirea zilei lui Dumnezeu (2Petru 3:12-14).

Lucrarea lui Ilie este clară: „**El va întoarce pe mulți dintre fii lui Israel la Domnul Dumnezeu**” (Luca 1:16).

Lucrarea lui Ilie nu are a face cu biserica; ci, cu Israelul!

3) Lucrarea lui Ilie va dura 1260 de zile, cca. 3 ani și jumătate, nu cca. 20 de ani, cât a durat lucrarea lui Branham (1946-1965)!

Așa cum a fost profețit despre întoarcerea lui Israel (Osea 3:4,5). Putem fi siguri că Ilie ce o să vină, va avea o lucrare timp de cca. trei ani și jumătate, pe strazile Ierusalimului, lucrarea consemnată în Apocalipsa cap. 11. Cei doi martori, doi profeți, cei doi unși, cei doi măslini (Zaharia 4:1-14), peste ei este duhul și puterea lui Ilie, și a lui Moise. Lucru recunoscut de mișcarea branhamistă, în cartea: „**Apocalipsa O carte cu 7 peceti**” de Ewald Frank, p.61, se spune: „*Cei doi prooroci unși cu Duhul sunt denumiți și "măslini". Proorocul Zaharia îi văzuse în cap. 4:11-14 în dreapta și în stânga sfeșnicului...Cine observă slujba lor, trebuie să se gândească nemijlocit la Moise și la Ilie, la Cuvântul cărora Dumnezeu a lucrat, așa încât la Moise au venit urgii groaznice peste Egipt (Exod 7-12), când apa a fost transformată în sânge. În slujba lui Ilie cerul a fost închis trei ani și jumătate, și a căzut foc din cer (2Regi 1). Ambele se repetă în slujba celor doi prooroci...Moise și Ilie au fost aceia care au venit pe muntele schimbării la față și au vorbit cu Domnul (Matei 17 ș. a.). Amândoi sunt amintiți în ultimele versete din Vechiul Testament, în proorocul Maleahi. Moise, care a scris cele cinci cărți din Tora, este pentru evrei cel mai mare prooroc, și Ilie este cel mai important prooroc pentru ei, deoarece după crezul religiei iudaice, conform Scripturii, el se va ridica înaintea venirii lui Mesia*”.

Iată cine este profetul ce trebuie să vină în duhul și puterea lui Ilie! Nu Branham care a murit în 1965; ci, în viitor înainte de a veni ziua

cea mare și înfricoșătoare a lui Dumnezeu, va veni Ilie și va pregăti pe Israel de revenirea Domnului! Dintre cei doi martori din Apocalipsa 11, primul dintre ei, este Ilie care trebuie să vină, slujirea lui nu este legată de biserică; ci, de Israel. De unde știm că unul dintre cei doi martori este Ilie?

Este profețit că „**Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată**” (Maleahi 4:5). Iată Ilie trebuie să vină înainte de ziua lui Iehova! Unul dintre cei doi martori este Ilie, și unul este Moise, căci Moise și Ilie, au fost vazuți la schimbarea la față (Matei 17:3), iar schimbarea la față, reprezintă venirea Domnului Isus (2Petru 1:16-19). Astfel, ei vin în duhul și puterea lui Ilie și a lui Moise, lucrarea lor va fi însoțită de semne și minuni (Apocalipsa 11:5,6), căci lucrarea Duhul Sfânt din ei și prin ei, va fi una asemănătoare cu lucrarea ce a fost prin Moise și Ilie (comp. Apocalipsa 11:6 cu Iacob 5:17; 1Regi 17:1, și Apocalipsa 11:6 cu Exod 7:19,20).

După ce-și vor termina lucrarea care au avut-o pe pământ, Fiara (Anticristul) va face război cu ei, îi va ucide, trupurile lor vor zăcea în Ierusalim (v.8), dar după trei zile, ei vor învia și vor fi răpiți la cer (Apocalipsa 11:11,12). Răpirea lor la cer, printr-un nor, este prefigurată de evenimentul schimbării la față a Domnului Isus, atunci când a apărut Moise și Ilie lângă El în glorie, în nor (Matei 17:1-5), acest eveniment prefigurează venirea Domnului Isus și răpirea celor doi martori la cer cu El (2Petru 1:16-18).

Cei doi martori, Moise și Ilie, nu mor cu zeci de ani înainte de venirea Domnului ca și Branham, NU, la sfârșitul lucrării lor, misiunii lor pe pământ, fiara îi va ucide, ei mor prizoniți, dar ei vor învia (Apocalipsa 11:11,12), și la venirea Domnului vor fi lângă Domnul în norul pe care vine Domnul (comp. cu Fapte 1:9), ca pe muntele schimbării la față, ei sunt prezenți la venirea Lui. Lucrarea lor este cu cca. 1260 de zile, înainte de necazul cel mare.

4) Ilie ca mesager nu va fi singur; ci, va avea un tovarăș de slujbă conform cu Ap. 11. Unde este tovarășul de slujbă a lui Branham, dacă el este Ilie?

Istoria Biblică arată mai multe perioade de treziri spirituale și de lucrări de mare putere, care au avut în frunte cu doi martori îndrăzneți pentru Dumnezeu, să dăm câteva exemple: Moise și Aron, care au scos poporul Israel din Egipt (Exod 5:1); Iosua și Caleb care

au fost iscoadele care nu s-au temut de canaaniti, rămânând până la sfârșitul vieții lor un exemplu de fidelitate (Numeri 32:12).

Apoi, mai târziu în altă epocă, au fost profeții Ilie și Elisei au fost alți doi martori ai adevărului (1Regi 19:19-21); Iosua și Zorobabel care au zidit din nou altarul lui Iehova (Ezra 3:2); profeții Hagai și Zaharia care au însuflețit lucrarea de reconstrucție a templului (Ezra 5:1); Neemia și Ezra care au condus grupuri de repatriați evrei din Babilon (Ezra 2:2; 7:1-10).

În Noul Testament, vedem din nou, doi martori pentru adevăr, sau doi lucrători, cum ar fi: Ioan Botezătorul și Isus Cristos, care au mărturisit despre adevăr, fiind profeții cei mai mari ai Noului Testament (Luca 1:76,77; 24:19; Matei 17:11-13); alți martori au fost: apostolii Petru și Ioan (Fapte 8:14) și Pavel și Barnaba (Fapte 13:2), etc.

Unde este tovarășul de slujbă a lui W.M. Branham? Unde este cel de-al doilea martor?

5) Ilie care va veni va întoarce inimile părinților spre copii, și ale copiilor spre părinți. Branham nu înțelege această profeție, astfel nu are cum ca el să fie Ilie!

Conform profeției din Maleahi 4:5,6: „**Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!**” La ce se referă această profeție?

Cum explică E. Frank această profeție? În cartea: „**Apocalipsa O carte cu 7 pecetei**”, de Ewald Frank, la p.9: „*Proorocul dinaintea zilei Domnului a venit la sfârșitul zilei de har, deci acum în ultima epocă a Bisericii, pentru a întoarce inimile copiilor din Noul legământ la credința părinților apostolici (Mal. 4, 6b)*”.

Cum explică W.M. Branham această profeție?

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, W.M. Branham spune:

p.326: „*Asfel noi vedem venind un mesager al epocii a șaptea, și el este un profet...Cuvântul vorbește despre venirea lui Ilie înainte să se reîntoarcă Isus*”.

„*Inimile copiilor din zilele din urmă vor fi întoarse înapoi către părinții Penticostali. Ioan i-a făcut pe părinți gata pentru Isus să primească pe copii în staul. Acum acest profet peste care cade Duhul lui Ilie va pregăti copiii să primească înapoi pe Isus*”.

Vedem că E. Frank interpretează că Ilie va întoarce **inimile copiilor spre apostoli**, părinții lor de credință, pe când W.M. Branham explică altceva, că **inimile copiilor vor fi întoarse spre părinții penticostali**? Care dintre cei doi au dreptate? Care este adevărul?

Unii branhamiști cu care am discutat, consideră pe Ilie din Maleahi ca având o slujbă dublă: Ioan Botezătorul a întors inima părinților vechi testamentari la credința copiilor lui Dumnezeu din Noul Testament, iar W.M. Branham a întors credința copiilor lui Dumnezeu din timpul sfârșitului la credința părinților apostoli, și astfel se reasează toate lucrurile înaintea revenirii lui Cristos pentru răpirea Miresei (Fapte 3:21).

În primul rand, lucrarea lui Ilie care urmează să vină, conform profeției din Maleahi 4:5, nu poate fi făcută de doi oameni, adică primul să facă prima parte a lucrării: să întoarcă inima părinților spre copii. Iar cel de-al doilea Ilie să întoarcă inimile copiilor spre părinți! Nu, Ilie care va veni înainte de ziua Domnului, este profețit că va face ambele lucrări, după cum este scris: **„Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem!”**

De fapt, explicația că părinții vor fi întorși spre copii de profetul Ilie din primul secol (Ioan Botezătorul), iar Ilie (W.M. Branham) va face partea a doua a lucrării, va întoarce inimile copiilor spre părinți, este o falsitate, căci Ioan Botezătorul a făcut ambele lucrări conform Bibliei. În Luca 1:16,17: **„El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților la copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.”** Se înțelege că cei neascultători sunt copiii, iar cei ce umblă în înțelepciunea celor neprihăniți sunt părinții. (Luca 1:17).

Tot la fel, Ilie care va veni înainte de ziua Domnului, va face ambele lucruri!

De fapt, W.M. Branham nu a întors oamenii la credința apostolică, el a abatut oamenii de la acea credință, apoi el nu a trait în **„timpul sfârșitului”**, care are loc cu cca. trei ani jumate, înainte de venirea Domnului (Daniel 12:4; comp. Daniel 11:31-35 cu Daniel 12:11).

Apoi, profeția din Maleahi 4:5,6; arată clar, că persoana care întoarce inimile părinților spre copii, întoarce și inimile copiilor spre

părinți. Ioan Botezatorul a făcut ambele lucruri, după cum am observat din Luca 1:16,17. Astfel, textul explică ce înseamnă să întorcă inimile părinților spre copii, și a copiilor spre părinți. Noi nu trebuie să speculăm cum fac E. Frank și W.M. Branham, Cuvântul lui Dumnezeu este clar pentru cei sinceri! Copiii fiind cei neascultători, iar părinți (în greacă: „**tații**”) erau cei neprihăniți, conform cu Luca 1:17. Astfel, Ioan Botezatorul a întors inimile celor dreți (neprihăniți), a părinților, a celor maturi spirituali, spre cei neascultători, cu scopul de a-i ajuta din punct de vedere spiritual, și a întors inimile copiilor spre cei dreți, spre părinții spirituali, astfel ca și copiii să umble în înțelepciunea celor neprihăniți. Ca în final, toți (și părinții și copiii) să fie un popor pregătit pentru Domnul!

În timpul lui Ioan, Israelul era rupt în două tabere: **părinții** adică scribii, cărturarii, preoții, cei ce cunoșteau legea, care stăteau pe scaunul lui Moise (Matei 23:2), și **copii**, (țărani, oameni simpli, prostituatele, vameșii, etc.) adică cei ce nu cunoșteau legea. Domnul le spune copiilor, celor necunoscători în ale legii, să facă tot ceea ce ei (părinții) le spuneau (Matei 23:3). Din păcate părinții, îi priveau disprețuitor, îi țineau la distanță pe oamenii simpli, care nu cunoșteau carte, pe vameși, pe prostituate, pe țărani, care erau ca și copiii neascultători din cauza necunoașterii legii, pentru că nu știau să citească sau nu aveau o copie a legii. Cărturarii (părinții) spuneau despre cei simpli (copii): „**Dar norodul acesta, care nu știe Legea, este blestemat!**” (Ioan 7:49).

Unul din scopurile lucrării lui Ioan, era împăcarea, reconcilierea între părinți și copii și a tuturor cu Dumnezeu, conform cu Luca 1:16,17. Astfel la botezul lui Ioan au venit și din categoria părinților (Matei 3:7-10) și din categoria copiilor (Marcu 1:4; Luca 3:12-14). Totuși, din păcate, o mare parte dintre părinții, cei care cunoșteau legea, au zădărnicit planul lui Dumnezeu de împăcare a părinților cu copiii și a lor cu Dumnezeu, după cum se spune în Luca 7:29-30: „**Și tot norodul care l-a auzit și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, primind botezul lui Ioan; dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui**”.

Ioan Botezatorul nu a întors inima părinților vechi testamentari la credința copiilor lui Dumnezeu din Noul Testament, aceasta este o speculație absurdă! Nu acesta a fost scopul lucrării lui, el nu a predicat credința copiilor lui Dumnezeu noutestamentara, pentru ca el însuși nu a avut o astfel de credință noutestamentară care implica

nasterea din nou, înfierea, botezul în Numele lui Isus, etc. El a spus clar, că El este prietenul Mirelui și astfel el mărturisește că nu face parte din Miresa lui Isus (Ioan 3:28-29). Apoi Isus spune că cel mai mic din împărăția cerului este mai mare ca Ioan Botezatorul, el nu avea speranța de a merge în cer, el nefiind nascut din nou (Matei 11:11).

Prin botezul lui Ioan, lui Israel i s-a dat posibilitatea, 1) de a se pocăi și a primi iertarea păcatelor pentru abaterile de la legea lui Dumnezeu dată prin Moise (Matei 3:6; Marcu 1:4-5; Luca 1:68-77; 3:3-6). 2) un al doilea scop al botezului lui Ioan era ca ei să creadă în Cel ce urma să vină, adică în Mesia (Fapte 19:4), și 3) un al treilea scop, pregătirea unui popor curățit de călcările de lege, un popor înțelept, ascultător, împăcat cu Dumnezeu (Luca 1:16); dar și împăcat și între ei (părinții cu copiii împăcați), care să-l accepte pe Mesia (Maleahi 4:5,6; Luca 1:15-17).

Cu siguranță că Ilie care are să vină, are lucrarea de a întoarce inimile părinților spre copii și ale copiilor spre părinți. Și acum în Israel există unii care studiază legea și sunt preocupați de lege și profeți, de Scripturi, care sunt religioși, și unii care nu-i mai interesează religia. Lucrarea lui Ilie care are să vină va fi concilierea între părinți și copii, și împăcarea tuturor cu Dumnezeu prin căință și prin acceptarea lui Isus ca Mesia.

Să mergem la al 6 motiv pentru care W.M. Branham nu poate fi profetul Ilie:

6) Ilie când va veni va restabili toate lucrurile. Lucrarea de a restabili toate lucrurile, adică toate lucrurile spirituale, nu cele fizice, ce vor fi restabilite la reîntoarcerea Domnului (Matei 19:28; Fapte 3:19-21), a făcut-o prima data Ioan Botezatorul, prin botezul predicat de el, a dus la restabilirea relației lui Israel cu Dumnezeu. Israel a călcat legea și legământul cu Dumnezeu. Prin botezul lui Ioan, ei se pocăiau și primeau iertare de călcările de lege (Luca 3:3). Astfel el a restabilit ceea ce evreii au distrus în relația lor cu Dumnezeu și prin călcarea legământului de la Sinai. Lucrarea lui de restabilire a tuturor lucrurilor, viza și împăcarea sau reconcilierea națională între părinți și copii, toți cei care au primit mesajul lui, mesajul pocăinței și s-au botezat au fost făcuți, una în botez, în iertarea lui Dumnezeu, nimicind astfel duhul de superioritate al unora care se considerau doar ei fii ai lui Avraam (Matei 3:9; Luca 3:8; Ioan 8:33).

Păcatul, călcările de lege, tradițiile cărturarilor, a făcut ca și căile lui Dumnezeu să nu mai fie drepte, ele erau ca niște dealuri, cu văi, cu munți, lucrarea lui Ioan a fost să netezească drumul spre împăcarea evreilor cu Dumnezeu, și ei între ei, aceasta a fost lucrarea lui de a restabili toate lucrurile!

Lucrarea lui Ilie ce o sa vină, va fi la fel, o împăcare a celor sinceri din Israel cu Dumnezeu, și ei între ei.

La ora actuala în Israel, sunt atâtea păreri, secte, partide, păcate, atâta rătăcire, trebuie să vina Ilie ca să netezeasca drumul lui Israel spre mântuire, ca la venirea Domnului, Dumnezeu să le poată da un duh de îndurare și rugaciune ca și ei să fie mântuiți pentru pamant datorită pocăinței lor (Zaharia 12:10).

Lucrarea aceasta nu este cu zeci de ani înainte de venirea Domnului; ci, cu câțiva ani înainte de a veni Domnul. Ioan Botezatorul nu a făcut lucrarea și la zeci de ani a venit Mesia, nici Ilie nu face lucrarea cu zeci de ani înainte de venirea Domnului; ci, tocmai ca să se împlinească profeția: **„înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată”**.

W. Branham nu poate pretinde o restabilire, sau o așezare din nou a tuturor lucrurilor, pentru că el nu a slujit în Israel unde ele trebuie restabilite! Apoi, dacă W.M. Branham a restabilit toate lucrurile, de ce nu a venit atunci Mesia din nou în anii '60? În Biserica lui Dumnezeu ele nu trebuie restabilite, căci nici porțile locuinței morților nu o vor birui pe adevărata biserică a Domnului (Matei 16:18). Chiar dacă uneori Domnul o corectează, nu o face prin Ilie; ci, prin apostolii, profeții, păstori, învățătorii, rânduiți în biserică (Efeseni 4:11)! Să mergem în continuare la următorul punct:

4. Este W.M. Branham mesagerul Bisericii din Laodiceea?

Să analizăm acum o altă problemă: **Este W.M. Branham îngerul (mesagerul) bisericii din Laodiceea?**

Această concepție are din start câteva probleme mari: 1) Concepția că Branham este mesagerul bisericii din Laodiceea, pleacă de la premiza că cele șapte biserici din Apocalipsa 2,3, sunt 7 epoci ale Bisericii, o învățătură nebiblică; 2) dacă mesagerii celor 7 epoci ale bisericii, nu sunt mesagerii lui Dumnezeu, nici W.M. Branham nu este! 3) dacă W.M. Branham este mesagerul Bisericii din Laodiceea,

atunci are grave probleme spirituale; 4) Mesagerul Bisericii din Laodiceea nu poate fi tot aceeași persoană cu Ilie; 5) W.M. Branham a pretins că îngerul bisericii din Laodiceea este profet, dar sensul Bibliei este de apostol!

Să analizăm pe rând aceste 5 neconcordanțe:

1) Concepția că W.M. Branham este mesagerul bisericii din Laodiceea, pleacă de la premiza că cele șapte biserici din Apocalipsa 2,3 sunt 7 epoci ale Bisericii, dacă aceasta este o învățătură nebiblică, atunci și pretenția lui este falsă.

În cartea: „**Apocalipsa O carte cu 7 peceti**”, de Ewald Frank, se spune la p.11: „*Domnul avea cele șapte stele, care sunt cei șapte îngeri ai celor șapte Biserici, ținute tare în mâna Sa. Acești mesageri ai lui Dumnezeu se află într-o însărcinare supranaturală directă. Oamenii nu dispun peste ei; nici un conciliu nu are influență asupra lor. Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL al Cuvântului pentru Biserică*”. Iar la p.12: „*Mai întâi mesajul vine întotdeauna la îngerul Bisericii care îl transmite apoi Bisericii întregi*”.

Cei șapte îngeri, erau șapte apostoli, cuvântul în greacă pentru înger este: „**angelos**”, și are înțelesul de: trimis, sol, mesager (vezi: Apocalipsa 1:20 n.s. BCR). Îngerul bisericii este un trimis al Domnului Isus, ceea ce înseamnă că el este un apostol al lui Isus, cuvântul: „apostol”, înseamnă „trimis” (vezi Matei 10:2 n.s. BCR).

Ei prin harul Domnului conduceau șapte adunări (biserici) localizate în Asia Mică, dar nu singuri; ci, ajutați cu siguranță de presbiteri și diakoni și de alte slujiri (vezi: 1Corinteni 12:28-30; Efeseni 4:11).

Însă aceasta nu înseamnă că ei aveau un mesaj pentru biserică, tocmai că Domnul Isus îi dă descoperirea apostolului Ioan, și lui îi poruncește să le trimită celor șapte îngeri scrisori, după cum este scris: „**Îngerului Bisericii din...scrie-i**” (Apocalipsa 2:1,8,18; 3:1,7,14). Iar apostolul Ioan avea autoritate peste ei, fiind însărcinat de Domnul să le scrie spre mustrare și învățare. Apostolul Pavel, în viziunea lui Branham mesagerul bisericii din Efes, tocmai că în problema cu circumcizia a apelat la conciliul de apostoli și bătrâni din Ierusalim (Fapte cap. 15), nu cum spune învățătura branhamistă: „*Oamenii nu dispun peste ei; nici un conciliu nu are influență asupra lor. Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL al Cuvântului pentru Biserică*”.

Astfel, teoria că „*Acești mesageri ai lui Dumnezeu se află într-o însărcinare supranaturală directă. Oamenii nu dispun peste ei; nici*

un conciliu nu are influență asupra lor. Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL al Cuvântului pentru Biserică”, este falsă dar și foarte periculoasă, dând unui om ca Branham, puteri depline, și făcându-l să nu aibă cel puțin frați egali cu el în slujbă, ceea ce este nebiblic și îl poate transforma pe cineva în despot sau dictator!

În cartea: „**Apocalipsa O carte cu 7 peceti**”, de Ewald Frank, se explică la p.14: „*Epoca Bisericii din Efes a durat de la începutul Bisericii noutestamentare până în cca. anul 170 d. Hr.*” Iar la p.15: „*Împotrivorul s-a îngrijit ca ei să fie aruncați în închisoare și să treacă printr-un necaz mare. "Necazul de zece zile" care este amintit în Cuvântul profetic, a intrat în istoria bisericii ca cei mai grei zece ani ai prigoanei creștinilor sub Dioclețian din 300 până în 310 d. Hr...Epoca Bisericii din Smirna a durat până cca. în anul 312 d.Cr.*”

Mai departe, la p.16, se spune: „*Epoca Bisericii din Pergam a durat până cca. în anul 606 d.Cr.*” Iar la p.21: „*Epoca Bisericii din Sardes a durat până cca. în anul 1750 d.Cr.*” Iar la p.22: „*Epoca Bisericii din Filadelfia a durat până cca. în anul 1900 d. Hr*”, etc.

De unde reiese din Biblie din Apocalipsa cap. 2 și 3, că cele șapte biserici sunt șapte epoci ale Bisericii lui Cristos de pe pământ? De nicăieri! Nu reiese de nicăieri că biserica lui Cristos ar fi împărțită pe parcursul a cca. 2000 de ani în șapte epoci cu anumite caracteristici! Această scorneală drăcească, această împărțire pe epoci, a apărut înainte de W.M. Branham, prin Russell păstorul studenților în Biblie, și prin Ellen White care susține că adventiștii sunt biserica din Laodiceea. Și prin unii așa ziși teologi, care mai de care împărțind biserica lui Cristos în diverse epoci, și încercând să se găsească tot felul de personalități ale creștinismului care să-i pună îngreri peste aceste epoci!

Biblia nu învață așa ceva, ea învață altceva, apostolul Ioan a primit porunca de la Domnul Isus: „**Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.**” (Apocalipsa 1:11). Iată cine sunt cele șapte biserici, șapte adunări (ekklesia) care erau în localitățile: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea. Ele erau adunări locale, ce existau în timpul apostolului Ioan. Nu reiese de nicăieri că trebuie să dăm o altfel de interpretare decât literală.

O dovadă în plus că cele șapte biserici nu sunt șapte epoci ale Bisericii, este că mai multe din ele au făgăduința revenirii Domnului.

Dacă cele șapte biserici ar fi o succesiune de epoci ale bisericii, doar ultima biserică ar trebui să aibă promisiunea că se vor întâlni cu Domnul, că Domnul va reveni la ei. Faptul că trei biserici din cele șapte, au această promisiune a revenirii Domnului, arată că în timpul sfârșitului, trei adunări locale vor avea caracteristicile celor trei adunări din timpul lui Ioan.

Dar biserica din timpul de la urmă, nu poate avea caracteristicile biserici din Laodiceea, căci biserica din Laodiceea, nici măcar nu are promisiunea revenirii Domnului pentru ei. De fapt, biserica de la sfârșit nu poate fi cu caracteristicile bisericii din Laodiceea, căci apostolul Pavel o descrie complet diferit. El spune despre ultima biserică ce se va întâlni cu Domnul la revenirea Lui: **„ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci Sfântă și fără prihană”** (Efeseni 5:26). Comparați vă rog în propriile Biblii, această biserică cu biserica din Laodiceea (Apocalipsa 3:14-22).

Următoarele biserici din cele șapte, au promisiunea revenirii Domnului:

Biserica din Tiatira: „Numai Țineți cu tărie ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste Neamuri. Le va cârmui cu un toiag din fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu” (Apocalipsa 2:25). Iată, biserica din Tiatira nu poate fi epoca cuprinsă între anii: 606 – 1520 d.C., căci ei au promisiunea că dacă vor ține cu tărie la ceea ce au până va veni Domnul, atunci El le va da „stăpânire peste Neamuri”.

Biserica din Sardes: „Adu-ți aminte, deci, cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mănjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui” (Apocalipsa 3:3-5). Iată, biserica din Sardes nu poate fi epoca cuprinsă între anii: 1520 -1750 d.C., căci ei au promisiunea că dacă se vor ține așa cum au primit învățătura, și dacă se vor pocăi, unii vor umbla în alb cu Domnul la revenirea Lui, iar alții care nu se vor ține de ceea ce au primit la

început, Isus va veni peste ei ca un hoț într-un ceas neștiut de ei și îi va pedepsi (comp. cu Matei 24:50,51; Apocalipsa 16:15).

Biserica din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasal încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu și Numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3:10-12). Iată, biserica din Filadelfia nu poate fi epoca cuprinsă între anii: 1750 – 1906 d.C., căci ei au promisiunea că El vine în curând, și ei să păstreze ceea ce au și să păzească Cuvântul răbdării, și dacă îi va găsi astfel, Isus îi va face „un stâlp în Templul Dumnezeului Meu”.

Teoria fantezistă că „Necazul de zece zile” care este amintit în Cuvântul profetic, a intrat în istoria bisericii ca cei mai grei zece ani ai prigoanei creștinilor sub Dioclețian din 300 până în 310 d. Hr...Epoca Bisericii din Smirna a durat până cca. în anul 312 d.Cr.” Este o teorie falsă, căci Isus vorbește de un necaz de 10 zile literale, chiar pentru biserica de la sfârșitul secolului 1 d.C., biserica din Smirna. Domnul Isus, lor se adresează, nu unei epoci! (vezi Ap.2:10).

În concluzie, teoria că cele șapte bisericii din Apocalipsa cap. 2,3, nu numai că nu are o susținere biblică, dar ea este contrazisă și infirmată de Sfânta Scriptură!

Ce fel de profet a putut născoci o astfel de teorie falsă, și nebiblică, decât un profet ce a vrut să fie el singur: **liderul, mesagerul care nu dă socoteală la nimeni!**

Este clar că dacă cele șapte biserici din Ap. 2 și 3, nu sunt șapte epoci, nici mesagerii inventați de W.M. Branham nu sunt îngerii acestor bisericii, și astfel este clar că W.M. Branham nu poate fi mesagerul (îngerul) bisericii din Laodiceea. Această învățătură este UN FALS!

2) Dacă mesagerii celor 7 epoci ale bisericii, nu sunt mesagerii lui Dumnezeu, nici W.M. Branham nu este!

În cartea „O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii”, W.M. Branham spune la p.50, se spune: „Acele șapte stele sunt mesagerii la cele șapte epoci succesive ale bisericii. Ei nu sunt chemați pe

nume. Ei sunt doar așezați înainte ca șapte, unul la fiecare epocă". Iar mai departe descrie epocii și mesagerii după cum urmează: La p.65: „Mesagerul (înger) către biserica din Efes era apostolul Pavel”. La p.66: „Pavel a pus bazele bisericii din Efes cam la jumătatea primului secol. Aceasta ne permite să stabilim data începutului Epocii Bisericii din Efes; cam în 53 A.D.”. La p.100: „...Epoca Efesiană înainte ca aceasta să se sfârșească cam în 170 A.D.” La p.104 se susține că Polycarp a fost mesagerul din Smirna. La p.107: „Această epocă a durat de la 170 la 312 A.D.” La p.153: „Epoca Pergamiană a durat cam trei sute de ani, de la 312 la 606 A.D.”. La p.154: „...mesagerul Pergamian a fost Martin...unchiul unui alt Creștin minunat, Sf. Patrick din Irlanda”. La p.214: „Epoca Tiatiriană a durat cel mai mult dintre toate, cam 900 de ani, de la 606 la 1520”.

„Deși mesagerul la epoca Tiatira era Sf. Colombo...” La p.243: „Cea Sardisiană sau a cincea epocă a bisericii a durat de la 1520 la 1750...Mesagerul...era Martin Luther”. La p.288: „Epoca Bisericii Filadelfia a durat de la 1750 cam la 1906...Mesagerul la această epocă a fost fără îndoială John Wesley”.

Iar ultimul mesager cu epoca ce începe de la 1906, este chipurile W.M. Branham, profetul Ilie!

Este clar că dacă cele șapte biserici, nu sunt șapte epoci ale Bisericii, nici cei șapte mesageri inventați de mintea lui Branham, pentru șapte epoci, nu sunt îngerii celor șapte biserici!

Să analizăm puțin acești mesageri sau îngeri:

Apostolul Pavel a întemeiat adunarea din Efes (Fapte cap. 19), dar și multe alte adunări, el nu a fost doar îngerul bisericii din Efes (Fapte 20:17-36), el a zidit multe biserici, el a fost părintele spiritual a mai multor bisericii, fiind îngerul lor sau cel ce veghea peste ele (vezi: 1Corinteni 4:14-17). După apostolul Pavel, îngerul bisericii din Efes a fost apostolul Timotei (1Tesaloniceni 1:1; 2:6), însărcinat de Pavel să slujească în biserica din orașul Efes (1Timotei 1:3) și chiar să rânduie presbiteri și diakoni (1Timotei 3:1-8). Atunci când apostolul Ioan primește revelația, Pavel era mort, el nu mai putea fi îngerul bisericii din Efes și probabil nici Timotei; ci, altcineva era îngerul bisericii.

Ce putem spune de Polycarp, care după spusele lui W.M. Branham, a fost mesagerul din Smirna.

Polycarp (70-155/160 d.C.). Ucenicul apostolului Ioan și episcopul din Smirna. Se spune că a avut legături cu apostolul Ioan și că a scris Epistola lui Polycarp către filipeni.

Învățătura lui Polycarp despre Dumnezeu, este cea biblică și corectă, diferită de cea a lui Branham.

În epistola sa către creștinii din Filipi, el spune: „*Polycarp și credincioșii care sunt cu el, către biserica lui Dumnezeu care este la Filipi: Milă și pace vouă din partea lui Dumnezeului celui Atotputernic și a Domnului Iisus Hristos Salvatorul nostru... alesi lui Dumnezeu și ai Domnului nostru...a dat roade bogate în Domnul nostru Iisus Hristos, care-le a suferit prin moarte pentru păcatele noastre. Pe care Dumnezeu l-a înviat din morți”.* El mai spune: „*Și va condus printre sfinți săi, precum îi va conduce pe toți în cer și pe pământ; care dau crezare Domnului nostru Iisus Hristos și Tatălui său care-le la înviat din morți*”. Iată, că Dumnezeu și Domnul Isus sunt două persoane distincte în învățătura lui Polycarp, iar Dumnezeul Cel Atotputernic este altcineva, nu: Isus Cristos! O altă persoană l-a înviat din morți pe Domnul Isus, numită de Polycarp: Dumnezeu! Cine este această persoană, cine este Dumnezeu: „*Tatălui său care-le la înviat din morți*”! Iată cine este Dumnezeu: Tatăl lui Isus, iată cine L-a înviat din morți pe Domnul Isus!

Dacă Polycarp este mesagerul lui Dumnezeu, atunci W.M. Branham este un mesager fals, căci el dă o învățătură diferită de Polycarp!

Dar cu siguranță Polycarp nu a fost îngerul bisericii din Smirna între anii 170 - 312, căci el a fost martirizat în anul 155 d.C. Deci, el nu putea să slujească ca înger, ca supraveghetor din anul 170 până în anul 312 d.C.

Și oricum nici unul nu putea să slujească ca înger peste toate bisericile dintr-o vreme; ci, doar peste una sau mai multe biserici locale. Teoria lui Branham cu mesagerii epocilor este un fals grosolan, mă mir că zeci de mii de oameni, cred și urmează orbește învățături care sunt în mod evident false!

Martin, este mesagerul bisericii din Pergam. El a fost „*unchiul unui alt Creștin minunat, Sf. Patrick din Irlanda*”. Nu am informații despre Martin, dar ceea ce știu despre Sf. Patrick din Irlanda, este că el a fost un trinitarian înfocat. Sf. Patrick din Irlanda, este deseori înfățișat ținând în mână un trifoi. El a folosit simbolul trifoiului pentru a ilustra doctrina Sfintei Treimi. Cele trei frunze care cresc

dintr-o tulpină l-a ajutat să explice conceptul unui singur Dumnezeu în trei persoane.

Un fragment dintr-o Rugaciune a Sfantului Patrik suna astfel: „*Mă leg astăzi, cu vârtutea cea tare a chemării Treimii: Cred în Treimea în Unime, Făcătorul a toate*”. Comentariile cred că sunt de prisos!

Despre **sf. Colombo**, nu am informații, dar am despre **Martin Luther**, mesagerul bisericii din Sardes, știm că el chiar dacă a făcut reforma, el nu a lepădat pe deplin învățăturile babilonice catolice, cum ar fi: doctrina trinității; botezul în Numele Sfintei Treimi, botezul copiilor mici, nu a despărțit biserica de lume; ci, toți dintr-o localitate erau incluși în biserică prin botezul sugarilor, învățătura lui despre cină, este asemănătoare cu cea a catolicilor, etc. Biserica instituită de el, i-a purtat numele de Biserica Luterană, este aceasta Biserica lui Cristos? Poate Biserica lui Dumnezeu în Cristos să poarte numele unui om? Putea fi el mesagerul lui Dumnezeu ? Îl las pe cititor să tragă singur concluzia.

Penultimul mesager este: **John Wesley**, mesagerul pentru biserica Filadelfia în opinia lui W.M. Branham. Wesley a studiat la Universitatea Oxford a fondat „Clubul Sfânt”; apoi a fost preot paroh în Savannah, Georgia, în Biserica Anglicană. Apoi la începutul anilor 1740 când Wesley, împreună cu alții, cum ar fi George Whitefield, a început predica lui itinerantă și, ulterior, a devenit fondator de societăți religioase pentru formarea de credincioși. Pe parcursul vieții, Wesley a rămas în cadrul Bisericii Anglicane și a insistat asupra faptului că mișcarea sa se încadrează în limitele Bisericii Anglicane. Biserica Anglicană este o grupare desprinsă din catolicism în sec. XVI d.C., nu din motive de doctrină; ci, din dorința regelui de a divorța de Ecaterina de Aragon și de a se recăsători cu Ana Boleyn, o doamnă de la curte. Papa Clement VII refuză să declare nulă căsătoria lui Henric cu Ecaterina; de aceea regele rupse legătura cu Roma.

Ce crede biserica Anglicană? Crezul stabilit de la Niceea! Ei cred în doctrina trinității, botezul în Numele Sfintei Treimi, botezul copiilor mici și o grămadă de alte învățături preluate din catolicism.

Ce a învățat el John Wesley? Doctrina trinității, cu toate că în Anglia în aceea vreme au existat oameni care au dat mărturie despre adevăr, că doctrina trinității este un fals nebiblic, el nu a ascultat de adevărații mesageri ai lui Dumnezeu. Un astfel de mesager ce predica adevărul (nu un mesger al vreunei epoci), a fost:

William Whiston s-a născut în 1667, ca fiu al unui pastor al Bisericii Anglicane. Însă William Whiston și-a exprimat dezacordul față de Biserica Anglicană în ce privește învățătura ei în trinitate. Drept urmare, el a fost declarat eretic. Atitudinea sa i-a adus, astfel, batjocuri, dar și respect. William Whiston a fost un strălucit coleg al lui Sir Isaac Newton la Universitatea Cambridge. Însă nu trebuie trecută cu vederea **„Primitive New Testament”**, traducerea Scripturilor Noului Testament, realizată de Whiston. Ea a fost publicată în 1745 d.C., respectiv în al 78-lea an al vieții sale. Whiston a tradus cele patru evanghelii și Faptele apostolilor după Codex Bezae, scrisorile lui Pavel după Clermont Codex, iar celelalte cărți, inclusiv Apocalipsa, după manuscrisul din Alexandria. Lucrând atent, el nu a inclus fragmentul trinitarian din 1Ioan 5:7. Whiston a ales aceste trei manuscrise grecești din antichitate, considerându-le drept cele mai bune la data aceea. În iulie 1708, Whiston a scris atât arhiepiscopului de Canterbury, cât și celui de York, îndemnându-i să schimbe doctrina Bisericii Anglicane din cauza învățăturii false despre Trinitate, așa cum era aceasta prezentată în Crezul lui Atanasie. Bineînțeles că el a fost sfătuit să fie prevăzător. Totuși, Whiston a persistat. *„Am studiat aceste probleme în profunzime, a spus el, și sunt cu desăvârșire convins că Biserica Creștină le-a prezentat de mult timp, folosind o înșelătorie crasă; dar, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, și dacă îmi va sta în putere, ea nu va mai înșela.”* Iată un om a lui Dumnezeu care nu s-a lăsat înșelat de doctrina babilonică a trinității, ba mai mult, el a ieșit afară de Biserica Anglicană, în schimb ce John Wesley a rămas la doctrinele babilonice, dar și a susținut rămânerea în Biserica Anglicană, el nu a fost ca William Whiston, care a ieșit afară din tabără suferind ocara lui Cristos (Evrei 13:12,13).

Ce biserică a rezultat din lucrarea lui John Wesley? Biserica Metodistă! Rețineți, nu Biserica lui Dumnezeu! Ce învață Biserica Metodistă, aceeași otravă de moarte ca și catolicismul: Crezul de la Niceea!

Credința într-un Dumnezeu triunic. Iubite cititor, întreabă-te în mod sincer: este John Wesley mesagerul bisericii lui Dumnezeu?

Unii din acești mesageri credeau că Dumnezeu este doar Tatăl (Pavel și Polycarp), alți mesageri învățau că Dumnezeu este o treime de persoane, pe toți aceștia, Branham îi consideră: *„mesageri ai lui Dumnezeu...Ei au pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL al Cuvântului pentru Biserică”*. Unii dintre acești mesageri „chipurile”, au învățat

lucruri nebiblice, astfel fie aceștia au fost mesagerii lui Dumnezeu și atunci Branham care învață ceva diferit de ei, nu este mesagerul lui Dumnezeu! Fie el este mesagerul, și aceștia nu sunt, dar fiindcă el îi promovează pe acești oameni ca mesageri, înseamnă că el nu poate fi mesagerul lui Dumnezeu, o dată ce el nu poate distinge mesagerii adevărați de cei falși!

Să vedem un alt motiv pentru care W.M. Branham nu poate fi mesagerul Bisericii din Laodiceea:

3) Dacă W.M. Branham este mesagerul Bisericii din Laodiceea, atunci el are grave probleme spirituale:

Conform Scripturilor, îngerul (mesagerul) bisericii din Laodiceea este descris astfel:

„Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic” și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci și pocăiește-te!” (Apocalipsa 3:14-19).

Iată dacă W.M. Branham este îngerul (mesagerul) bisericii din Laodiceea, atunci el este: căldicel spiritual, este pe punctul de a fi vărsat din gura Domnului Isus, are o mândrie fantastică, fiindcă spune despre el: **„Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”**, dar Domnul mărturisește despre el ceva total diferit: **„nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”**. El este ticălos și nenorocit spiritual, el nu are nici măcar haina albă a miresei care este necesară pentru răpirea la cer (Apocalipsa 3:4; 16:15). El este orb spiritual și are nevoie de alifie pentru ochi, și el este sărac spiritual, având nevoie de aur curățit în foc pentru a se îmbogăți.

Da, el are promisiunea că dacă se va pocăi, va cina cu Domnul (Apocalipsa 3:19-20). Întrebarea care se ridică, s-a pocăit el, a recunoscut W.M. Branham vreodată că este **„ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”**? Înseamnă că el a murit în această stare gravă spiritual!

Iată ce recunoaște chiar și cartea: „**Apocalipsa O carte cu 7 peceti**” de Ewald Frank, la p.22, despre mesagerul bisericii din Laodiceea: „...Dacă cineva este firește sărac, orb și gol, atunci este grav. Dar dacă el nu știe aceasta, adică el nu recunoaște starea lui proprie, atunci psihic nu este ceva în ordine. Transpus în cele spirituale, este la fel”. [sublinierile îmi aparțin].

Un astfel de om care nu se recunoaște orb, gol spiritual, nu se pocăiește „*atunci psihic nu este ceva în ordine. Transpus în cele spirituale, este la fel*”.

În cazul în care W.M. Branham nu este îngerul Bisericii din Laodiceea, înseamnă că descoperirile lui asupra cărții Apocalipsa, nu sunt de la Dumnezeu care a inspirat Scripturile și atunci el nu este decât un profet fals!

4) Mesagerul Bisericii din Laodiceea nu poate fi tot aceeași persoană cu Ilie:

Profetul Ilie este un profet fidel chemării, însărcinării și misiunii date, el nu poate fi „**ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol**”, așa cum este descris mesagerul bisericii din Laodiceea. Profetul Ilie nu este compatibil cu mesagerul bisericii din Laodiceea. Ilie și Îngerul bisericii din Laodiceea, sunt două personalități diferite!

Nici măcar atât nu s-a gândit W.M. Branham când și-a pretins această slujbă, că există o diferență mare între Profetul Ilie, rolul lui, slujba lui, și îngerul (mesagerul) bisericii din laodicea, un mesager care nu era apt nici pentru răpirea la cer, fiind fără haina de mireasă, fiind orb, având nevoie de alifie pentru ochi, avea nevoie să se îmbogățească spiritual, care era căldicel din punct de vedere spiritual, care era în pericolul de a fi vărsat din gura lui Isus!

Comparați vă rog în propriile Biblii, pe profetul Ilie descris în 1 Regi cap. 17-19, cu îngerul bisericii din Laodiceea, descris în Apocalipsa 3:14-19. Cine citește să înțeleagă!

Prin urmare pretenția lui Branham că el este și Ilie și îngerul (mesagerul) Biserici din Laodiceea este nefondată și greșită, prin urmare descoperirile lui nu sunt prin Duhul Sfânt; ci, prin alte duhuri amăgitoare, care abat pe oameni de la adevăr!

5) W.M. Branham a pretins că îngerul bisericii din Laodiceea este profet, conform Bibliei, el este un apostol.

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, W.M. Branham spune la p.325, se spune: „*acel mesager are să fie un*

profet...Dumnezeu are să trateze pe acest ultim mesager ca un profet DEOARECE, EL ESTE UN PROFET". Prin ce motiv susține W. Branham, că mesagerul va fi un profet: „*DEOARECE, EL ESTE UN PROFET*”!?!)

Conform Bibliei, îngerul bisericii din Laodicea nu este un profet; ci, un apostol (trimis), deoarece cuvântul în greacă pentru înger este: „*angelos*”, și are înțelesul de: *trimis* (vezi: Apocalipsa 1:20 n.s. BCR). Îngerul bisericii este *un trimis al Domnului Isus*, ceea ce înseamnă că el este un apostol, cuvânt care și el are sensul de: „*trimis*” (vezi Matei 10:2 n.s. BCR).

Biblia spune că „**Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci...**” (1Corinteni 12:28). Iată primul conducător al bisericii, îngerul bisericii, nu poate fi decât un apostol, nu un profet, care este pe locul doi în slujire!

Adunările (bisericile) aveau un conducător peste „**ceata bătrânilor**” (1Timotei 4:14) și anume apostolul care a născut adunarea prin Evanghelie, care este părintele spiritual al adunării, numit în Biblie: „**îngerul adunării**”. Acest lucru reiese din cartea Apocalipsa unde Isus le trimite prin Ioan, scrisori pastorale la șapte îngeri ai celor șapte adunări (Apocalipsa 1:11; 2:1; etc.). Nu ne închipuim că Ioan a scris îngerilor propriu- ziși, adică unor spirite; ci, cu siguranță conducătorilor acelor adunări, care aveau rolul de a veghea asupra lor ca și îngerii care veghează asupra oamenilor. Apostolii fiind descriși ca având „*slujba de supraveghetor*” (Fapte 1:20 n.s. BCR). Chiar din epistolele lui Pavel vedem că el ca părinte spiritual, ca apostol, conducea adunările înființate de el, el le coordona și intervenea cu sfaturi, muștrări, corecții ori de câte ori era necesar.

În plus, să nu uităm: creștinismul a fost inițial o mișcare provenită din iudaism, iar evreii într-o sinagogă aveau mai mulți bătrâni, însă doar unul era „**mai-marele sinagogii**” (Marcu 5:35; Luca 8:41,49; 13:14; Fapte 18:8,17). Un model asemănător a funcționat și în creștinism, adică o ceată a bătrânilor conducea, dar care avea un conducător, pe îngerul adică trimisul, apostolul, rânduit de Domnul Isus ca părinte spiritual al acelei adunări, din scrierile lui Ioan rezultă un astfel de conducător al adunării (3Ioan 10; Apocalipsa 2:1,8,12,18; 3:1,7,14).

Acel conducător care era un apostol, care era peste profeți, peste ceata bătrânilor, peste învățătorii, evangheliști și diakonii din adunare, este numit în Biblie: „**îngerul bisericii**” (Apocalipsa 1:11; 2:1; etc.).

Dacă W.M. Branham este un profet, el nu poate fi îngerul bisericii din Laodiceea care este un apostol! În plus, învățăturile lui trebuie să fie în acord cu Biblia, dacă învățăturile lui contrazic Biblia atunci el este un profet fals. De aceea în continuare vom analiza:

5. Învățăturile lui W.M. Branham nu corespund cu Biblia!

În cartea: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, la p.38, se spune: „Numai cei ce rămân în Cuvânt și în proorociile din Scriptură, vor scăpa de înșelăciunea fățarnică a proorociilor false”. [sublinierile îmi aparțin].

Astfel Biblia Cuvântul lui Dumnezeu, este norma de credință, dreptarul, prin care putem verifica dacă Branham este profetul lui Dumnezeu sau nu. Astfel, dacă învățătura lui este una biblică, el este de la Dumnezeu, dacă învățătura lui nu este biblică, atunci el este un profet fals, iar lucrarea lui o înșelăciune și o amăgire! Să analizăm câteva din învățăturile lui W.M. Branham:

Nașterea din nou: Vom analiza o primă învățătură importantă și anume nașterea din nou, dacă interpretarea la acest subiect, a lui Branham nu este în armonie cu adevărul Bibliei, înseamnă că el nu poate fi copil al lui Dumnezeu! Pentru că nu este născut din nou și nu înțelege această lucrare!

În broșura: **Voi trebuie să fiți născuți din nou**”, ce conține o predică a lui W.M. Branham din 31 decembrie, 1961, Jeffersonville, Indiana, SUA, se afirmă:

„Mulți învață că nașterea din nou are loc atunci când oamenii vin în fața adunării și recunosc, ca păcătoși, că doresc să-L accepte ca Mântuitor personal pe Hristos. Mulți cred că nașterea din nou este botezul în apă. Unii din ei cred că sunteți născuți din apă când sunteți botezați în apă. Există multe versiuni despre aceasta”..., „Dar că nașterea din nou este: „Mai întâi trebuie să muriți, ca să fiți născuți din nou...Ce se întâmplă cu voi după ce ați murit? Atunci veți fi zămisliti din nou. Prima dată ați fost zămisliti în fărâdelege, acum veți fi zămisliti din nou. Ce este? Cuvântul viu. Amin. O, asta o schimbă acum, nu-i așa? Acum am murit, după ce am văzut ce este de făcut. Ce se întâmplă acum? Voi sunteți zămisliti din nou prin Cuvântul viu. Ce este? Cuvântul devine viu în voi. Voi

începeți să vedeți lucrurile altfel. Ceea ce nu ați putut să vedeți cândva, vedeți acum. Acum este altceva: aceasta va face ca toate versetele să vină laolaltă, totul se potrivește la fix. Ceva începe să se întâmple. Voi muriți pentru gândirea voastră proprie. Acum sunteți zămisliți din nou, pentru că suntem spălați în apa Cuvântului”.

W.M. Branham, învață, că nașterea din nou **nu are loc în botezul în apă**, așa cum învață Biblia; ci, ea este **o zămislire din nou prin Cuvântul viu**, Cuvântul devine viu în acei oameni, ei încep să vadă lucrurile corect, fiind zămisliți din nou, **spălați în apa Cuvântului**.

Este adevărat că nașterea din nou are lor prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu (1Petru 1:23; Iacob 1:18), dar NU Cuvântul este sămânța din care se naște omul din nou, ci Duhul Sfânt care este prezent în apa botezului, iar ei nu sunt spălați în apa Cuvântului, ci tocmai în apa botezului pe care Branham nu o acceptă ca fiind locul unde are loc nașterea din nou.

Domnul Isus a învățat despre nașterea din nou: „**Adevărat, adevărat îți spun că, dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: „Trebuie să vă nașteți din nou”**”.

Iată nașterea de sus, Domnul Isus vorbește de **o singură** naștere, o naștere: „**din apă și Spirit**” (după o traducere literală din greacă), este o singură naștere, dar din două elemente: 1) apă; 2) Spiritul Sfânt.

Faptul că în textul grecesc expresiile nu sunt articulate, toate acestea indică că nașterea de sus reprezintă o singură acțiune, o singură naștere din două elemente: apă și Spiritul Sfânt!

Spiritul Sfânt este sămânța din care se naște omul din nou, sămânță nu este Cuvântul, ci sămânța divină, vine **prin** intermediul Cuvântului lui Dumnezeu (1Ioan 3:9; 1Petru 1:23). Domnul Isus a spus clar: „**ce este născut din Duh, este duh**”, dacă carnea dă naștere la carne, femeia naște o ființă de carne, Spiritul naște la spirit, dă naștere la o ființă spirituală în noi, nu Cuvântul! Spiritul Sfânt vine **PRIN** Cuvânt și această lucrare are loc în apă!

Biblia spune că Isus a venit cu: **apă, sânge și Spirit Sfânt** (1Ioan 5:6-8), la care mai adăugăm Cuvântul lui Dumnezeu sau Evanghelia ca agent prin care cele trei elemente: apă, sângele și Spiritul Sfânt lucrează nașterea din nou (1Corinteni 4:15; Efeseni 5:26; Iacob 1:18; 1Petru 1:23). La aceste elemente divine mântuitoare, se adaugă reacția omului (1Petru 3:21) prin pocăință, credință, mărturisirea cu

gura această reacție umană prin aceste trei elemente, este esențială ca cele patru elemente divine să fie lucrătoare și să acționeze născând pe om din Dumnezeu.

W. Branham, vorbește de „*spălați în apa Cuvântului*”, și alți lucrători falși, care nu cunosc această lucrare a nașterii din nou biblică, vorbesc de *apa Cuvântului*, argumentează cu textul din Efeseni 5:26, unde se spune: „**spălarea cu apă prin Cuvânt**” (BCR). Observăm că textul nu spune că Cuvântul este apă; ci, textul vorbește de o spălare făcută nu ‘*din Cuvânt*’ ci „**prin Cuvânt**”. În traducerea Cornilescu este redat: „**după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt**”. Astfel Cuvântul nu este apă, sau substanța din care se naște credinciosul; ci, mijlocul (instrumentul, agentul) prin care are parte de spălarea cu apă, adică botezul în apă.

Alte texte asemănătoare sunt Iacob 1:18: „**...ne-a născut prin Cuvântul adevărului...**” sau 1Petru 1:23 „**fîndcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță¹, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.**” Sau 1Corinteni 4:15 „**...eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie**”. Sau 2Timotei 1:10 „**...a dus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie.**” Dar nicăieri nu găsim în Biblie: nașterea **din** Cuvânt; ci, doar nașterea **prin** Cuvânt sau **prin** Evanghelie, chiar în limba greacă există această diferențiere, cuvântul **din** (gr. *ek*) este diferit de **prin** (gr. *dia*).

Apostolul Pavel, descrie botezul în apă, prin cuvintele: „**baia renașterii și reînnoirea Duhului Sfânt**” (Tit 3:5 CLV - 1993), în greacă: „**loutron palligenesias kai anakainosis**” = *baia renașterii și reînnoirea, sau baia regenerării și a renovării (schimbării)* – n.s. de la traducerea: NTTF - 2008.

Despre ce baie (spălare) vorbește Pavel în Tit 3:5, cu siguranță despre botezul în apă, dar nu este vorba de un botez în apă despărțit de lucrarea Spiritului Sfânt, căci această baie în ochi fizici, produce în domeniul spiritual, o regenerare și o înnoire, făcută de Spiritul sfânt, și deci invizibilă pentru ochii fizici. Este interesant că același cuvânt: **loutron** = *baie, spălare*, apare și în Efeseni 5:26, unde vorbește de:

¹ Sămânța la care face aici referire Petru, este Spiritul Sfânt nu Cuvântul, deoarece noi am fost născuți dintr-o sămânță PRIN Cuvântul lui Dumnezeu, astfel Cuvântul este distinct de sămânța divină, Cuvântul este mijlocul prin care pătrunde sămânța în noi, dar nu el este sămânța, vezi și: 1Ioan 3:9,24.

„botezul cu apă” (BC), este clar că Biblia, vorbește de botezul în apă, făcut prin Cuvânt, sau în urma auzirii Cuvântului, influențată de Cuvântul lui Dumnezeu. Nu un botez ca în religiile tradiționale în care cel ce se botează, nu a auzit Evanghelia sau Cuvântul lui Dumnezeu, care să-i impulsioneze conștiința să dea acest răspuns la Dumnezeu, și anume botezul (1Petru 3:21).

Astfel în **„baia renașterii”**, are loc renașterea sau regenerarea, în botez, în această baie, mori cu Cristos și înviezi la o viață nouă cu Cristos (Romani 6:3-5), te îmbraci cu Cristos (Galateni 3:27), inima ta îți este curățată (Evrei 10:22). Pentru că botezul nu este o scufundare doar într-o apă; ci, este o scufundare într-o apă unde este prezent Cristos, și unde lucrează sângele și Duhul Lui (comp. 1Corinteni 6:11 cu 1Petru 1:2), astfel botezul te introduce *în Cristos* (Romani 6:3), în trupul Lui (1Corinteni 12:12,13).

În publicația: **„BOTEZUL, CINA DOMNULUI, SPĂLAREA PICIOARELOR”**, este o prezentare din perspectivă biblică, de misionarul Ewald Frank, la p.6, și unde se învață: *„Botezul este un act de identificare cu moartea, îngroparea și învierea lui Hristos. Iertarea păcatelor nu este în botez. De fapt persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Apostolul Petru scrie după cum urmează: „Icoana aceasta închipuiește acum pe voi și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos” (1Petru 3:21) ”.*

Învățătura lui W.M. Branham ca și a majorității așa zișilor 'creștini evanghelici' (care tocmai că nu sunt evanghelici, căci ei învață altceva de ce învață Evanghelia), susține că: *„Iertarea păcatelor nu este în botez. De fapt persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor prin sângele vărsat pe crucea Golgotei”.*

Asta spune W.M. Branham, și aduce ca dovadă 1Petru 3:21. Susține textul din 1Petru 3:21, că *„persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor”*? Nu! Dar ce învață apostolul Petru?

O traducere mai corectă a acestui pasaj ne ajută să înțelegem sensul corect al acestui verset.

„această imagine, botezul, vă salvează și acum, nu o lepădare a necurăției cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune, prin învierea lui Isus Hristos” (GBV).

Deci vedem că Biblia nu susține o salvare (mântuire) înainte de botez, dar nici una după botez; ci, salvarea (mântuirea) are loc în

botez, căci „**botezul, vă salvează**”. Iată ce este botezul: „**ci cererea către Dumnezeu a unei conștiințe bune**”. Nu este vorba de o conștiință curată cum redau unele traduceri, lăsând să se înțeleagă că oamenii ce deja au obținut o conștiință curată, spălată în sângele lui Isus, se botează. Nu, textul se referă la faptul că unii oameni, chiar înainte de mântuire, au o conștiință bună [gr. *agthos* = bună, același cuvânt apare și la 1Timotei 1:5]. O conștiință bună, este o conștiință sinceră (2Corinteni 2:12), ascultătoare de Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 13:18), sensibilă, ea nu este împietrită sau insensibilă (1Timotei 4:2), ea ascultă de porunca lui Dumnezeu despre botez. Deci textul din 1Petru 3:21, nu susține că iertarea de păcate se obține înainte de botezul în apă, ci dimpotrivă iertarea (salvarea) se obține în botez!

Ewald Frank afirmă negru pe alb: „*iertarea păcatelor nu este în botez*”!!!

Dar **Biblia** spune:

Fapte 2:38 (SCC): „**Iar Petru a zis către ei: căiți-vă! și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele Lui Iesus Christos pentru iertarea păcatelor voastre; și veți primi darul Spiritului Sfânt.**”.

Ce învață Biblia? Unde se acordă iertarea păcatelor? În botez! Botezul se face în Numele sau în persoana lui Isus. Cuvântul în greacă *eis*, aici are sensul de: „pentru”, indicând că botezul îl faci pentru obținerea iertării păcatelor.

Fapte 22:16: „**Și acum, ce zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii spălat de păcatele tale, chemând Numele Domnului.**” De ce Saul (Pavel) trebuia să primească botezul, căci doar prin el primea și spălarea de păcate! Deci învățătura lui W.M. Branham și a lui E. Frank, este o minciună satanică care îi privează pe oameni de salvare și iertare!

În publicația respectivă **E. Frank**, arunca praf în ochii celor ce nu cunosc Scripturile și spunea: „*De fapt persoana care solicită botezul arată că a primit iertarea păcatelor prin sângele vărsat pe crucea Golgotei*”.

Ce spune **Biblia**: Lucrarea de spălarea a sângelui lui Isus are loc tocmai în botez, nu înainte de botez!

1Ioan 5:8: „**Și trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele și acești trei sunt una în mărturisirea lor**”.

Când lucrează Duhul Sfânt? Când lucrează sângele lui Isus? Ele sunt prezente și lucrează, acolo unde este prezentă apa. Astfel, atunci

când este prezentă apa botezului, atunci toate trei elementele sunt una și dau mărturia lui Cristos!

O altă dovadă în acest sens: „**după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Cristos: harul și pacea să vă fie înmulțite! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, Care, după marea Lui îndurare, ne-a născut din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Cristos din morți**” (1Petru 1:2,3 NTR - 2007).

1Petru 3:21 (NTR - 2007): „**aceasta este o imagine a botezului, care vă mântuiește acum – el nu este o îndepărtare a murdăriei de pe trup, ci răspunsul unei conștiințe bune înaintea lui Dumnezeu – prin învierea lui Isus Cristos**”. Care sunt agenții lui Dumnezeu care lucrează sfințirea? Conform cu 1Petru 1:2: Duhul și sângele care lucrează împreună. Dar unde are loc această lucrare a Duhului și a sângelui? În nașterea din nou (1Petru 1:3), și anume în botez (1Petru 3:21). Prin ce este făcută posibilă această lucrare numită în 1Petru 1:3: Naștere din nou, iar în 3:21: botez? Biblia răspunde: „**prin învierea lui Isus Cristos din morți**”. Învierea Domnului Isus de către „**Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos**”, a arătat că jertfa lui Isus a fost acceptată de Dumnezeu Tatăl care L-a adevărit ca drept prin faptul că L-a înviat din morți.

Astfel, dacă comparăm 1Petru 3:21, cu 1Petru 1:3, vedem că atât botezul se realizează *prin învierea lui Isus Cristos*, cât și nașterea din nou (renașterea) se realizează *prin învierea lui Isus Cristos*. Astfel, renașterea (nașterea din nou) nu are loc înainte de botez; ci, cu ocazia botezului, și botezul este implicat în lucrarea renașterii.

Astfel, pe baza învierii lui Isus, botezul este o cerere către Dumnezeu, cerere făcută sub impulsul unei conștiințe bune, ascultătoare de Dumnezeu, iar omul experimentează în botez: renașterea.

Unde lucrează deci Duhul Sfânt și sângele lui Isus sfințirea? În renaștere, adică în botez! Aleluia ce adevăr minunat, dar profeții falși nu pot cunoaște lucrările lui Dumnezeu, căci ele sunt descoperite prin Duhul adevărului! (1Corinteni 2:10-12).

Astfel, botezul este locul unde primești pe baza lucrării divine a harului lui Dumnezeu, și a jertfei lui Isus: renașterea, regenerarea, înnoire, sfințirea, curățirea, iertarea, mântuirea, îndreptățirea.

Aparent uitându-ne la apa botezului, nu vedem nimic miraculos, nimic supranatural sau divin, este o simplă apă, mulți o privesc doar

ca **un simbol** al curățirii, purificării, apa are însușirea de a dizolva, de a îndepărta impuritățile și a curăți. Însă conform Bibliei, botezul în apă, este mai mult decât un simbol, mai mult decât ce se vede cu ochiul omenesc. Scufundare în apa botezului ca urmare a pocăinței și credinței este o scufundare *în Cristos* pentru *iertarea păcatelor* (Fapte 2:38; Romani 6:3).

Cineva m-a întrebat: „*frate Aline, ce lucrează apa în nașterea din nou?*” Nu i-am răspuns atunci. Mai târziu, L-am întrebat pe Domnul Isus, care mi-a spus că apa este **locul** unde Duhul Sfânt lucrează regenerarea.

Așa a hotărât Dumnezeu, ca lucrarea renașterii să nu aibă loc în aer, în fața amvonului, sau altundeva; ci, în apă. Așa cum Namaan sirianul (2Regi 5:1-14), cel care avea lepră, a primit vindecarea în apă, nu printr-un alt mod. Sau cum, în timpul lui Isus, oameni erau vindecați în scaldătoarea Betesda, atunci când un înger tulbura apa (Ioan 5:1-7). Însă cu siguranță că nu apa Iordanului, sau apa din scaldătoare avea proprietăți vindecătoare; ci, prezența îngerească care se cobora în scaldătoare îi dădea apei proprietatea de a vindeca.

Tot la fel, Domnul Isus Cristos este prezent în apa botezului, și lucrează: regenerarea, curățirea, sfințirea, înnoirea! Astfel, botezul este atât **condiția** pentru a te naște din nou, căci este o poruncă (Ioan 4:1,2; Fapte 10:48), dacă nu ascuți de această poruncă nu îndeplinești condiția ca să te naști din nou. Dar botezul este și **locul**, unde are loc regenerarea, ea nu poate avea loc pe genunchi, în biserică, în fața amvonului, sau în altă parte. Ea are loc în apă! Așa a hotărât Domnul, noi așa învățăm și așa credem, pentru că nu vrem să trecem peste ceea ce este scris!

Repet din nou, și sper să înțelegi iubite cititor, că există **o singură naștere, NU două**, nașterea de sus, dar din mai multe elemente. Conform tuturor pasajelor despre nașterea din nou din Biblie, sunt trei elemente care mărturisesc și lucrează în unitate: apa, Duhul Sfânt și sângele lui Isus (1Ioan 5:6-8). Iar această lucrare are loc prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu (1Petru 1:23).

Așa zisa naștere din nou, proovăduită de W.M. Branham nu coincide cu mărturia Domnului Isus (Ioan 3:3-5) și cu a apostolului Ioan (1Ioan 5:6-8). Martorii la nașterea din nou a lui Branham și a adepților lui, nu este decât un Cuvânt răstălmăcit, pe când la nașterea noastră din nou, a celor cu adevărat copii ai lui Dumnezeu, avem patru martori: **APA, DUHUL SFÂNT, SÂNGELE și CUVÂNTUL**

ADEVĂRULUI! Ai și tu iubite cititor pe acești patru martori care mărturisesc: nașterea ta din Dumnezeu?!

W.M. Branham nu poate fi mesagerul lui Dumnezeu, pentru că el nici măcar nu a fost născut din Dumnezeu, potrivit Bibliei, care descrie clar ce este nașterea din nou. Faptul că el nu înțelege și nu a primit descoperirea despre nașterea din nou cea biblică, îl descalifică ca lucrător al lui Dumnezeu!

Să mergem în continuare, la o altă învățătură greșită:

Cina Domnului:

În publicația: **„BOTEZUL, CINA DOMNULUI, SPĂLAREA PICIOARELOR”**, o prezentare din perspectivă biblică, de Ewald Frank, la p.22,23, se spune: *„Apostolul îi îndeamnă pe credincioși să-și cerceteze inimile înainte de participarea la Cina DOMNULUI: „Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din vinul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește Trupul DOMNULUI”. (1Corinteni 11:28-29). Toți aceia care fac parte din Trupul lui Hristos, recunosc că El a luat asupra Sa pedeapsa noastră, păcatul nostru – totul a fost pus asupra Lui. Cei care cred în această răscumpărare deplină și iertare, se iartă, de asemenea, unii pe alții, așa cum i-a iertat Dumnezeu pe ei, în Hristos. Niciunul nu-i ține ceva în socoteală altui mădular, niciunul nu are ceva împotriva altuia. Noi trebuie să deosebim Trupul DOMNULUI. În cazul acesta este vorba despre toate mădularele care sunt deplin răscumpărate, neprihănite, sfințite și fac parte din Trupul ireproșabil și desăvârșit al lui Hristos, care este fără pată sau zbârcitură. Ei se văd unii pe alții în și prin Hristos, ei se văd unul pe celălalt așa cum îi vede Dumnezeu: fără păcat și desăvârșiți. Ei nu se cunosc unul pe altul după trup, ci după duh”.*

Explicația dată de E. Frank că: *„Noi trebuie să deosebim Trupul DOMNULUI. În cazul acesta este vorba despre toate mădularele care sunt deplin răscumpărate, neprihănite, sfințite și fac parte din Trupul ireproșabil și desăvârșit al lui Hristos, care este fără pată sau zbârcitură”*, este greșită!

Primii creștinii, cu ocazia Cinei Domnului, mâncau în prima parte a Cinei, o masă compusă din pâine nedospită și vin, într-un mod asemănător asemănător cu noaptea de paște în care Isus cu ucenicii au mâncat pâine care au înmuiat-o în bolul cu vin. Apoi, doar la

finalul cinei pascale, după plecarea lui Iuda, s-a dat sfânta împărtășanie care era trupul și sângele Domnului (Ioan 13:26-30).

Consumarea de pâine nedosbită înainte de sfânta împărtășanie, este numită în Noul Testament în multe pasaje: „**frângerea pâinii**” (Fapte 2:42). După frângerea pâinii, avea loc sfânta împărtășanie, care era partea a doua a acelei mese sfinte. Corintenii din cauza neorânduiei confundau pâinea de la *frângerea pâinii* cu *pâinea binecuvântată de la sfânta împărtășanie*, și astfel ei nu mai deosebeau care pâine (azimă) era trupul lui Cristos și astfel luau cina într-un mod nevrednic, adică fără respect și reverență în inimi față de jertfa Domnului Isus.

De aceea, Pavel le spune în 1Corinteni 11:27-29: „**De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Fiecare să se cerceteze, deci, pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului**”, el nu se referă la a ne cerceta dacă suntem suficient de sfinți, cum sugerează E. Frank, când spune „*care sunt deplin răscumperate, neprihănite, sfințite*”. Nu am văzut în Scriptură, mădulare răscumparare de păcat în parte; ci, doar pe deplin (1Corinteni 1:29-31)!

Dar să revin la problema de fond, cercetarea personală ce trebuie să ne-o facem, nu este pentru a vedea dacă suntem mădulare „*deplin răscumperate, neprihănite, sfințite și fac parte din Trupul ireproșabil și desăvârșit al lui Hristos, care este fără pată sau zbârcitură*”, căci nimeni prin el însuși nu este sfânt pe deplin, și adunarea nu a ajuns să fie fără pată sau zbârcitură, fiind compusă din mădulare imperfecte, ea va ajunge la acest nivel la revenirea Domnului, când trupurile noastre muritoare și imperfecte, vor deveni nemuritoare și glorioase (Efeseni 5:27; 1Corinteni 15:52-54).

Faptul că nu se pretinde un anumit nivel special de sfințenie în Biblie, reiese din situația din Corint, unde creștinii de acolo erau: sectari (1Corinteni 1:11-16); carnali și copii spirituali (1Corinteni 3:1-3); au tolerat un om adulter în mijlocul lor (1Corinteni 5:1,2); se judecau înaintea necredincioșilor (1Corinteni 6:1-8); erau egoiști și nu țineau cont de alții nici la cină, mâncau lucrurile jertfite idolilor (1Corinteni 8:7-13; 11:20-22); erau egoiști și în exercitarea darurilor (1Corinteni 14:6-20); unii aveau mari îndoieli în ce privește învierea morților (1Corinteni 15:12); aveau prietenii rele și nu aveau cunoștință de

Dumnezeu (1Corinteni 15:33,34). Dar cu toate acestea, Pavel nu spune ca unii 'mai păcătoși' să nu ia parte la cină; ci, dimpotrivă el spune: „**toți luăm parte la acea singură pâine**” (1Corinteni 10:16,17) și „**fiecare să se cerceteze pe sine însuși, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar**” (1Corinteni 11:28). Deci scopul cercetării, nu este ca să vedem dacă suntem sau nu vrednici prin sfințenia noastră; nimeni nu este vrednic prin faptele și ascultarea lui personală ca să ia cina; ci, doar prin vrednicia lui Cristos. Ci, Pavel vrea să spună, să ne cercetăm dacă avem sau nu o atitudine corectă față de masa Domnului, iar dacă nu avem, să ne-o schimbăm și așa să mâncăm din pâine și să bem din pahar, deci scopul cercetării este *să participăm* la Cină, nu să nu participăm!

Căci Pavel explică clar: „**mănâncă...în chip nevrednic...dacă nu deosebește trupul Domnului**”, deci nu participantul este nevrednic; ci, modul (atitudinea) cum mănâncă îl face pasibil de judecată și condamnare. De ce? Deoarece el nu deosebește pâinea normală folosită la frângerea pâinii, de pâinea care este folosită la sfânta împărtășanie, pâinea care a fost sfințită prin rugăciunea de mulțumire, și care a devenit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune: trupul Domnului (nu în sensul de transformare ca la catolici, și în sensul că Isus Cristos este prezent spiritual în pâine și în rodul viței).

Astfel participantul dacă este *în Cristos* și astfel împăcat cu Dumnezeu, cercetarea de sine o va face pentru a obține o atitudine corectă, o atitudine de respect și recunoaștere a pâinii care este trupul Domnului, de pâinea care este de la prima parte a cinei, și care nu este trupul Domnului.

Cercetarea de sine, nu este pentru a vedea dacă are merite, fapte bune, sau dacă este suficient de sfânt, **meritele prin care ne împărtășim sunt ale lui Cristos de la cruce**, iar dacă suntem în El și El este în noi, putem să ne împărtășim (Ioan 15:7; 1Corinteni 11:27-29).

Să ilustrăm: *un părinte nu-l va pune pe copilul său să se cerceteze dacă este sau nu copilul său, nici dacă a făcut suficiente fapte bune în ultima perioadă de timp, el îi va oferi masa pentru că este copilul lui, indiferent dacă este mai bun sau mai rău, atât timp cât el rămâne copilul lui, este ceva normal ca acesta să participe la masă cu toată familia, dar părintele poate pune totuși condiția ca copilul să se spele pe mâini înainte de masă sau să-și aranjeze ținuta și să facă o rugăciune pentru a lua masa în mod demn și solemn.*

Tot așa Scriptura ne spune să ne cercetăm pentru a nu lua *în chip nevrednic*, nu este vorba de nevrednicia noastră; ci, de modul

nevrednic în care o putem lua, astfel copiii lui Dumnezeu sunt vrednici prin Cristos, dar ei o pot lua în mod nevrednic.

Cine este în Cristos, cine face parte din trupul Lui (1Corinteni 10:16,17) este declarat sfânt și drept, vrednic prin Cristos, să ia parte la masa Domnului (1Corinteni 1:29-31), dar trebuie să deosebească pâinea care este trupul Domnului. Cine nu este în Cristos, nu este vrednic să ia parte la masa Domnului, indiferent câte fapte bune a făcut!

În broșura: **Voi trebuie să fiți născuți din nou**”, ce conține o predică a lui W.M. Branham din 31 decembrie, 1961, Jeffersonville, Indiana, SUA, se afirmă: „*Cum testați un profet? Vedeți dacă are Cuvântul adevărat. Dacă nu are Cuvântul adevărat, atunci trebuie să fie unul fals. Dacă spune altceva decât Cuvântul acesta, care este Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cuvântul fiecărui profet este o minciună, dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu vine de la profet, atunci el este un profet autentic, pentru că Cuvântul vine la profeții adevărate. Au existat întotdeauna și profeți mincinoși. Profeți autentici – Cuvântul adevărat*”.

Cum este Cuvântul lui Branham despre botez și Cina Domnului? Este el un cuvânt adevărat sau fals, fiecare cititor să tragă concluzia sub rugăciune și în lumina Cuvântului lui Dumnezeu!

Spălarea picioarelor:

În Publicația: **„BOTEZUL, CINA DOMNULUI, SPĂLAREA PICIOARELOR”**, o prezentare din perspectivă biblică, de misionarul Ewald Frank la p.29, se spune: „*După ce ne-am ocupat de Cina DOMNULUI, trebuie să atingem, pe scurt, subiectul spălării picioarelor. Înainte de redarea textului corespunzător din Noul Testament, trebuie să vedem cum au fost însărcinați să procedeze preoții din Vechiul Testament. Înaintea intrării în Locul Preasfânt, era un lighean care trebuia așezat după rânduiala dumnezeiască, între altarul pe care se aducea jertfa și cort, „...ca să-și spele în el Aron și fiii lui mâinile și picioarele”. (Exod 30:19). Ei nu puteau să intre în cort, nici să vină lângă altar, fără ca mai întâi să-și spele mâinile și picioarele (v. 20). În Noul Testament, credincioșii adevărați sunt numiți „preoție sfântă”. Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu un respect sfânt și trebuie să respectăm Cuvântul Său în toate privințele*”.

Ei se contrazic singuri! Pe de o parte e spun: „*După ce ne-am ocupat de Cina DOMNULUI, trebuie să atingem, pe scurt, subiectul*

spălării picioarelor”, mișcarea branhamistă practică spălarea picioarelor după cina Domnului. Pe de altă parte, ei spun: „Ei nu puteau să intre în cort, nici să vină lângă altar, fără ca mai întâi să-și spele mâinile și picioarele (v. 20). În Noul Testament, credincioșii adevărați sunt numiți „preoție sfântă”. Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu cu un respect sfânt și trebuie să respectăm Cuvântul Său în toate privințele”.

Deci vedem din mărturia vechiului Testament că spălarea picioarelor trebuie făcută înainte de cină, dar de ce nu ascultă ei de această mărturie dacă ei sunt Biserica lui Dumnezeu?

Poate te întrebi iubite cititor, când a spălat Domnul Isus picioarele ucenicilor? A spălat El după cină sau înainte de Cina Domnului?

Evangelistul Luca, arată motivul pentru care Isus le-a spălat ucenicilor picioarele, și anume: **„Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?”** Domnul știa că în seara aceea urma să fie trădat, și că trebuia să instituie cina noului legământ. Însă pentru că ucenici nu erau spălați de mândria lor, lucru dovedit prin faptul că **„Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare?”** Ei nu erau pregătiți în a lua cina. De aceea, Domnul Isus pentru că i-a iubit până la capăt, nu a renunțat la ei, nu și-a pierdut răbdarea cu ei, El s-a ridicat de la cina pascală, i-a spălat pe picioare și i-a șters, spălându-i de mândrie, dându-le o lecție de umilință, dar și stabilind o rânduială, spălarea picioarelor înainte de Cina Domnului, cu scopul de pregătire pentru ca fiecare creștin să ia Cina, spălat în prealabil de mândrie.

Textul precizează când a avut loc evenimentul: **„În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă”**. În timpul cărei cine? Cina Domnului sau cina pascală a paștelui din acea seară? În timpul cinei pascale. Astfel, Isus i-a spălat pe picioare, în timpul cinei pascale, după care a urmat momentul când Isus a dat la Iuda bucățița înmuiată în vin, dovada este Ioan 13:26-27: **„Isus a răspuns: „Acela, căruia îi voi muia bucățița și i-o voi da.” Și înmuind bucățița, i a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon, Iscarioteanul. Cum a fost dată bucățița, a intrat Satan în Iuda. Isus i-a zis: „Ce-ai să faci, fă repede.”**

Domnul, după spălarea picioarelor, i-a dat o bucățiță muiată în vin de la paște, și i-a dat-o lui Iuda, în acea clipă, Satan intră în Iuda, el iasă afară pentru a-și duce planul de vânzare la îndeplinire, înainte de a avea loc cina Domnului (Ioan 13:30).

Cu siguranță, că actul spălării picioarelor din aceea noapte s-a petrecut înaintea Cinei Domnului, în timpul cinei pascale. Iuda a primit bucățica înmuiată și a plecat, apoi Isus a binecuvântat, paharul care a devenit astfel paharul noului legământ.

Aceasta indică faptul că spălarea picioarelor este un fel de pregătire pentru CINĂ, un act pregătitor pentru Cină, prin care suntem curățiți de mândrie și pregătiți să luăm smeriți și curățați pe deplin: Cina Domnului. Este inutilă o spălare pe picioare după Cină, așa cum practică branhamiștii!

Spălarea picioarelor este parte din lucrarea noului legământ, fiind poruncită de Însuși Domnul discipolilor Săi în Ioan 13:13-17: „**Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți**”.

Spălarea picioarelor i-a curățit pe cei 11 ucenici, deoarece ei erau curați (Ioan 13:9,10), dar mai aveau nevoie să fie curați pe picioare de mândrie ca să fie apți de a lua Cina Domnului. Cu alte cuvinte Domnul Isus, i-a curățit de mândrie pe ucenici, Domnul le-a spălat mândria prin spălarea picioarelor, și acest lucru trebuie să se întâmple și în cazul nostru, atunci când noi ne spălăm unii pe alții, la nivel spiritual, Domnul Isus este prezent și ne spală de mândrie, ca să fim apți să luăm cina, căci cei curățiți în sângele Său (Efeseni 1:7; 1Ioan 1:7), mai au nevoie doar să fie spălați pe picioare de mândrie!

Adunarea lui Dumnezeu a primit rânduielile în mod corect și biblic, ei au primit prin revelație înțelesul acestor lucrări, puterea de a le face după voia lui Dumnezeu.

Pe scurt, tainele dăruite de Cristos adunării Sale sunt: Dacă botezul este scufundare *în apă* (partea vizibilă), dar și *în Cristos* (partea invizibilă), Cina Domnului este o *consumarea a azimei și a vinului* (partea vizibilă), dar și o *consumare a trupului și sângelui Domnului* (partea invizibilă), tot așa *punerea mâinilor* lucrătorilor creștini (este partea vizibilă), dar în momentul acela *pune Domnul Isus mâinile* (partea invizibilă), *ungerea cu undelemn* de către lucrătorii creștini (este partea vizibilă), dar *ungerea lui Isus cu Duhul Sfânt* peste bolnavi (este partea invizibilă).

În mod asemănător, *spălarea picioarelor din punct de vedere fizic* între frați (este partea vizibilă), realizează însă: *spălarea de mândrie efectuată de Isus* care este cu noi (partea invizibilă).

Cum se face că profetul Ilie, că mesagerul Bisericii din ultima epocă nu a primit revelația biblică și corectă despre actul spălării picioarelor? În broșura: **Voi trebuie să fiți născuți din nou**, ce conține o predică a lui W.M. Branham din 31 decembrie, 1961, Jeffersonville, Indiana, SUA, se mai afirmă: „Profeții falși aduc cuvinte false. Ce fac ei? Ei au senzații false. Profeții falși au destul din Cuvântul adevărat pentru a-l prezenta apoi în mod fals. Vreți un verset pentru aceasta? 2Timotei 3. Profetul fals are destul din Cuvântul adevărat, pentru a-l putea prezenta fals, pentru că Biblia spune că ei vor avea o formă de evlavie. Pentru a avea o formă de evlavie, ei trebuie să aibă și un pic de adevăr. O formă de evlavie, dar tăgăduiesc puterea!”

[sublinierile îmi aparțin].

Nu are mișcarea branhamistă rânduiala botezului în Numele lui Isus, cina, spălarea picioarelor, nu au ei lucruri din adevăr? Însă cum spune aici broșura lor: *„Profeții falși au destul din Cuvântul adevărat pentru a-l prezenta apoi în mod fals”*, așa cum prezintă ei botezul, cina și spălarea picioarelor și alte învățături, ei au ceva din adevăr dar prezentat fals și fără lumina deplină a Cuvântului lui Dumnezeu!

[Eu cred că botezul trebuie făcut în Numele lui Isus, în acest sens Domnul Isus mi-a și vorbit, însă botezul branhamist este în numele unui alt Isus, cu ocazia căruia primești alt duh, un studiu despre botezul Branhamist vezi în cartea: **„Sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt o singură persoană?”**, la capitolul: 8, **„Este valid botezul în Numele lui Isus, al modaliștilor?”**]

Broșura sus menționată, spune că și profeții falși au ceva din adevăr *„pentru că Biblia spune că ei vor avea o formă de evlavie”*, dar tăgăduindu-i puterea. Ce putere este într-o spălare de picioare efectuată după Cina Domnului? Care este rostul ei? Îl las pe cititor să-și răspundă singur la această întrebare.

Părul ca învelitoare:

Mișcarea lui Branham, susține că femeia când se roagă nu trebuie să-și acopere capul, așa cum se spune în 1Corinteni 11:4-13; căci părul ei este în opina lor, învelitoarea capului. Dovada lor este 1Corinteni 11:15.

Este învelitoare din 1Corinteni 11:4-13, aceiași cu cea din v.15?

În primul rând, aş dori să menţionez că cuvintele din greacă sunt diferite, în timp ce despre învelitoarea din v.4-13, Pavel foloseşte expresiile: **kata kefales** = *ceva pe cap*; **epi tes kefales** = *pe cap*; şi mai multe expresii derivate din rădăcina: **katakalypto** (verb) = *învelescă*; şi cuvântul cu negaţia „a”, adică adjectivul: **akatakalyptos** = *neînvelită*.

În v.15, apostolul Pavel, foloseşte un alt cuvânt în greacă: **anti peribolaion** = *în loc de învelitoare, acoperitoare*. Chiar şi aceste diferenţe de expresii, pe care Pavel le foloseşte, nu este întâmplătoare, ea poate sugera din start că vorbeşte de două tipuri de învelitoare.

În al doilea rând, învelitoarea din v.4-13, nu este permanentă; ci, doar pentru timpul când femeia se roagă sau profeţeşte, în timp ce cea din v.15, este permanentă. În timp ce învelitoarea din v.4-13, este un semn al supunerii femeii faţă de bărbat, învelitoarea din v.15 este o glorie pentru ea. În timp ce învelitoarea din v.4-13, este o învelitoare a capului, învelitoarea din v.15 nu este numai a capului, ci, textul vorbeşte de o învelitoare a femeii, căci părul lung cade pe umerii şi pe spatele femeii, el nu înveleşte doar capul. În versiunea Cornilescu, Dumitru Cornilescu a adăugat în v.15, cuvintele: „**a capului**”, cuvinte ce nu se găsesc în originalul grec, inducând astfel în eroare, că părul este o învelitoare a capului, când de fapt el este după o traducere literală din greacă: „**părul lung i-a fost dat ca învelitoare**”. Ce înveleşte un păr LUNG? Doar capul femeii sau şi umerii, spatele.

În v.5,6 după o traducere literală: „**Iar orice femeie, rugându-se sau profetind cu capul neînvelit, face de ruşine capul ei, pentru că este una şi aceeaşi cu cea rasă. Pentru că, dacă o femeie nu se înveleşte, să se şi tundă! Dar dacă este ruşinos pentru o femeie să fie tunsă sau rasă; să se învelescă.**”

În aceste versete se vorbeşte de o învelitoare temporară, nu permanentă ca cea din v.15, acolo se spune: „**părul lung i-a fost dat ca învelitoare**”, pentru cât timp? Pentru ce ocazii, femeii i s-a dat părul ca învelitoare? Doar când se roagă sau profeţeşte? Nu, pentru tot timpul părul lung este „**o cinste**”. Astfel în schimb ce în v.15, se vorbeşte de o învelitoare permanentă, în v.4-13, se vorbeşte de o învelitoare ocazională, atunci când femeia profeţeşte sau se roagă. Pentru a înţelege mai bine, diferenţele dintre cele două tipuri de învelitori, le-am prezentat, în contrast, în următorul tabel:

Învelitoarea ca semn al supunerii: Ceva pe cap	Învelitoarea naturală: Părul
Această învelitoare (baticul) este „pe cap”, este o învelitoare a capului, și nu face parte din organele trupului.	Această învelitoare (părul lung) este o învelitoare care face parte din organele naturale ale trupului, este o învelitoare, ce învelește și alte părți ale corpului (umerii, spatele).
Învelitoarea aceasta (baticul) are de a face cu cinstirea sau necinstirea: capului rânduie de Dumnezeu ca autoritate: bărbatul.	Învelitoarea aceasta (părul lung) are de a face cu cinstirea: femeii.
Învelitoarea aceasta (baticul) este doar pentru anumite ocazii: rugăciunea și când femeia spune o profeție.	Învelitoarea acesta (părul lung) este permanentă, ea nu este ceva doar pentru anumite ocazii din zi.
Învelitoarea aceasta este echivalentul unui cap fără păr, adică unui cap ras.	Învelitoarea aceasta tocmai că constă în a avea un păr lung și bogat, ea nu este echivalentul unui cap ras.
Învelitoarea aceasta (baticul) este „ <i>un semn al autorității</i> ”, asupra ei, este un semn al supunerii și al ascultării de capul care este bărbatul, este un semn prin care recunoaște că ea este gloria bărbatului, că ea a fost creată din bărbat și pentru bărbat.	Învelitoarea aceasta (părul lung) nu este un semn de smerenie, de umilință de supunere, față de bărbat, această învelitoare este o cinste pentru femeie, ea nu este un însemn al umilinței; ci, al gloriei cu care a împodobit-o Dumnezeu încă de la creație.
Învelitoarea aceasta (baticul) este pentru îngeri, adică îngerii văd semnul supunerii ei, atunci când ea se roagă și profețește.	Învelitoarea aceasta (părul lung) nu este pentru îngeri; ci, este pentru oameni, ca ei să deosebească bine sexele, să deosebească femeia care are părul lung, de bărbat. Ce are părul scurt.

Cred că este clar, că Pavel vorbește de două tipuri de învelitoare, textul nu ne permite să facem o confuzie între cele două, nici să spunem că în acest capitol 11, din 1Corinteni, este vorba doar de o singură învelitoare. Cel mai clar, este faptul că în v.4-13 se vorbește de o învelitoare pentru rugăciune și pentru a profeti, în timp ce cea din v.15, este o învelitoare permanentă, o cinste a femeii de la creație.

Faptul că W.M Brnahn nu a înțeles acest lucru, îl descalifică ca profet, căci apostolul Pavel spune în 1Corinteni 14:37, prin inspirație divină: **„Dacă crede cineva că este proroc sau insuflat de Dumnezeu, să înțeleagă că ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului”**. A înțeles W.M. Branham ce a scris Pavel? A înțeles el că această rânduială dată bisericii nu este opțională; ci, este porunca Domnului? Cum poate fi el profetul pentru biserica din perioada finală, când el nu înțelege rânduilele date de Domnul Isus, Bisericii Sale (vezi: 1Corinteni 11:1,2,16)! Cine înțelege aceste rânduieli, este un om spiritual, cine nu le înțelege, nu este conform Cuvântului, nici: **„proroc”**, nici **„insuflat de Dumnezeu”**.

Sămânța șarpelui:

În cartea **„Creștinism Tradițional”** de Ewald Frank, la p.101-105, și în broșura: **„Marea Tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul sfârșitului”**, de Ewald Frank, se învață la p. 5-11, că de fapt Eva, s-a culcat cu șarpele (Diavolul) și așa a avut pe Cain, iar sămânța șarpelui este: Cain și urmașii lui.

Pentru a se vedea cât de mare este înșelarea prin W.M Brnahn și prin E. Frank, voi reda doar un scurt fragment, din broșura: **„Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit”**, de Ewald Frank, unde la p.6,7, se mai spune: *„Înaltul heruvim nu a fost mulțumit cu faptul că devenise un dușman și provocase situația catastrofală din Cer. El a văzut că Dumnezeu ținea la fiul Său, Adam, pe care îl pusese mai mare peste tot ceea ce fusese creat pe Pământ și nu a fost mulțumit cu această situație. Adam și Eva stăpâneau asupra pământului. Dușmanul căzut din ordinea cerească a scos prima pereche în afara ordinii divine și a atras-o în propria-i cădere. Ca ființă duhovnicească, a folosit cea mai evoluată și mai șireată specie dintre animale (Geneza 3:1) care, fără îndoială, era cea mai apropiată omului, adică șarpele care umbla vertical și putea să*

vorbească. ...Deformarea unui singur Cuvânt a fost suficientă pentru a cauza moartea. Dușmanul întotdeauna vorbește despre subiecte biblice, dar niciodată nu rămâne la Adevărul original, el nu neagă Cuvântul, el îl răsucesce și astfel îi dă un sens diferit față de cel original. El atrage chiar și pe credincioși în discuții fără de sfârșit care subminează credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Nu era vorba despre mănucarea unui fruct; aici ni se prezintă cum au început de fapt lucrurile. Era vorba despre pofta ochilor, care chiar și astăzi duce la pofta trupească...După ce șarpele a amăgit-o pe Eva, ea s-a dat lui Adam, care nu o cunoscuse până atunci în acest fel. Șarpele și-a lăsat în urmă sămânța, adică urmași. Cain a fost rodul lui natural, iar Abel a fost rodul natural al lui Adam!''. [sublinierile îmi aparțin].

Învăță Biblia așa ceva? Este această doctrină una care izvorăște din relatare Bibliei, sau una care izvorăște dintr-o minte bolnavă, condusă de cel rău? Să vedem în lumina Bibliei adevărul lui Dumnezeu:

Unde apare în Biblie relatarea că Eva s-a culcat cu șarpele?

NICIUNDE!

Apare în relatarea biblică că Eva l-a avut pe Cain cu soțul ei Adam, după căderea în păcat și după ce au fost izgoniți din grădina Eden? DA!

Geneza 3:24 - 4:2: „Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții. Adam s-a împreunat cu nevastă-sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar”.

Iată cât de clar este adevărul Bibliei: „Adam s-a împreunat cu nevastă-sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain”. Cine i-a ajutat să aibă un copil: Satan sau Dumnezeu, să lăsăm ca Biblia să răspundă: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” Acest adevăruri simple, W. Branham le răstălmăcește și le sucește spre pierzarea lui și a celor ce ascultă de el și neagă Cuvântul lui Dumnezeu (2Petru 3:16)!

Unde apare în Biblie că șarpele era specia cea mai apropiată de om?

NICIUNDE!

Învăță Biblia că șarpele era diferit de specia umană?

Geneza 3:1: „**Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu**”. Cine era șarpele? Un animal, o fiară a câmpului în care ulterior Satan a intrat în el și l-a posedat așa cum a intrat în Iuda, sau așa cum unii oameni sunt posedați de demoni. Însă Biblia arată, că fiarele câmpului sunt distincte și diferite de specia umană?

În Geneza 1:24-28: „Dumnezeu a zis: „**Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târâtoare și fiare pământești, după soiul lor.**” Și așa a fost. Dumnezeu a făcut fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul lor și toate târâtoarele pământului după soiul lor. Dumnezeu a văzut că erau bune”. Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” Iată, că fiarele pământului erau ca specie diferite de om, creat după chipul lui Dumnezeu. Chiar omul trebuia să stăpânească peste ele.

În Geneza 2:19-20, se relatează: „**Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. Și omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului și tuturor fiarelor câmpului; dar, pentru om, nu s-a găsit nici un ajutor, care să i se potrivească**”. Iată animalele de orice fel, inclusiv șarpele nu era ceva compatibil cu specia umană, nici unul din ele nu era un ajutor potrivit pentru Adam! Dacă șarpele avea picioare și stătea în picioare ca omul, potrivit cu răcăcirea lui W.M. Branham, și era asemănător omului, de ce Dumnezeu nu i l-a dat pe el ca ajutor potrivit lui Adam?

Unde scrie în Biblie că șarpele umbla vertical și putea să vorbească?

NICIUNDE!

Nimic din Biblie nu ar sugera că el umbla vertical! Ca să umble vertical ar fi trebuit să fie patruped.

Șarpele de care s-a folosit Satan, ar putea fi o specie de șerpi zburători (Isaia 30:6), care după căderea în păcat, a primit pedeapsa de a nu mai zbura; ci, de a se târî pe pământ (Geneza 3:14). Așa cum însuși Satan care zboară fiind un heruvim cu aripi (comp. Ezechiel 1:6; 10:14,15, cu 28:14), va primi pedeapsa la începutul necazului

celui mare, de a nu mai zbura prin cer, fiind aruncat pe pământ, fără a mai avea acces la cerul lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:8-10).

În ce privește vorbirea, nu șarpele în sine a vorbit, nu animalul; ci, Diavolul prin animal, așa cum demonii vorbesc prin oamenii posadați de ei (comp. cu Marcu 5:6-12).

Unde apare în Biblie că a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului înseamnă relație sexuală?

Pomul cunoștinței binelui și răului, era un pom fizic asemănător cu ceilalți pomi din grădină. A mânca din acel pom, nu însemna relații sexuale, după cum a mânca din pomul vieții, nu însemna relații sexuale cu Dumnezeu, ci însemna literalmente a mânca din el un fruct (Geneza 3:22), nu altceva. Tot așa a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, însemna a mânca literalmente dintr-un fruct al lui. Acest lucru reiese clar din porunca lui Dumnezeu dată în Geneza 2:16,17: **„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”**

Aceleași cuvinte în ebraică: „*aw – kal*”, apar și pentru a mânca din restul pomilor din grădina Edenului, și pentru a mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, nu însemna altceva!

Expresia: „a amăgi” are în Biblie doar un singur sens, acela de a amăgi pe o persoană de sex opus?

Se sugerează de către W.M. Branham și E. Frank, că apostolul Pavel când a spus: „**femeia, fiind amăgită**” (1Timotei 2:14; 2Corinteni 11:3), se referă la o seducție sexuală din partea șarpelui. Dacă veți căuta într-o concordanță, veți vedea că același cuvânt „amăgire/amăgit”, are multe sensuri și nu se referă neapărat la o amăgire spre un păcat sexual.

Dacă expresia: „**șarpele a amăgit pe Eva**”, înseamnă amăgire în păcat sexual, atunci înseamnă că creștinii din orașul Corint au comis relații sexuale cu Satana! Căci în 2Corinteni 11:3,4, apostolul Pavel spune: „**Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.** În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!”

Iată „după cum”, această expresie indică faptul că la fel cum șarpele a amăgit-o pe Eva, nu cumva la fel, șarpele să-i amăgească pe creștinii din orașul Corint. Voia oare Satan să-i amăgească pe creștinii din orașul Corint să aibă relații sexuale fizice cu Satan? NU! Lucrul acesta nici nu era posibil, Satan era un duh. Dar la ce amăgire se referă? Pavel explică: „**tot așa și gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos**”. Iată amăgirea în care s-a lăsat prinsă Eva, **gândurile** ei s-au stricat de la porunca lui Dumnezeu, tot la fel și corintenii erau amăgiți să creadă „**un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie**”!

Atacul lui Satan, amăgirea produsă de el, a fost una intelectuală nu fizică!

Expresia „El” referitoare la șarpe indică oare că el era de gen masculin?

Această așa zisă „dovadă” că șarpele era ca un bărbat, fiind de gen masculin, nu este altceva decât un al sofism și o altă răstălmăcire a adevărului. Expresia „El”, la masculin se poate referi și la obiecte sau lucruri care au numele la genul masculin, dar nu transformă acele obiecte sau lucruri în ființe de sex masculin!

De pildă, „*pune cratița pe argaz*”, sau „*pune cratița pe el*”, nu transform „*el*” (aragazul) în ființă cu sex masculin!

Expresia sămânța are în toate cazurile sensul de urmași fizici ai cuiva?

Teoria că în Biblie expresia: „sămânța” se referă în toate cazurile la urmașii fizici ai cuiva, este o altă distorsionare a adevărului! Biblia vorbește de sămânța lui Dumnezeu în 1Ioan 3:9, cu siguranță că sămânța lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) nu este o sămânță fizică, și copii lui Dumnezeu nu sunt urmașii fizici sau copiii fizici ai lui Dumnezeu; ci, spirituali (vezi și Ioan 1:12,13)!

Poate o împerchere din specii diferite să conceapă o ființă vie?

Nici din punct de vedere Biblic, nici științific nu se poate susține așa ceva! O împercheere a omului cu animalul nu poate zămisli viață, căci fiecare specie de animal sau ființă, se reproduce „**potrivit speciilor lor**” (Geneza 1:24 NTR – 2007).

W. Branahm prin teza lui, aproape că putem spune, că susține evoluția, care susține că printr-un organism venit la viață din nimic, s-a transformat ulterior în diferite specii de viețuitoare, producând, în cele din urmă, toate formele de viață vegetală și animală existente

pe pământ. Astfel evoluția susține că din specii neevoluate, primitive de viață, au apărut speci complexe.

Branham susține că prin împercherea dintre șarpe (creatură inferioară omului) și femeie (creatură inferioară bărbatului) iasă un om, un bărbat (creatură superioară)!

O teorie nebiblică și neștiințifică!

Este Cain sămânța fizică a lui Satan?

Nu. Conform Bibliei, Cain s-a născut din faptul că „**Adam s-a împreunat cu nevastă-sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain**”. Astfel, Eva a născut un om cu ajutorul lui Dumnezeu, nu cu ajutorul lui Satan. Argumentul adus de ei din 1Ioan 3:11-13, nu susține așa ceva. Acolo se spune: „**Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite. Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea**”.

Apostolul Ioan face un contrast între creștini care se iubesc între ei și implicit nu sunt de la Cel rău, și Cain care era de la cel rău și a ucis pe fratele său: Abel. Creștinii sunt de la Dumnezeu (1Ioan 3:10), ei sunt născuți din sămânța Lui (1Ioan 3:9), ei sunt născuți dintr-o sămânță care nu poate putrezi (1Petru 1:23), dar această sămânță nu este una fizică, ci una spirituală: Duhul Sfânt!

În contrast, Cain care era de la cel rău, dar nu numai el, ci și lumea care urăște, căci Biblia afirmă în 1Ioan 3:15: „**Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el**”. Iată lumea care urăște este de la cel rău așa cum Cain, a fost de la cel rău. De fapt, lumea zace în cel rău (1Ioan 5:19). Toți creștinii până la nașterea lor din Dumnezeu, au fost în lume, au fost sub puterea Satanei, toți înainte am urât, fiind astfel de la cel rău (Tit 3:3; Efeseni 2:1-3). Însă ascultând de Cristos, am devenit prin credința în Domnul Isus: copiii ai lui Dumnezeu (1Corinteni 6:9-11; Galateni 3:26-29). Iar după cum șarpele nu a avut o relație sexuală fizică cu părinți noștri ca noi să devenim fizic: copii ai Diavolului; ci am fost copii ai Diavolului în sens spiritual ascultând de el, atunci este clar că nici Cain nu este zămislit fizic cu ajutorul șarpelui !!!

Cain, a devenit fiul lui Satan prin ascultarea de el, el a primit o sămânță spirituală rea, un duh, atunci când a acceptat în inimă cuvântul lui! Când a primit Cain această sămânță spirituală? În momentul când a acceptat îndemnul de a se considera superior lui

Abel. După cum Duhul Sfânt vine prin Cuvântul lui Dumnezeu, duhul cel rău vine prin Cuvântul lui Satan. Dumnezeu l-a avertizat pe Cain prin Cuvintele: **„Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit; dar dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești.”**

Cain avea îndemnul de a păcătui, de a face răul de la Satan, el putea alege să nu păcătuiască, și să nu devină copilul lui, dacă se stăpânea în gândire și nu permitea ca îndemnul lui Satan să dea rod (comp. cu Iacob 1:13-15).

Lucru recunoscut și în cartea: **„Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit”**, de Ewald Frank, la p.6,7: *„În Cain existau gelozia, invidia și tendința de a ucide. Aceste atribute cu siguranță nu erau de la Dumnezeu și nici de la Adam, fiul lui Dumnezeu, ci de la Satan, care a fost ucigaș de la început (Ioan 8:44)”*. [sublinierile îmi aparțin].

Unii ar putea spune: Cain s-a mâniat pentru că jertfa lui n-a fost primită de Dumnezeu.

De ce jertfa lui Cain nu a fost primită? În aceeași broșură la p.7 se explică: *„Și Cain a fost religios; și el a adus o jertfă, dar numai din roadele câmpului. Ca atare, el nu a stabilit o legătură reală cu căderea în păcat și cu necesitatea răscumpărării și iertării, așa cum o făcuse Abel”*. [sublinierile îmi aparțin].

Explicația aceasta este greșită, pentru că Cain se ocupa cu munca câmpului, nu avea cum să aducă jertfe de animale, el trebuia să aducă jertfe tocmai din rodul muncii lui, din binecuvântarea ce i-a dat-o Dumnezeu lui.

El trebuia să aducă jertfă din cele dintâi roade a le lui, nu din roadele fratelui său (vezi: Proverbe 3:9-10)!

Apoi în legea lui Moise, era îngăduit ca jertfă pentru păcate, dacă un om nu avea posibilități să aducă o oaie sau o capră, să aducă doi porumbei sau două turturele, și dacă nici asta nu putea să aducă, putea aduce în schimb a zecea parte dintr-o efă de floarea făinii (Levitic 5:10,11). Deci nu erau neapărat necesar o jertfă de animal! De fapt, este foarte posibil ca jertfele lui Cain și Abel să fie jertfe de mulțumire și nu pentru păcat.

Putem spune pe temeiul Cuvântului lui Dumnezeu astfel, că nu jertfa în sine a lui Cain a fost necurată; ci, inima lui și atitudinea cu care a adus jertfa a fost necurată!

Jertfa lui n-a fost primită pentru că încă înainte de jertfă, el avea ură în inimă, invidie față de fratele său (comp. cu Matei 5:23,24), motivația lui nu era sinceră, inima lui nu era curată, smerită când a adus jertfa, el avea o inimă îngâmfată, voia să se arate prin jertfa lui, superior lui Abel. Și astfel el a fost smerit și Abel înălțat, ca să se împlinească Scriptura care spune: **„mândria unui om îl scoboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste”** (Proverbe 29:23).

De ce Dumnezeu a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui? Pentru că **„Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeu, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită”** (Psalm 51:17; vezi și Luca 18:9-14).

De ce n-a privit cu plăcere Dumnezeu la jertfa lui Cain? Biblia ne răspunde în Proverbe 16:5: **„Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea Domnului; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită”**. Iată de ce Dumnezeu nu a privit cu plăcere, nu a avut o privire binevoitoare față de Cain și jertfa lui, pentru că **„Orice inimă trufașă este o scârbă înaintea Domnului”**.

În contrast cu umilul Abel, care a adus jertfa prin credință (Evrei 11:4) și din iubire și dintr-un duh smerit, Cain a avut o inimă îngâmfată ca și tatăl lui Satan, el avea un duh de superioritate, încă înainte de aducerea jertfei lui Dumnezeu (Iuda 1:11). Sămânța spirituală a lui Satan, un duh îngâmfat, a intrat în Cain și a găsit loc în inima lui așa cum a găsit mai târziu în Iuda. Mai târziu acest duh l-a îndemnat la fapte, la ucidere, în concordanță cu sămânța spirituală primită! Cain dacă asculta de glasul lui Dumnezeu, putea să se elibereze de acel duh, dar nu a ascultat.

Alte dovezi care de fapt nu sunt dovezi sunt: **Cain nu apare în listele genealogice**. Bun și ce dovadă este aceasta! Nici Maria mama lui Isus nu apare în listele genealogice (Matei 1:2-17; Luca 3:23-38), dar aceasta nu înseamnă că ea nu a fost o urmașă a lui David. A scoate argumente din „tăcerea Bibliei” (din ceea ce Biblia nu spune) este o metodă hermeneutică cunoscută ca *eisegeză*, o metodă prin care se introduce înțeles în text, spre deosebire de *exegeză*, prin care înțelesul este scos din text. A scoate o teologie din tăcerea Bibliei este riscant, noi trebuie să stabilim doctrine pe ceea ce Biblia afirmă, nu pe ceea ce ea nu afirmă!

Pacatul lui Adam și al Evei, a constatat în faptul, că ei nu au ascultat de Dumnezeu și au mâncat (amândoi) din pomul cunoștinței binelui și răului, despre care Dumnezeu le poruncise să nu mănânce. Ei împreună, au călcat porunca lui Dumnezeu (Geneza 3:1-15). De ce îl

trage Dumnezeu la rost pe Adam, daca Eva a păcătuیت cu șarpele (Geneza 3:8-11) și nu el? Dumnezeu îl trage la rost, pentru că el a mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, și pentru că a ascultat de glasul soției lui, când el în primul rând, trebuia să asculte, căci el a primit porunca direct de la Dumnezeu, Eva probabil prin el (Geneza 2:15-18).

Pomul cunoștinței binelui și răului, era un pom fizic asemănător cu ceilalți pomi din grădină, de fapt Adam a fost lângă Eva, cand Eva a rupt un fruct din el, și după ce a mâncat ea, **„a dat și soțul ei, care era lângă ea”** (Geneza 3:6). Astfel teoria precum că *„După ce șarpele a amăgit-o pe Eva, ea s-a dat lui Adam, care nu o cunoscuse până atunci în acest fel”*, este dovedită de Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu, ca fiind o învățătură satanică, falsă și păgubitoare pentru suflet!

Biblia arata clar, că unde nu există lege, nu există nici fărădelege (Romani 4:15), nu exista nici o lege ce interzicea relațiile sexuale cu un animal în Eden, lege care s-a dat mai târziu prin Moise. Prin urmare, nu putea constitui aceasta un păcat, păcatul este călcarea legii (1Ioan 3:4).

Apoi Adam este socotit de Biblie, principalul vinovat de caderea omului și introducerea păcatului și a morții în lume și nu Eva, el este principalul vinovat și responsabil, fiind capul lui Eva (Romani 5:12-14).

Da, Eva este numită 'mama tuturor celor vii', dar aceasta nu înseamnă că Adam nu ar fi și el tatăl întregii omeniri, chiar dacă în Geneza 4, nu consemnează expresia în sine. Ea reiese din întreaga Biblie, o dată ce TOȚI oamenii poartă chipul lui Adam (1Corinteni 15:45-49), TOȚI moștenesc păcatul de la Adam (Romani 5:12-14), astfel este clar că Adam este tatăl întregii omeniri. După cum cel din urmă Adam: Isus Cristos este **„Părintele veșniciei”** (Isaia 9:6)! A nega că Adam a fost tatăl întregii omeniri, înseamnă implicit a nega că Isus este **„Părintele veșniciei”**!

Iar faptul că Isus este numit **„Părintele Veșniciei”**, nu înseamnă că copilul care s-a născut este Însuși Tatăl (Părintele) ceresc, așa cum cred modalistii, căci expresia ‘Tată’ sau ‘Părinte’ (în funcție de traducere) se aplică și la alții, ca de pildă la Avraam care este **„tatăl tuturor celor care cred”**, dar nu credem că Avraam este Dumnezeu Tatăl! (Romani 4:11-12,16). Astfel, numirea de: **„Părintele veșniciei”**, se referă la faptul că Isus, ca Cel din urmă Adam (1Corinteni 15: 22,45), i-a luat locul lui Adam, care trebuia să fie

tatăl (părintele) omenirii veșnice (comp. Geneza 3:20 cu 1Corinteni 15:47-49). Dar acum prin răscumpărarea lui Cristos, acesta a devenit noul tată al omenirii, care le va da viață veșnică oamenilor, în calitatea lui de Domn al vieții și duh dătător de viață (Fapte 3:15; 1Corinteni 15:45).

Astfel pe lângă Dumnezeu, și Domnul Isus are într-un anumit sens rolul de tată, însă El la rândul Lui are un Tată (Ioan 20:17), care este și Tatăl nostru, singurul pe care Isus ne învață să-l numim ‚Tată’ sau ‚Părinte’ (Matei 23:9), Dumnezeu fiind Tată în sens unic!

Revenind la problema cu Adam, tatăl întregii rase umane, este clar că Cain a murit ca toți oamenii, Biblia spune că: **„în Adam TOȚI mor”** (1Corinteni 15:21,22). Astfel, toți oamenii provin din Adam, nici unul nu provine din altă parte, caci toți au păcatuit și au moștenit păcatul adamic (Romani 3:23; 5:12-19).

Apoi Biblia spune clar ca Cain provine din relația dintre Eva și Adam, noi nu trebuie sa speculam, sau să ne dăm cu presupusul, o data ce Biblia afirmă clar: **„Adam s-a împreunat cu nevastă-sa, Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!”** (Geneza 4:1).

În unele traduceri ale Bibliei: **„a cunoscut-o pe sotia sa”**, la ce se referă? La relații intime. În Matei 1:25, despre Iosif se spune că nu cunoscut-o pe Maria, decât după nașterea lui Isus. El n-a cunoscut-o în sens fizic, intim (sexual) decât după nasterea lui Isus, numai după aceea a avut relații cu ea și Maria a născut mai mulți copii.

În ce privește deschiderea ochilor, cunoașterea ce au primit-o, rușinea ce au avut-o, după ce au mâncat din fructul oprit, această cunoaștere nu a venit dintr-o relație sexuală, este clar că după cum pomul vieții avea capacitatea în fructele lui de a da nemurirea (Geneza 3:22), similar, pomul cunoștinței binelui și răului avea capacitatea în fructele lui de a da o cunoștință a binelui sau a răului. Adam și Eva, încă dinainte de a mânca din pomul oprit, aveau o anumită cunoaștere a binelui și răului, venită prin poruncă divină. Binele însemna ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, iar răul era neascultarea de ele.

Pomul vieții aducea nemurirea, dând celor ce mâncau din el, cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus, căci aceasta înseamnă: „viață veșnică” (Ioan 17:3).

Pomul cunoașterii binelui și răului, aducea o cunoaștere ce pornea de la iubirea de sine, Satan le-a spus veți fi **„dumnezei”** (ebr. *Elohim*, vezi și NTR - 2007).

Cunoașterea pomului vieții era centrată pe Dumnezeu și Isus care sunt viața! Cunoașterea ce o aducea pomului cunoaștinței binelui și răului este centrată pe sine, ce aduce moartea!

De ce au cunoscut doar atunci că sunt goi? Deoarece până atunci, ei nu se iubeau pe sine, când Adam se uita la Eva, nu avea poftă carnale care izvorăsc din iubirea de sine, ci o iubire care se dăruiește celuilalt, nu o iubire care își caută propria împlinire! Doar în momentul când au început să devină egoiști, sau trezit și poftele carnale în ei, și atunci a venit și rușinea. De aceea, și-au făcut haine din frunze, pentru că ei nu se mai puteau raporta ca înainte unul la celălalt, în iubire altruistă, desăvârșită! Ci deja au început să se iubească mai mult pe ei și asta a condus la nașterea de pofte.

Revenind la problema goliciunii lor, pentru noi care suntem obișnuiți cu hainele, ne este greu să înțelegem, de ce ei erau goi. Dar atunci aceasta fost o normalitate, hainele au scopul de a ascunde, omul era perfect, inocent, sincer, el nu trebuia să-și ascundă părțile intime. Dacă omenirea s-ar fi înmulțit, atunci când un bărbat s-ar fi uitat la o femeie, ar fi privit-o ca pe sora lui, nu ar fi poftit-o nicidecum. Iar o femeie când ar fi văzut un bărbat, l-ar fi privit ca pe fratele ei, într-un mod liber de orice pofță.

În mod similar, suntem învățați noi, creștinii să considerăm persoanele de sex opus (vezi 1Timotei 5:1,2).

În ei, înainte de cădere, nu erau pofte păcătoase, pentru Adam și Eva așa cum au fost la început, acea stare era o normalitate. Hainele au fost necesare după păcat, pentru că păcatul i-a corupt inima. Inima lor ne mai fiind orientată spre Dumnezeu și spre semenii lor, ci spre ei, de aceea, Isus spune ca din inima noastră ies gânduri rele, fapte de adulter, desfrânări, lacomii, etc. (Marcu 7:21,22).

De ce s-au simțit ei goi și s-au îmbrăcat, deoarece inima și mintea lor le-a fost coruptă de păcat, nu de păcatul sexual; ci, de păcatul neascultării de porunca lui Dumnezeu. Așa cum păcatul beției duce la pofte sexuale, căci este scris: „**Nu te uita la vin când curge roșu și face mărgăritare în pahar; el alunecă ușor, dar pe urmă, mușcă întocmai ca un șarpe și înțeapă ca o viperă. Ochii ți se vor uita după femeile altora și inima îți va vorbi prostii**” (Proverbe 23:31-33).

Citirea Bibliei fără prejudecăți, în nici un caz nu ne va duce la concluziile lui Branham, numai oameni îndoctrinați poate să vadă în Biblie ceea ce Biblia nu spune!

Care este pericolul! În broșura: „**Marea tragedie și Planul lui Dumnezeu de mântuire în lumina mesajului pentru timpul de sfârșit**”, de Ewald Frank, unde la p.6,7, se mai spune: „...Deformarea unui singur Cuvânt a fost suficientă pentru a cauza moartea. Dușmanul întotdeauna vorbește despre subiecte biblice, dar niciodată nu rămâne la Adevărul original, el nu neagă Cuvântul, el îl răsuțește și astfel îi dă un sens diferit față de cel original. El atrage chiar și pe credincioși în discuții fără de sfârșit care subminează credibilitatea Cuvântului lui Dumnezeu.”.

[sublinierile îmi aparțin].

Dragă cititor, nu uita: „Deformarea unui singur Cuvânt a fost suficientă pentru a cauza moartea”, tot așa deformarea Cuvântului de către Branham produce moarte spirituală, despărțirea de Adevăratul și Viul Dumnezeu. Biblia nu susține nici doctrina lui Branham, nici pretențiile lui profetice, nu uita „Dușmanul întotdeauna vorbește despre subiecte biblice, dar niciodată nu rămâne la Adevărul original, el nu neagă Cuvântul, el îl răsuțește și astfel îi dă un sens diferit față de cel original”. Acest lucru îl fac tocmai W.M. Branham și E. Frank, ei deformează mesajul simplu și clar al Sfintelor Scripturi, dând un mesaj deformat, un mesaj care s-a abătut de la simplitatea și curăția care este în Cristos (2Corinteni 11:2-4), umflați de o mândrie deșartă (Coloseni 2:18), dându-și mintea unor învățături ale dracilor (1Timotei 4:1-3), care abat pe oameni de la adevăr, și nu-i îndeamnă să se mulțumească cu Cuvântul simplu și viu al lui Dumnezeu: Sfânta Scriptură; ci, îi îndemnă să primească un alt cuvânt, un mesaj profetic, „chipurile” pentru epoca noastră!

Un Cuvânt glazurat cu versete biblice, dar la o analiză mai atentă, este un Cuvânt falsificat, care aduce moarte, căci Diavolul, „nu neagă Cuvântul, el îl răsuțește și astfel îi dă un sens diferit față de cel original”.

Să vedem o altă doctrină falsă susținută de W.M. Branham:

Răpirea bisericii:

În cartea „O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii”, W.M. Branham, spune la p.27: „Biserica celor întâi-născuți nu merge prin necazul cel mare. Noi știm asta. Biblia învață asta”.

Unde învață Biblia despre o răpire a Bisericii înainte de necazul cel mare?

NICĂIERI!

Biblia vorbește de o răpire a credincioșilor la cer, când spune:

„Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:15-17). Iată, Biblia învață că atât cei înviați din morți, cât și cei vii, vor fi răpiți în nori la revenirea Sa, ca să întâmpine pe Domnul în văzduh, și să fie astfel totdeauna cu Domnul!

Nu există două sau trei plecări la cer, răpirea va include toate măduarele trupului lui Cristos, **„ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci Sfântă și fără prihană”** (Efeseni 5:27). Domnul Isus este **„mântuitorul trupului”** (Efeseni 5:23), nu a trupului și altor frați de-ai Lui! Cine este copil al lui Dumnezeu este și frate cu Cristos și este în trupul Domnului Isus! În Isus toți credincioșii autentici sunt una (Ioan 17:20-22)! Nu există decât o singură turmă și un singur păstor (Ioan 10:16).

Însă se ridică întrebarea: **când are loc răpirea tuturor creștinilor?**

Biblia răspunde clar: **„la venirea Domnului”!** Din păcate, mulți răstălmăcesc adevărul Scripturii, și în ultima vreme se susțin diferite teorii nebiblice, cum ar fi că: răpirea bisericii are loc înainte de necazul cel mare care în viziunea unora durează 7 ani. După alții răpirea are loc la mijlocul necazului celui mare, adică cu trei ani și jumătate înainte de sfârșitul acestei lumi. Învață Biblia așa ceva? Învață ea undeva că Domnul Isus Cristos vine mai de două ori? O dată să-și răpească mireasa, și încă o dată să îi nimicească pe cei răi? Biblia învață clar că Domnul Isus a venit prima dată pe pământ prin fecioara Maria, și că va mai veni o dată, atât pentru a-și răpi adunarea, cât și pentru nimicirea celor răi. Observați afirmațiile clare ale Bibliei:

Evrei 9:28: **„tot așa, Hristos, după ce s-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă”** (vezi și: Ioan 14:2,3). Biblia nu vorbește de trei venituri ale lui Cristos; ci, doar de două, prima când și-a dat viața ca jertfă de răscumpărare,

și a doua oară când va aduce salvarea (mântuirea) veșnică celor ce-L așteaptă. Iar tot la această a doua venire, El îi va distruge pe cei răi.

Observați ce spune Domnul în Matei 13:27-30: „**Robii stăpânului casei au venit și i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sămânță bună în țarina ta? De unde are, deci, neghină?” El le-a răspuns: „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta.” Și robii i-au zis: „Vrei, deci, să mergem s-o smulgem?” „Nu” le-a zis el „ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.”** Conform parabolei despre grâu (creștinii) și neghină (fiii celui rău), cele două plante cresc în paralel până la seceriș, grâul nu este cules mai repede, sau smuls dintre neghină mai înainte, ele trebuie să crească amândouă până la seceriș. Conform cu v.39: „**secerișul, este sfârșitul veacului**”. Iată, răpirea grâului în hambarul lui Dumnezeu, are loc la sfârșitul epocii (veacului, al lumii), nu înainte, nici cu șapte ani înainte, nici cu trei ani și jumătate înainte; ci, în ziua când neghina este smulsă și aruncată în foc, în ziua aceea, grâul este cules și ajunge în hambarul Tatălui lor (vezi și Matei 13:36-43)!

În mod asemănător, în parabola cu năvodul (Matei 13:47-50), se scoate în evidență același adevăr, peștii buni (creștinii) nu sunt luați din năvod înaintea peștilor răi (fiii celui rău), ca după un timp peștii răi să fie trași cu năvodul (plasa de pescuit) la mal. Nu! În năvod sunt prinși ambele tipuri de pești: buni și răi, și năvodul este tras la mal, la sfârșitul epocii, atunci se face judecata și selecția, observați afirmația Domnului Isus, ca concluzie la această pildă: „**Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni, și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților**” (Matei 13:49,50). Iată cei răi sunt împreună, adică pe pământ, cu cei buni până la judecată, când cei răi sunt aruncați în cuptorul aprins, nu există o răpire a peștilor buni, înaintea de ziua când cei răi sunt judecați și pedepsiți.

Același lucru reiese și din pilda cu oile și caprele, descrisă în Matei 25:31-46, la venirea Domnului Isus, toate popoarele vor sta în fața Sa, El îi va despărți pe unii de alții, așa cum desparte păstorul oile de capre, oile, adică frații Săi, îi va chema să moștenescă împărăția lui Dumnezeu, iar caprele (cei răi), îi va trimite în focul cel veșnic. Oile nu sunt răpite înainte de judecata și pedeapsa celor răi; ci, venirea Domnului ca judecător, va aduce o judecată favorabilă, răsplată bună

pentru oi, iar caprele primesc o judecată nevaforabilă și pedeapsa veșnică.

Biblia ne învață acest adevăr nu doar prin parabole; ci, și prin afirmații clare, după cum urmează:

Matei 24:29-31: „Îndată după acele zile de necaz „soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate.” Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă!” Iată, după zilele de necaz, nu înainte de necazul cel mare, nici la mijlocul necazului cel mare; ci, după necazul cel mare, sau la sfârșitul necazului celui mare, care durează doar trei ani și jumătate conform Bibliei (Apocalipsa 13:5-7), la revenirea Sa, când toate popoarele Îl vor vedea (Marcu 13:26-27), „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui”. Aleșii Săi, sunt tocmai TOȚI creștinii (Coloseni 3:12; 1Petru 2:9; Apocalipsa 17:14), nu doar o parte din ei. Domnul Isus nu spune: „aleși”, nici „restul aleșilor”, NU, El spune: „aleșii” (articulat), referindu-se la TOȚI aleșii, adică la toți creștinii! El nu vine după o parte din trupul Său; ci, după întregul trup al Său din care nu v-a lipsi nici un mădular (vezi și Efeseni 5:26,27; Romani 11:25,26).

Un alt argument biblic este 2Tesaloniceni 1:6-10: „Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea întristare celor ce vă întristează, și să vă dea odihnă atât vouă, care sunteți întristați, cât și nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică, de la fața Domnului și de la slava puterii Lui, când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi și și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră”. Iată în ziua când Domnul Isus va veni, la creștini El le dă odihnă, iar pe cei răi îi pedepsește într-o flacără de foc.

În Apocalipsa 16:14-16, se arată clar, că războiul numit în Scriptură: Armagedon, are loc în ziua când Domnul Isus vine pentru răpirea creștinilor, căci ferice va fi de acei creștini care și-au păzit hainele ca să aibă parte de răpire. Observați afirmația Bibliei: „Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la

împărății pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. „Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon”. Iată adunarea lui Cristos, este pe pământ, până în ziua cea mare a Dumnezeului Celui Atotputernic, altfel sfatul Domnului Isus, din v.15, este fără rost, nu degeaba Dumnezeu care a inspirat Scriptura, a pus acest avertisment, de a ne păzi hainele spirituale, în mijlocul relatării despre conflictul de la Armaghedon, căci noi trebuie să ne păzim hainele până la sfârșit (Apocalipsa 2:25-26)!

De fapt, Biblia precizează clar când are loc răpirea, noi nu trebuie să speculăm, nici să inventăm o teorie, și apoi să ne chinuim să o susținem cu Biblia; ci, tocmai că trebuie să ne golim de noi înșine, și să permitem Bibliei să ne învețe, și ea va face acest lucru, dacă noi vom da la o parte preconcepțiile noastre.

Biblia afirmă clar: **„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați”** (1Corinteni 15:51). Iată răpirea are loc la cea din urmă trâmbiță, care conform cu Apocalipsa 11:15-18, este trâmbița a șaptea, când împărăția acestei lumi devine a lui Cristos. Ori tocmai că nici înainte de necaz, nici la mijlocul necazului, împărăția lumii nu devine împărăția lui Cristos unde El domnește, pentru că în necazul cel mare, domnește Diavolul prin Anticrist (Apocalipsa 13:5-7,13-18). Împărăția lumii devine împărăția lui Cristos când El va împărăți în veci vecilor, tocmai când cei răi sunt distruși, și atunci are loc răsplata celor sfinți (vezi Apocalipsa 11:17,18). Astfel este imposibilă conform Scripturii, o răpire a creștinilor înainte de necazul cel mare, căci răpirea are loc nu la prima trâmbiță; ci, la ultima trâmbiță!

În timpurile noastre, ca și în primul secol d.C. există tot felul de profeți falși, învățători mincinoși care tulbură pe credincioși. Ei învăță altceva decât ceea ce este scris. Adunarea din orașul Tesalonic, era tulburată de învățătura că Domnul Isus a venit, că răpirea a avut loc, alții susțineau că învierea a avut loc (2Timotei 2:17,18). Însă apostolul Pavel, ca păstor spiritual îi îndrumă și avertizează, să nu creadă o astfel de teorie, căci în ce **„privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea**

voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării” (2Tesaloniceni 2:1-3). Iată amăgitori pretinzându-se inspirați de Dumnezeu, profeți, care încercau fie verbal, fie prin scris, să susțină că venirea Domnului și răpirea a avut loc! Însă Pavel sub inspirația divină explică clar că răpirea, adică strângerea noastră laolaltă cu Domnul, nu poate avea loc înainte de a avea loc lepădarea de credință și de a se descoperii omul fărădelegii, Anticristul! Venirea Domnului Isus și răpirea credincioșilor are loc o dată cu nimicirea Anticristului (2Tesaloniceni 2:8), nu înainte ca el să apară, așa cum susțin învățători falși care propovăduiesc o răpire înainte de necazul cel mare!

Adunarea (biserica) de pe pământ, ce va fi în viață ca parte a Miresei lui Cristos, este ocrotită în necazul cel mare, nu răpita înainte de necaz (Apocalipsa 3:10, vezi și Isaia 26:20-21). Adunarea de pe pământ este dusă în pustie ca să fie ocrotită pe parcursul celor trei ani și jumătate a necazului celui mare (Apocalipsa Cap. 12).

O prefigurare în acest sens din Vechiul Testament: evreii nu au ieșit din Egipt înaintea celor 10 pedepse; ci, ei au fost ocroțiți pe parcursul pedepselor, iar ei au ieșit din Egipt la sfârșit, după ce s-au sfârșit pedepsele de peste Egipt. Prostituata Rahav nu a fost scoasă din Ierihon înainte de distrugerea lui (Iosua 2:18-21). Lot nu a ieșit din Sodoma decât în ziua când acesta urma să fie distrus (Geneza 19:15-24).

Aceasta este învățătura Cuvântului profetic a lui Dumnezeu, nu teoria lui W. Branham cu răpirea bisericii înainte de necazul cel mare!

Care este pericolul învățaturii potrivit căreia biserica va fi răpită înainte de necazul cel mare sau la mijlocul necazului celui mare?

O astfel de învățătură nu numai că este o erezie, o învățătură nebiblică și drăcească, căci orice minciună nu este de la Dumnezeu; ci, de la Tatăl minciunilor (Ioan 8:44; 1Ioan 2:21). Dar mai mult decât atât, mulți vor accepta semnul fiarei descris în Apocalipsa 13:11-18, tocmai crezând că nu este semnul fiarei, căci răpirea încă nu a avut loc. Această învățătură drăcească, amăgește pe mulți oameni, iar în viitor ea va duce la pierzare pe mulți, care cred că ei

vor scăpa de necazul cel mare și vor fi răpiți înainte de domnia Anticristului. Această amăgire, îi va prinde nepregătiți pentru încercările din necaz, și nepregătiți pentru a nu accepta semnul fiarei!

Adunarea lui Dumnezeu în Cristos, va fi **păzită** în necazul cel mare (Apocalipsa 3:10,11; 12:6-17), și nu **răpită** înainte de necaz. Avertismentul Domnului Isus este atât de potrivit pentru adunarea Sa: „**Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit**” (Matei 24:13).

Ziua Domnului:

În cartea „**O Expunere a celor șapte epoci ale Bisericii**”, W.M. Branham spune la p.36: „*Ioan era apucat sus în Duhul și transportat în Ziua Domnului, care încă urmează să vină*”.

Iar în cartea: **Apocalipsa O carte cu 7 peceti** de Ewald Frank, la p.8, se învață: „*El a văzut dinainte cele mai importante desfășurări ale vremii și a fost transpus chiar în ziua Domnului. Ziua Domnului este descrisă în mod cuprinzător în Vechiul și în Noul Testament. Părerea că aici ar fi vorba despre sâmbăta sau duminica, rezultă dintr-o neînțelegere și nu corespunde. Ziua Domnului este etapa care urmează după ziua harului și a mântuirii (Isaia 49:8; 2Corinteni 6:2; Evrei 4:7) — ziua a șaptea în cronologia divină. Dumnezeu socotește cu zile acolo unde noi socotim cu ani. La Dumnezeu, o zi este cât o mie de ani pentru noi. "Dar, prea iubiților, să nu uitați un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sunt ca o zi." (2Petru 3:8; Psalm 90:4)*”. [sublinierile îmi aparțin].

Este conform Bibliei, Ziua Domnului, ziua a șaptea în cronologia divină, adică mileniu?

Alții, susțin că Ioan prin Spiritul, a fost transpus în viitoarea Zi a Domnului, adică a văzut în viziune: ziua venirii lui Cristos.

Însă toate aceste interpretări omeneste, au trei lacune: 1) textul nu spune că Ioan fiind în Spirit, a văzut prin transpunere „Ziua Domnului”; ci, el fiind în *Ziua Domnească* era în Spirit, adică sub inspirația Spiritului Sfânt. 2) Expresia folosită aici de Ioan nu este „**Domnului**”, ca și de pildă în 1Corinteni 5:5, unde **Kyriou** este substantiv, genitiv, masculin, singular; ci, „**zi Domnească**”

(„*kuriake hemera*”), unde „*Kyriake*”², este adjectiv, dativ, feminin, singular.

3) Un al treilea argument și cel mai important, este cel contextual. Dacă acceptăm că interpretarea este următoarea: „*Ioan fiind în Spirit a fost dus de Spiritul (sub inspirație) în ziua Domnului*”, atunci să citim în continuare ce a văzut sau a auzit el fiind în Spirit: „**Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe. care zicea: „Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea.”** M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice din aur. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva, care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu din aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului; picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într-un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari. În mâna dreaptă ținea șapte stele. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri și fața Lui era ca soarele, când strălucește în toată puterea lui. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților. Scrie, deci, lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care au să fie după ele. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice din aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte Biserici; și cele șapte sfeșnice, sunt șapte Biserici. Îngerului Bisericii din Efes scrie-i...” (v.10b-2:1).

Hopa!!! Nici pomeneală de a vedea sau auzi lucruri din Ziua Domnului (din Ziua venirii Domnului Isus sau din mileniu a șaptea zi a lui Dumnezeu). Spiritul în care era, nu l-a dus (transpus) în Ziua Domnului, așa cum susține această interpretare; ci, Spiritul l-a făcut să audă glasul lui Isus, să-L vadă pe Isus glorificat, care inspectează cele șapte adunări din Asia Mică. El fiind în mijlocul celor șapte sfeșnice care reprezintă cele șapte biserici (adunări), spunându-i să scrie cele 7 mesaje către cei șapte îngeri (mesageri, soli, apostoli) ai bisericilor. În cap. 2,3 el primește aceste mesaje. Apoi în cap. 4, prin Spiritul vede tronul lui Dumnezeu și împrejurimile lui. Apoi în cap. 5 vede o scenă din cer în care Mielul primește sulul cu cele 7 peceti

² Vezi n.s. NTTF – 2007: domnească - în greacă: Kyriake. Vezi și cartea „**Apocalipsa verset cu verset**”, de John H. Alexander traduce la p 44 cu: „**zi domnească**”.

(sigilii), apoi în cap 6-8 vede ruperea celor 7 peceti, apoi în cap. 8-10, vede sunetul celor 7 trâmbițe; apoi în cap. 11-19 sunt tot evenimente din timpul necazului cel mare, deci nici nu poate fi vorba de o răpire în viitoarea Zi a Domnului!

Doar începând cu cap. 19, mai exact cap. 19,20, se descrie Ziua viitoare a Domnului, ziua venirii lui Isus și domnia milenară.

Traducerea corectă a textului din Apocalipsa 1:10,11, ne ajută să înțelegem care este sensul corect al acestui pasaj: **„în ziua Domnească am fost în Spirit, și am auzit înapoia mea o voce mare, ca a unei trompete, zicând: Ceea ce vezi scrie într-o carte și trimite-o celor șapte adunări...”**.

Este clar că Ioan fiind în ziua Domnească, adică în ziua de duminică care aparține Domnului, deoarece Domnul Isus a înviat în aceea zi și a pus-o deoparte, a sfințit-o pentru El, a fost transpus în Spirit, dar nu a fost dus să vadă Ziua Domnului; ci, el fiind în zi Domnească, L-a văzut pe Domnul Isus, care i-a dat cele șapte mesaje pentru cele șapte adunări din Asia Mică (vezi v.11-20).

În Noua Traducere românească (NTR - 2007) a Bibliei la n.s. se explică: *„Denumirea zilei dintâi a săptămânii (duminică), numită astfel deoarece aceasta a fost ziua în care Isus a înviat; era ziua în care creștinii se adunau (vezi Fapte 20:7)”*. Astfel, duminica devenind o zi de închinare, sărbătoare pentru creștini, care nu mai serbau sâmbăta ca evreii din vechiul legământ; ci, duminica, ziua când a înviat Domnul Isus.

Creștinismul a progresat de la trăirea în comun, când aveau toate bunurile materiale în comun (de obște) prezentată în Fapte cap. 1-7, când se adunau zilnic, când frângeau pâinea zilnic, la un creștinism care după Fapte 8, nu mai trăiau în comun, și care deja puneau accent pe **„ziua întâi a săptămânii”** când se adunau să frângă pâinea (Fapte 20:7), când banii pentru ajutoare se adunau tot duminica (1Corinteni 16:2), și când Ioan ulterior spre sfârșitul secolului I., fiind sub inspirație numește duminica: **„ziua Domnească”**.

Există dovezi abundente extra-biblice, istorice, din timpul lui Ioan, și ulterioare, care arată că Ziua Domnească era duminica. Astfel contextul istoric de atunci, ne poate ajuta să dăm o interpretare corectă acestei expresii și să o identificăm corect. În lucrarea **„Istoria Bisericii Universale”**, de Rămureau, se spune, citez: „Ziua de cult și de sărbătoare creștină a fost de la început Duminica, numita „ZIUA DOMNULUI” (he kiriake hemera) Fapte 20:7;

1Corinteni 16:2; Apocalipsa 1:10; Didahia 14:1 (anii 50-70); Sf Ignatie către Magnesieni, 9,1...etc În acest loc (Fapte 20:7-12) găsim știrea prețioasă că adunarea și cultul au avut loc <IN ZIUA INTIA A SAPTAMINII> adică duminica. În afara de Ierusalim, creștini se adunau pt. frângerea pâinii odată pe săptămână, în ziua întâi (după calendarul iudaic), care este ziua Domnului, Duminica.

Numele ei de <ZIUA DOMNEASCA>, pe care o găsim în Apocalipsa 1:10 și în „Învățătura celor 12 apostoli (XIV,1), precum și în știrea pe care o da Pliniu cel Tânăr, proconsulul Bitiniei, despre creștini în „Scrisoarea către Împăratul Traian” (111-112), dovedesc că, încă din epoca apostolică, creștinii au ținut ca zi de sărbătoare săptămânală, prin cult euharistic și cu masa obștească, ziua învierii Domnului.

Împăratul Constantin nu a făcut altceva decât le-a permis creștinilor să se roage duminica, adică le recunoaște religia lor creștină și nu o spun eu, ci istorici o spun: „Este bine știut că NU împăratul a creat această sărbătoare, cum cred unii, ci că ea era sărbătorită de creștini încă din epoca apostolică”. (vol. 1 pag 228).

Deși unică în Scriptură, expresia „**kuriake hemera**”, are o lungă istorie în greaca post-biblică. Asemeni formei abreviate „**kuriake**”, ea este o expresie familiară parinților bisericești, pentru prima zi a săptămânii, în timp ce în greaca modernă „**kuriake**” este termenul uzual pentru duminică. Echivalentul latin „**dominica dies**”, este o denumire comună pentru aceeași zi, și a trecut în câteva limbi moderne ca spaniola, **domingo**, franceza, **dimanche**, ambii termeni desemnând duminica.

În concluzie, argumentele de ordin lingvistic, contextual, istoric, toate converg spre a susține că „**ziua Domnească**” este duminica. Chiar dacă Apocalipsa 1:10, este doar o aluzie, la această zi, este clar că adunările (bisericile) din timpul lui Ioan, nu au avut nevoie de explicații suplimentare la expresia: „**ziua Domnească**”, ele au înțeles că Ioan se referă la duminică.

Dacă în timpul lui Ioan, lucrurile nu erau stabilite și conturate, și dacă de pildă, unele biserici, țineau sâmbăta, altele nu țineau nici o zi pentru Domnul, atunci aluzia lui Ioan, i-ar fi pus în confuzie, însă cu siguranță că toate bisericile de atunci, știu și acceptau duminica ca fiind „**ziua Domnească**”, și prin urmare Ioan, nu a considerat de cuviință să dea mai multe detalii. Pentru ei era un obicei sfânt de a se aduna duminica, ca pentru evrei închinarea în sinagogă cu ocazia sabatului.

În concluzie așa zisa revelație a profetului Branham precum că „*Ioan era apucat sus în Duhul și transportat în Ziua Domnului, care încă urmează să vină*”, este o greșală; și arată tocmai lipsa revelației și a călăuzirii divine!

6. Concluzia finală

Dragă cititor, Biblia ne învață că **„Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la moarte”** (Proverbe 16:25), mulți au impresia că sunt pe calea îngustă ce duce la viață, însă de fapt ei se află pe calea largă. Domnul Isus ne-a avertizat când ne-a învățat în Matei 7:13-27: **„Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află. Păziți-vă de proroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini? Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște. Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”** De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă. Însă ori și cine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea: ea s-a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare.” Domnul Isus vorbește de o poartă strâmtă, de o cale îngustă, Domnul Isus este POARTA și CALEA (Ioan 10:1,7; 14:6). Nu W.M. Branham! Ești tu iubite cititor pe această CALE sau pe altă cale? Ai intrat tu iubite cititor în adevăr, în adunarea lui Dumnezeu, prin întâlnirea cu UȘA OILOR, cu Cristos, sau prin acceptarea unor învățături omenesti? Ai primit revelația despre Tatăl ceresc de la Învățătorul Isus sau de la oameni (Matei 11:27)?

Profeți se văd după roade, profeții adevărați îi fac pe oameni dependenți de Domnul și singurul Învățător, ei nu-și arogă merite, pe când profeții falși îi fac pe oameni dependenți de ei, de darurile lor, de vederile lor, de doctrina lor, ei spun cu îngâmfare: **„N-am prorocit NOI în Numele Tău? N-am scos NOI draci în Numele Tău? Și n-am făcut NOI multe minuni în Numele Tău?”** Ei vorbesc de Domnul Isus, Îl invocă spunând: *Doamne Doamne*, dar ei nu fac voia lui Dumnezeu, ei lucrează fărădelegea, Domnul Isus niciodată nu i-a cunoscut, nu i-a recunoscut ca lucrători ai Lui. Profeți falși își popularizează lucrările, slujba, realizările, ei nu sunt ca și Isus Cristos ce nu umbla după slavă de oameni (Ioan 5:41), El uneori s-a ascuns de oameni care voiau să-l ridice într-o poziție (Ioan 6:14,15; 22-29).

Cu o anumită ocazie la rugăciunea Domnului Isus s-a auzit o voce din cer, vocea Tatălui, dar Domnul Isus nu a încercat să se folosească de această minune, ca să se evidentieze, să se auto-adeverească ca trimis a lui Dumnezeu, El după ce le-a zis câteva cuvinte, apoi **s-a ascuns** de iudei (Ioan 12:28-36). Oare ce ar fi făcut W. Branham în locul lui, dacă ar fi avut un asemenea semn miraculos: o voce din cer? Am văzut ce a făcut cu așa zise-le semne: lumina de deasupra capului și norul, în publicațiile lui apar aceste poze, ele sunt mediatizate din plin de mișcarea branhamistă!

Profeți falși, mărturisesc despre ei înșiși sau despre lucrările lor și despre slujba lor: **„Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?”** Profeții adevărați nu mărturisesc despre ei; ci, despre Cristos:

Fapte 10:43: **„Toți prorocii mărturisesc despre El că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.”** Sau în Apocalipsa 19:10, se spune că **„mărturia lui Isus este duhul prorocii”**.

În 2Corinteni 4:5, apostolul Pavel spune: **„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Domnul Hristos Isus. Noi suntem robii voștri, pentru Isus”**.

Profeții adevărați se deosebesc de cei falși prin roade, ei produc roade bune, ei produc ucenici ai Domnului Isus (vezi Matei 13:23; Ioan 15:1-7), nu ucenici ce urmează oameni (Matei 23:15)! Ei produc grâu, nu zizanie (neghină), o imitație de creștinism; ci, creștinismul original așa cum îl găsim pe paginile Scripturii.

Profeții adevărați au pe Dumnezeu adevărat, pe Domnul Isus Cel adevărat, pe Adevăratul Duh Sfânt și adevărata Evanghelie.

Profeții falși au un alt Dumnezeu, un alt Isus și o altă Evanghelie (2Corinteni 11:4,13-15), ei nu au rămas în simplitatea și curăție față de Cristos (2Corinteni 11:2,3); ci, fiind stricați la minte (2Timotei 3:8), și umflați de mândrie (Coloseni 2:18), predau oamenilor, o învățătură filozofică (Coloseni 2:8), chipurile ascunsă până atunci, o revelație nouă, specială, pe care oamenii trebuie neapărat să o cunoască ca să fie mântuiți! Profeții falși, nu rămân, și nici nu pot rămâne pe cărările vechi (Ieremia 6:16), pentru că ei nu le cunosc și nici nu le-au cunoscut vreodată! Ei nu pot rămâne la credința dată sfinților o dată pentru totdeauna (Iuda 3), pentru că niciodată nu au cunoscut-o! Ei totdeauna se rătăcesc în căile lor (Evrei 3:10), pentru ei Cristos în care creștinii au totul deplin, nu este de ajuns, ei mai trebuie să adauge, să răstălmăcească, să sucească, să înflorească (vezi: Coloseni 2:4-10).

De aceea, iubite cititor, la lege și la mărturie (Isaia 8:20)! Învățătura acestui om nu este cea a Domnului Isus și nu corespunde cu Biblia, și cu afirmațiile simple și clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Învățăturile lui Branham nu sunt Cuvântul original; ci, un cuvânt răstălmăcit!

Învățătura Lui este o altă Evanghelie, el predică un alt Dumnezeu, un alt Isus și un alt duh, apostolul Pavel prin inspirație ne avertizează în Galateni 1:8-9: „**Dar chiar dacă noi însine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!**”

Imaginează-ți că vine un apostol la tine, și face semne și minuni, și totuși dacă predică altceva decât ceea ce au predicat apostolii din primul secol să fie blestemat (anatema) și să nu fie acceptat. Sau imaginează-ți că un înger strălucitor, vine la tine, și îți dă un mesaj, pur și simplu ești uimit de această prezență, poate cazi la pământ ca și Daniel (Daniel 8:16-18), însă dacă mesajul îngerului este diferit de Evanghelia predicată în primul secol, tu ai dreptul și chiar datoria să respingi acel mesaj.

De aceea, dacă studiind acest material te ajutat să înțelegi că W.M. Branham, nu este ceea ce pretinde că este, nici învățătura lui nu este Cuvântul original și nefalsificat a lui Dumnezeu, ai datoria să te eliberezi și să-i ajuti și pe alții să vadă lumina cea adevărată, luminează

pe care o găsim prin Cuvântul scris a lui Dumnezeu, și care ne îndemnă la părtășia „cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos...Vestea pe care am auzit-o de la El și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”.

Iubite cititor dacă dorești să te eliberezi de această învățătură drăcească, dacă vrei să începi să-L cauți pe Dumnezeu care este lumină și în El nu este întuneric, atunci fă o rugăciune în acest sens:

Stăpâne Tată în Numele Domnului Isus Cristos Fiul Tău, născut din Tine la început, vin înaintea Ta prin jertfa și meritele Lui, Îți mulțumesc și te laud pentru adevărul Tău, că nu mă lași în rătăcire, că vrei să mă conduci pe cărări drepte de dragul Numelui Tău, te rog iartă-mă că am acceptat învățătura greșită prin care Tu Tată ești aceeași persoană cu Fiul și Duhul Sfânt, și alte învățături drăcești. Te rog curăță-mi mintea și inima, de orice duh de învățătură care nu este după voia Ta. Te rog eliberează-mă de legăturile care m-au ținut rob, m-au făcut să urmez un om și învățătura lui și nu pe Domnul Isus, singurul Învățător și Păstorul oilor. Doresc ca din acest moment Isus să fie Capul și Învățătorul meu în mod real, prin Duhul Adevărului, doresc să duc o viață care să te onoreze cu adevărat, doresc să fiu născut din Tine prin Cuvântul Adevărului și să fiu lumină spre gloria Ta. În Numele Domnului Isus, Mijlocitorul și prin Duhul Sfânt, te-am rugat Neprihănitule Tată, și te glorific, te cinstesc și te slăvesc în veci de veci. AMIN.

Calea Creștină

2020 – Arad

caleacrestina@gmail.com

www.CaleaCrestina.ro